VIORICA HUBER • TAINA SFINXULUI DE PE MARTE

VIORICA HUBER

TAINA SFINXULUI DE PE MARTE

Legende din alte stele

EDITURA TINERETULUI

M-au atras dintotdeauna astrele... Cînd eram copil și priveam cerul, noaptea, mi se părea că fiecare constelație e un fel de hieroglifă strălucitoare dintr-un imens și necunoscut alfabet, cu mii și mii de semne și taine, pe care visam, cu ardoare, să le descifrez măcar în parte, cîndva...

Apoi, pe la zece ani, am descoperit că stelele nu au numai un loc al lor pe cer și pe hărți, un nume și uneori o legendă, ci și un glas, un fel de cîntec de lumină...

Am aflat asta demult, într-o seară albastră, de neuitat pentru mine, cînd am fost cu tata la Observatorul astronomic. Atunci am pus din întîmplare la ureche un transformator radiocosmic, o cască electronică specială, destul de primitivă, totuși bună pentru a transpune în sunete impulsurile luminoase primite de la o radiosursă stelară, și pe care un astronom le înregistrase într-un grafic. Atunci, pe terasa Observatorului, am ascultat pentru prima oară fluxul acela de țiuituri înalte și de sunete stranii, ce alcătuiesc „vocea", „emisia" unei stele ori a unei aglomerări de astre.

Am fost atît de răscolit, încît am avut senzația că tot ceea ce mă înconjoară și-a schimbat brusc structura, s-a umplut de

vibrații și chemări irezistibile. Bolta însăși a devenit o vastă parașută albastră, care mă susținea într-un fel de plutire și zbor, iar Universul întreg s-a făcut sonor și luminos, apropiat și inteligibil.

Țin minte exact ceea ce am simțit în clipa aceea, fiindcă atunci avea să mi se decidă meseria și soarta. M-am hotărît să ajung cosmo-radiofonist și astronaut — și întreaga viață să mi-o închin dezlegării enigmelor Cosmosului. Credeam, firește, că e foarte ușor... Nu știam ce înseamnă să zbori ani întregi, înconjurat de noaptea adîncă și parcă fără margini a spațiului sideral, nu știam cît de greu e să pleci mereu, să revii, și să pleci din nou... Însă, ce-i drept, astrele mi-au și răsplătit obsesiva mea căutare.

Am zburat pretutindeni unde se putea ajunge cu o navă încă primitivă. Am văzut peisaje uluitoare, am admirat planetele pustii și aspre ale Soarelui nostru, și am trecut dincolo de Neptun... Și, mai cu seamă, am ascultat nenumărate „simfonii" astrale, nenumărate „voci" ale corpurilor din Cosmos, de la tunetul vuitor de cascadă, emis de Soare, pînă la țiuitul slab și enervant al unor meteoriți sau al unor astre pitice.

Pretutindeni descopeream semnale emise de astre. Pretutindeni în zborul meu mă însoțeau aceste „glasuri". Ele veneau uneori deodată, în avalanșă, ca un haos de zgomote, și trebuia să le despart, să le clasific... Apoi le înregistram, le studiam pe cele noi, le comparam, le grupam. Din păcate, aceste emisiuni sonore rămîneau într-un fel de nepătruns. Erau foarte folositoare pentru astrofizică, erau pasionante, dar nu deslușeam în ele, așa cum așteptasem toată viața, nici o comunicare făcută de vreo civilizație din Cosmos, nici o transmisiune a unor ființe raționale către alte ființe raționale. Rămîneau, poate din cauza mea, a cunoștințelor și aparatelor mele limitate, simple și întîmplătoare melodii, oricît de răscolitoare ar fi fost aceste înfiorate ecouri ale materiei cosmice.

Ultimul drum avea să-mi rezerve însă o descoperire surprinzătoare, cu adevărat extraordinară, tocmai cînd încetasem să mai sper într-o asemenea şansă.

Plecasem spre Marte împreună cu prietenul meu Şerban, cu care călătorisem şi altădată prin sistemul nostru solar. Trebuia să instalăm acolo o staţie specială de cercetare a solului.

Îndată ce astronava a frînat şi a intrat în atmosfera joasă a Planetei Roşii, am deschis receptorul şi am înregistrat un fel de sarabandă cumplită de zgomote, de tunete, şi descărcări intense.

— Asculţi degeaba, Nic, mi-a spus Şerban. E o furtună magnetică de gradul maxim. În colecţia ta mai ai vreo duzină de „simfonii negre" de-astea! Dă-le-ncolo! Nu te încăpăţîna, nu e nimic nou! Toate seamănă între ele!

Totuşi m-am încăpăţînat şi am ascultat mai departe. Îmi venise ideea că compar glasul de acum al Zeului Marte cu o altă emisiune de-a sa, înregistrată altădată de mine.

Între descărcările luminoase şi dese din atmosfera marţiană se iveau totuşi nişte oaze de linişte. Automatul meu clipea tocmai atunci într-un fel special, aş zice ritmic. La început nu mi-am dat seama. Pe urmă, m-am mirat. Am luat banda cu semnalele luminoase şi am conectat-o la transformator. În cască mi s-a părut că aud atunci un fel de modulaţii de violoncel. Apoi, din nou trăsnetele şi răpăielile uraganului.

Plictisit, am lăsat automatul deschis, să înregistreze toată această Niagară de urlete a furtunii, şi mi-am văzut de treburi. Cu ajutorul radiolocatorului căutam un loc bun pentru coborîre. Era a patra oară că descindeam pe Marte. De aceea, îmi devenise oarecum familiar solul său neospitalier, dur, craterele lui enorme, asemeni unor circuri lunare; nisipul cărămiziu, radioactiv, mişcător ca şi dunele Saharei, răspîndit peste tot. Din pulberea asta veşnic călătoare şi învîrtejită, vîntul clădea la iuţeală figuri fantastice, moi şi balansate, movile şi palate, care se destrămau şi se năruiau tot aşa de repede precum fuseseră

ridicate. Uraganul mișca, din loc în loc, mase întregi de nisip, înălțîndu-le și spulberîndu-le veșnic. Uneori, le ridica în văzduh și le purta cu el sus, cu tuțeli fantastice, ca să le cearnă apoi ca printr-o sită uriașă, mult mai departe.

Ne-am instalat tabăra automată de lucru la marginea craterului, care pe harta noastră purta pînă atunci numele de „Solis". Părea zona cea mai ferită de furtuni. De altfel, în curînd, ele aveau să se mai potolească. Ne aflam chiar la sfîrșitul „anotimpului neprimitor" al lui Marte. Peste o zi, două vremea trebuia să se îmblînzească, iar Soarele avea să răsară. Am avut un noroc nemaipomenit, așezîndu-ne tabăra lîngă acest crater, necercetat prea bine de celelalte expediții terestre. A doua zi Soarele s-a și înălțat la orizont, împurpurînd totul.

Dincolo de craterul nostru, la marginea deșertului ce strălucea ca o pulbere de aramă, se afla o movilă de nisip, un fel de gorgan ale cărui linii păreau că se modifică foarte lent. Cînd soarele a intrat într-un nor, mi s-a părut că în jurul movilei aceleia de nisip purpuriu palpită o lumină albă. L-am căutat pe Șerban, dar soarele răsărise din nou cînd el a venit să cerceteze „sursa mea fantastică". Am crezut că e un meteor, un fenomen de luminiscență specific locului, ale cărui cauze le va descifra în viitorul foarte apropiat stația noastră meteorologică. Dar îndată ce soarele s-a ascuns iar în nori, fenomenul s-a repetat. Și eu și Șerban am privit înmărmuriți lumina aceea ciudată, discontinuă, care părea pornită dintr-un focar, deocamdată invizibil, dar cu siguranță aflat înlăuntrul dunei de nisip.

Ne-am pus în funcțiune automatele de investigare. Movila s-a dovedit a fi o puternică sursă radioactivă, cum era firesc aci, totuși lumina aceea rămînea încă inexplicabilă, enigmatică.

Am avut inspirația să-mi îndrept transformatorul spre sursa de lumină și am înregistrat imediat impulsurile și frecvența undelor emise de ea. În casca auditivă mi-a vibrat deodată o modulație ca de violoncel. Nu mă înșelam. Era ceva ca o mo-

dulație de violoncel. Și semăna leit cu „melodia" pe care o captasem din spațiu, în pauzele dintre furtuni.

— Ascultă, Șerbane! am murmurat uluit, trecîndu-i și lui casca. Ascultă, e un semnal, nu o melodie oarecare!

— Ei aș! O fi un semnal, dar unul natural, pesemne, ca toate de pînă acum! a rîs el. Studiază-l. O să-ți ajute la noua ta „simfonie neagră".

— Asta o să și fac! O să-l studiez! am mormăit jignit de lipsa lui de interes muzical. Dar n-am avut vreme imediat, căci s-a întîmplat ceva de necrezut. Unul din roboții noștri a venit

fuga din tabără, ținînd în mînă un film proaspăt developat. Îl agita și spunea, cu vocea lui răgușită :

— Acolo, de cealaltă parte a craterului, era ieri un colos, un monument sau poate un monstru de metal.

— Ce film e ăsta ? ! ! l-a întrebat Șerban.

— Cel pe care l-am făcut în timpul furtunii, cînd căutam un loc de amartizare, a răspuns robotul.

I-am smuls filmul din mînă și am alergat în laborator, atît de iute cît îmi îngăduia costumul meu greoi, de protecție.

Într-adevăr, pe ecran se vedea limpede : la marginea cealaltă a craterului, se contura precis silueta unui Sfinx, asemănătoare în linii mari cu cel pămîntean, din Libia, numai că, ținînd seama de proporțiile movilei, colosul de pe Marte părea de zeci de ori mai mare.

Nu era posibilă nici o confuzie. Filmul era clar. Șerban l-a privit și el, copleșit de surpriză, mut, l-a întors pe toate părțile. l-a recopiat și apoi a căzut pe gînduri.

După puțină vreme și oarecare ciorovăială, hotărîrea noastră fu luată. Cu orice riscuri, trebuia să dezgropăm Sfinxul și să-l studiem cu atenție. În acest scop, am provocat o furtună artificială, în regiunea movilei. Turbionul a măturat într-adevăr o bună parte din nisipul ocru, care învăluise colosul, și noi l-am putut contempla în voie — de la distanță, firește.

Era încă îngropat în nisip pînă mai sus de coapse, dar pieptul enorm și capul semeț se profilau pe orizont ca un mic munte strălucitor.

Ca și Sfinxul terestru, cel de pe Marte avea trup de leu și cap de om, însă nu era construit din piatră, ci părea turnat dintr-un material sau metal necunoscut, probabil foarte dur, inalterabil și lustruit ca oglinda, reflectînd culorile din jur. La răsăritul și apusul soarelui se făcea purpuriu ca și discul solar ; noaptea în schimb, sub razele palide ale lui Phoebos și Deimos, devenea argintiu-verzui și părea ușor fosforescent. Cel mai mult ne-au intrigat însă ochii săi aurii, *privind țintă spre răsă-*

rit. Aparatele noastre au stabilit că, de fapt, ochii aceştia erau ziua nişte acumulatoare uriaşe de energie solară, iar noaptea, un fel de faruri puternice, inepuizabile, răspîndind o lumină albă, discontinuă.

Dar oare pentru cine răspîndeau lumină şi energie? Ce se afla, sau se aflase odinioară, dincolo de craterul marţian, care poate fusese altfel, acum cîteva mii sau milioane de ani şi pe care Sfinxul îl domina şi acum?... Şi cum se explica asemănarea izbitoare a lui cu anticul colos egiptean? Ce taină ascundeau semnalele emise de el?

Pînă acum, nici pe Marte, nici pe o altă planetă a sistemului nostru solar cosmonauţii nu dăduseră de urma vreunei civilizaţii dispărute sau măcar incipiente — de aceea curiozitatea şi satisfacţia noastră nu mai aveau margini.

Primul lucru pe care l-am precizat apoi, a fost că acest Sfinx necunoscut, de o mie de ori mai enigmatic decît copia lui pămînteană, nu avea numai acumulatoare de energie solară (şi lumină proprie deci), ci şi o sursă de emisie pe o anumită lungime de undă, persistentă, capabilă să străpungă atmosfera lui Marte şi să călătorească prin spaţiile interplanetare.

La răsăritul şi la apusul soarelui mai ales, cînd Sfinxul se înroşia şi strălucea ca un rug aprins, oglindind lumina astrului solar, el emitea cu mai multă intensitate un fel de semnale stranii, diferite de cele pe care le captasem eu înainte şi pe care le catalogasem drept „modulaţii de violoncel".

Acele semnale, transpuse în unde sonore, erau percepute prin casca mea electronică sub forma unui vuiet de valuri oceanice, după care urma o tînguire extraumană, un fel de melopee monotonă, care se repeta la un anumit interval.

Eram înnebunit de descoperirea mea, care deocamdată nu ducea prea departe. Sfinxul cînta, nimeni nu putea tăgădui asta! De mii, de milioane de ani, poate, el stătea aci, pe Marte, şi cînta! Pentru cine? Şi ce înţeles avea cîntecul său, emisiunea transmisă de el?

Automatele noastre nu reușiseră să răspundă la asemenea întrebări.

M-am înapoiat pe Pămînt, fericit și nefericit totodată, și m-am pus pe lucru, împreună cu cei mai buni specialiști în cibernetică.

Vreme de cîțiva ani, am încercat să facem un aparat electronic, care să „traducă" într-un limbaj omenesc melodiile și semnalele codului emis de Sfinx. Și, în sfîrșit, am izbîndit ! Am descifrat primele „cîntece" ale colosului, aduse cu mine de pe Marte.

Cel dintîi semnal, cel asemeni unui glas de violoncel (și pe care-l captasem încă din atmosfera lui Marte, înainte de coborîre) era foarte simplu. El repeta într-una doar două fraze, puțin trunchiate : „Vă vorbește unul dintre cei... Irri solari din... MAG. Nu pierdeți legătura cu mine... copii ai Soarelui !" și iarăși : „Vă vorbește unul dintre cei... Irri solari" — de zeci și zeci de ori același lucru.

Am bănuit că acest semnal preceda unele emisiuni ale Sfinxului. Și chiar așa era. Transmisia cealaltă, incompletă și ea, era formată însă din mai multe capitole sau fragmente. Fiecare dintre ele, fiecare Meer, *după cum îl numea colosul, avea un conținut diferit, uneori legendar, mitic, alteori, informativ rezumînd niște fapte care se petrecuseră probabil în realitate, în lumea demult dispărută a unei planete necunoscute de noi — și chiar în alte astre.*

Întrucît aceste transmisii, așa cum le-a tradus automatul nostru cibernetic, conțineau dese repetiții, omisiuni, salturi în timp, noțiuni și imagini greu de înțeles, am încercat să pun o anumită ordine în înlănțuirea fiecărui capitol, al fiecărui Meer, *istorisit de Sfinx.*

PRIMUL MEER:

Exodul spre stele

Vă vorbește unul dintre Irrii cu glas solar — începea întiia poveste a Sfinxului... Sînt unul dintre roboții minunați ai vechii lumi de pe Arr, din epoca exodului oamenilor spre alte stele...

Am fost construit aci, pe pămîntul acesta pustiu, învecinat cu Arr, pentru a rămîne astfel mărturie strălucită a științei și puterii bătrînilor savanți de pe a cincea planetă a lui MAG...

Odinioară, sub lumina și atracția lui MAG, a Micului Soare Galben, se roteau în spațiu zece planete. Arr era a cincea, în ordinea depărtării de raza lui MAG, dar era și singura planetă din tot sistemul nostru solar, pe care apăruseră mai întîi și se dezvoltaseră apoi ființe raționale.

A cincea planetă a lui MAG a fost cîndva, demult de tot, leagănul în care s-au născut Fiii Soarelui, a fost pămîntul pe care a-nflorit o strălucită civilizație umană — ea a fost portul din care-au plecat spre alte stele Fiii Soarelui, atunci cînd — Vai !—lumea lor minunată a început să moară !... Marea și strălucitoarea Arr nu mai există azi ! Planeta a cincea a dispărut, în urma unei cumplite explozii lăuntrice, sfărîmîndu-se

în sute și mii de astre mici, rătăcitoare, care gonesc și acum prin spațiu, fără oprire, pe orbitele lor tinere...

Nimic din ceea ce a fost — odată, de mult — clădit și lăudat în vechea și strălucita lume Arr — n-a mai rămas sub soare, în afară de noi, cei cîțiva Irri cu glas solar, făuriți de bătrînii savanți din epoca exodului oamenilor spre alte stele...

Povestea plecării locuitorilor de pe Arr spre alte astre e povestea însăși a pieirii străbunei lor lumi, e istoria cumplitului cataclism care-a distrus cea de a cincea planetă a lui MAG.

Povestea aceasta o depăn eu, al treilea Irr cu glas solar, mereu și mereu, cît timp va străluci pe cer MAG, cît timp voi dăinui eu însumi...

O spun pentru toți Fiii Soarelui de azi, de pe orice planetă s-ar afla, pentru toți oamenii care-mi pot auzi glasul și mi-l pot înțelege, pentru urmașii Fiilor Soarelui, ai celor plecați, demult, în marea lor călătorie spre Viață !

★

... De sute de ani, oamenii de pe Arr nu mai știau ce e războiul decît din manualele de istorie, din antice și înfricoșătoare mărturii păstrate în muzee, biblioteci și filmoteci speciale și, firește, din opere de artă, în care mai dăinuia încă umbra tragică a acestui flagel, de neînțeles pentru generațiile tinere de pe a cincea planetă a soarelui.

Cel din urmă război intercontinental devastase globul cu o inumană și demențială ferocitate, prefăcînd metropole și teritorii vaste în gropi imense și în cenușă radioactivă, iscînd cutremure și izbucniri vulcanice, ca la început de eră geologică.

Uragane de nisip argintiu și de lavă verzuie acoperiseră în numai cîteva ore centre umane, altădată prospere și suprapopulate. Mările galbene țîșniră din matca lor ca niște fîntîni arteziene ale morții... Și 40 de zile și 40 de nopți, ploi amestecate cu pulberi actinice căzuseră asupra ogoarelor, plantațiilor și pădurilor albastre, arzîndu-le și pustiindu-le... Aproape toate viețuitoarele și aproape toți oamenii de pe Arr pieriră atunci

în mai puțin de o săptămînă. Vechile continente își modificară relieful și clima, și vreme de un deceniu și mai bine, peste globul lovit de dezastru se așternu o ceață neagră, opacă și deasă, ca un nesfîrșit doliu aerian, sumbru și mut. Norii întunecați se tîrau aproape de pămînt, mistuind orice contur și orice mișcare. Uneori exploziile vulcanilor, zgomotele uraganelor și ale surpărilor de continente răzbeau prin perdeaua opacă și se auzeau ca niște depărtate gemete cosmice, înăbușite.

Văzduhul rămînea cernit în tot timpul zilelor și nopților planetare, numai la răsăritul și apusul lui MAG se făcea cărămiziu, cum e sîngele multor viețuitoare de pe Arr, devenind o mlaștină sîngerie, ca un fel de simbol al milioanelor și milioanelor de vieți răpuse fără vină.

Din toată populația planetei nu mai rămăsese în viață, după acest război — ultimul de altfel, din istoria lui Arr — decît o mică parte dintre locuitorii săi, cîteva specii de animale și plante care se aflaseră la cei doi poli ai lui Arr, în cele două stații mici și foarte depărtate, construite acolo pentru anumite cercetări științifice, și locuite de un grup restrîns de savanți și tehnicieni, cu familiile lor. Aceste stații științifice, salvate din dezastru printr-o întîmplare miraculoasă, rămăseseră izolate vreme de multe decenii, prin aspre măsuri de protecție, de restul globului decimat. Oamenii nu îndrăzneau să iasă din cele două orașe ale lor, zăvorîte de altminteri sub cupole artificiale, cu o climă și hrană artificială. Nu îndrăzneau să cerceteze încă insulele și continentele acoperite de ceața întunecată. Cu toate condițiile lor privilegiate, supraviețuitorii deveniră însă și ei victime ale catastrofei, căci înăuntrul centrelor științifice nu exista un număr prea mare de locuitori. Cîteva generații în șir, urmașii acelor savanți și tehnicieni, ei înșiși, străluciți oameni de știință, munciră cu disperare să-și mărească orașele, să le facă mai cuprinzătoare și mai confortabile, ca să poată adăposti eventual mai mulți oameni. Dar, în-

lăuntrul noilor orașe științifice, create cu greu și izolate încă de restul vitregit al planetei, se năștеau prea puțini copii.

Savanții construiră atunci mii de automate și de roboți, pe care îi puseră să lucreze pentru ei, în primul rînd la curățirea de substanțe actinice a atmosferei și a pămîntului, la îndepărtarea urmelor morții. Apoi, o echipă de sacrificiu, formată din numeroși eroi ai științei, plecă din orașul de la polul sud al lui Arr să exploreze planeta.

... Au descoperit atunci o lume nouă, pustie și tăcută. Mii de văi fuseseră acoperite de lavă verde, pietrificată acum și strălucind ca nestematele. Acolo unde se aflau odinioară cîmpii și păduri albastre se zăreau lacuri și mări — cu apa galbenă sau aurie, iar în locul mărilor se întindeau deșerturi argintii și cenușii. Vechile orașe și metropole dispăruseră în niște cratere negre, imense, de unde se înălța uneori un abur coclit.

O vegetație uriașă, cu însușiri necunoscute și, din păcate, radioactive, creștea sălbatică și biruitoare pe pămîntul mov al lui Arr. Vechile animale și păsări nu se mai vedeau de loc. În ape însă mișunau un fel de larve tinere, fosforescente noaptea și roșii ziua, care se adaptaseră noilor condiții acvatice.

O înspăimîntătoare liniște învăluia acest relief și peisaj nou al planetei — înfiorîndu-te.

Echipa de sacrificiu strînsese numeroase și importante observații în cursul cercetărilor de pe Arr, pe care apoi le comunică locuitorilor din cele două orașe vii. Dar de întors nici unul dintre membrii expediției nu se mai întoarse.

Urmașii lor studiară în laboratoare, cu multă rîvnă, datele acestea, și ajunseră curînd la o concluzie definitivă și tragică. Planeta Arr, marea și strălucita lor lume, avea să piară în următoarele trei-patru secole. Energia nocivă a armelor cumplite — folosite în ultimul război atomic — dinainte de Catastrofa planetară, provocase un șir de schimbări, de mutații, în structura multor elemente de pe Arr. Rocile, apele, norii

și plantele deveniseră brusc radioactive. Apoi, această radioactivitate generală slăbise un timp, aparent, în exterior, dar ea continua să crească și să se îngrămădească lent, înlăuntrul planetei însăși, în pungile ei vulcanice, în apele ei subterane, în nisipul, lava și metalele din zonele profunde, unde lunecaseră mase enorme de energii și reziduuri atomice. Urmărind acest proces de neînlăturat, oamenii de știință de pe Arr au prevăzut și au descris cu precizie explozia finală care trebuia să se producă — într-o anume zi — cînd planeta a cincea a lui MAG va exploda în întregime și se va distruge, singură, pentru totdeauna.

Această ultimă catastrofă nu avea să se petreacă însă imediat, deși ea se apropia din zi în zi. Atunci, cît mai era încă vreme, omenirea de pe Arr luă hotărîrea eroică de a-și părăsi străvechiul său pămînt și leagăn astral și de a-și căuta un alt corp ceresc, pe care să-și clădească o nouă existență, cea de-a doua lume Arr...

Toate mințile, toate eforturile se concentrară într-o singură direcție : aceea a construirii unor astronave puternice, cu care locuitorii de pe Arr să poată călători în spațiul sideral.

Taina zborului în jurul vechii planete fusese de mult descoperită. Totuși, pentru a realiza acele extraordinare „corpuri zburătoare" interplanetare, cu mare viteză, în stare de a înfrunta depărtările cosmice, au fost necesare trei secole întregi de încercări și strădanii supraomenești. La începutul celui de al patrulea veac de după groaznicul război, pe Arr au fost construite sute și sute de astronave, de formă piramidală. Primele dintre ele au explorat, firește, planetele învecinate, spațiul înconjurător.

În sistemul celor zece planete ale lui MAG, așadar în familia noastră solară, se găseau două mici corpuri cerești, oarecum apropiate, ce ofereau — se pare — unele condiții de viață, și pe care supraviețuitorii de pe Arr ar fi putut trăi, eventual, adaptîndu-se cu vremea. Acestea erau — în ordinea

depărtării lor de Soare — planeta a doua și planeta a treia a lui MAG. Oamenii de știință de-atunci ar fi putut grăbi evoluția celor două mici „lumi" mai ospitaliere, dar nu aveau timp să se ocupe de asta. Gîndul tuturor era îndreptat către reușita „marelui zbor", a călătoriei interplanetare, fiindcă în acel timp, majoritatea savanților credea cu tărie că explozia finală și distrugerea planetei a cincea, a „lumii Arr", va avea urmări directe și nefaste și pentru întreg sistemul solar al lui MAG, dezlănțuind poate chiar transformări în Soare, dilatarea și preschimbarea lui într-o stea gigantă și mult mai fierbinte. Din pricina acestei teorii sumbre și înspăimîntătoare, proiectul colonizării și al „amenajării" celei de a doua și a treia planete a lui MAG a fost respins, de la început, de consiliul științific al bătrînilor. Cîțiva tineri savanți nu credeau totuși că e posibilă o „catastrofă în lanț", ci demonstrau teoretic că numai planeta a cincea va exploda și se va sfărîma. Rămășițele ei solide vor fi atrase de globul uriaș și înghețat al planetei a șasea și transformate, poate, într-un roi de sateliți-pitici. Nici MAG, nici celelalte planete ale lui nu vor avea de suferit, ziceau acești opoziționiști.

Ca să demonstreze și practic cît de „primitoare" pot fi cele două lumi mici, învecinate cu Arr, cîteva nave piramidale porniră spre ele. Planeta a doua se dovedi a fi prea fierbinte. Astronavele plecate spre a treia planetă nu se mai întoarseră nici ele de loc, și întrerupseră emisiunea, odată intrate în atmosfera albăstruie a micului astru. De aceea, partizanii „exodului celest", după cum avea să fie numit acel proiect al plecării definitive spre alte sisteme solare, cîștigară partida. Se întîmplă că tot în acea perioadă, planeta Arr își grăbi ritmul de radioactivizare prevăzut cu trei veacuri în urmă. Un șir de izbucniri vulcanice, petrecute în regiunea ecuatorială, zguduiră globul și-i determinară pe bătrînii savanți de pe Arr să grăbească pregătirile pentru fuga definitivă.

Sute de astronave uriașe, piramidale, erau gata pentru zborul spre stele, mai ales că astrofizicienii ultimului veac descoperiseră cu precizie, la distanță de cîțiva ani-lumină pe cer, doi Sori la fel cu MAG și două sisteme planetare. Acolo aveau să se găsească, desigur, măcar o planetă sau două de tipul străvechii lor lumi. Acolo aveau să ajungă, într-o zi, nepoții celor ce vor pleca în marele exod celest.

În afara uriașelor astronave cu trascu depărtat și viteze supramari, pe Arr au mai fost construite niște piramide mici, tot zburătoare, destinate însă unor călătorii mult mai scurte — unor misiuni eroice și cercetări speciale, ce urmau să fie efectuate *după plecarea marilor astronave* în interiorul sistemului planetar al lui MAG.

Aceste „piramide zburătoare" trebuiau să se oprească pe unele planete și în special, pe a doua, a treia și a patra.

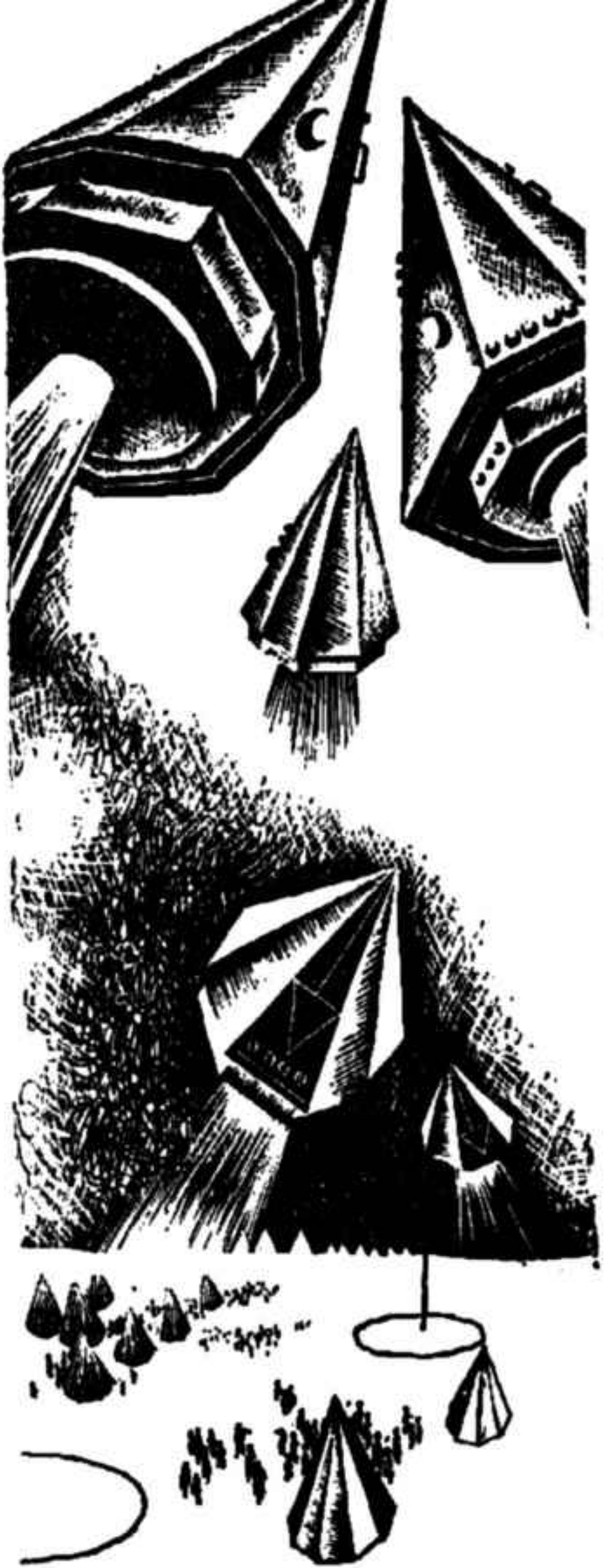

Ele urmau a fi conduse de cîțiva eroi-savanți, ce trebuiau să comunice observațiile lor marilor nave, angajate în zborul spre alte sisteme solare și să păstreze necontenit legătura între grupele de exploratori.

Cînd vremea fixată pentru plecare sosi în sfîrșit, toată populația de pe Arr se îmbarcă în „piramidele zburătoare", în afara echipelor speciale de savanți, din ultima categorie. Giganticele nave piramidale plecară apoi — una cîte una — cu iuțeala fulgerului. Pe cerul înstelat, ele alcătuiră curînd o constelație nouă, ce se îndepărta din ce în ce, ca un stol de păsări migratoare, luminoase, fantastice...

Pe străvechiul pămînt primejduit al lui Arr mai rămaseră o vreme doar cîțiva savanți. Ei înregistrară cu emoție semnalele și veștile primite de la frații lor, porniți în marea călătorie spre alte lumi. Totul mergea precis, așa cum fusese calculat și hotărît mai dinainte. Astronavele cele uriașe aveau să-și atingă ținta, într-o anume zi. Dar și catastrofa planetară se făcea acum din ce în ce mai simțită. Vulcanii se întețiră și începură să scuipe zilnic foc și gaze otrăvitoare. Mările și apele își schimbară culoarea, pămîntul se uscă, se cutremură și crăpă din nou. Atmosfera, supraîncărcată cu gaze și radiații vătămătoare vieții, deveni opacă, amenințătoare. Soarele nu se mai văzu. Atunci, și cei din urmă savanți de pe Arr își părăsiră Patria. Se împărțiră în grupe restrînse de cîte doi, se urcară în piramidele mici, zburătoare, și porniră spre ținta lor.

Odată ajunși pe solul planetelor prevăzute pentru studiu, ei au construit acolo cîte un Irr „cu glas solar", cîte o stație-robot de emisie-recepție, prin care menținеau mai ales legătura cu celelalte astronave mici, dar și cu frații lor din giganticele piramide interstelare, de pe drum...

Eu, minunatul Irr care vă povestește toate aceste întîmplări, am fost construit pe cea de a patra planetă a Soarelui, de bătrînul savant I-Garr, unul din ultimii supraviețuitori din

lumea veche a lui Arr. M-a înălțat aci, la marginea mării cenușii, pe un soclu de metal, ridicat cu mult deasupra nisipului roșu al acestor locuri pustii, ca să privesc soarele, astrul galben cel veșnic tînăr...

I-Garr a studiat de la distanță evoluția și moartea planetei lui natale. El a trăit mai mult decît strălucitoarea lume Arr. A văzut-o, prin aparatele sale, explodînd, transformîndu-se într-un fel de navă de foc. A auzit-o, cu aparatele sale, urlînd ca mii de tunete laolaltă, în timpul sfărîmării ei. I-a privit, de asemenea, resturile arzînde, gonind prin spațiu ca un roi de comete și meteori uriași... Zile întregi a fost noapte pe cer — a fost noapte neagră și aci pe planeta a patra... Dar cînd, în sfîrșit, MAG, Micul Soare Galben, strălucind de cinci ori mai tare decît pe Arr, s-a arătat la orizont, I-Garr — cu toată imensa lui tristețe — s-a bucurat nu atît pentru el, sau pentru ceilalți bătrîni savanți care-și așteptau moartea în singurătate, fără urmași, pe ceilalți sateliți unde se aflau, ci pentru triumful vieții, al lumilor lui MAG însuși, pentru cei doi cercetători de pe planeta a treia, și mai ales pentru fiul lor, Ra-Horr, ultimul vlăstar al celor din străvechea și strălucita lume Arr, și cel dintîi Fiu al Soarelui, născut pe o altă planetă...

★

Aci se oprea primul mesaj, primul Meer *al Colosului de metal de pe Marte. Următorul părea un fragment dintr-o comunicare primită de I-Garr de la tînărul astronaut aflat pe cea de a treia planetă a Soarelui.*

Irrul o captase desigur, foarte de mult, și o retransmitea automat, probabil pentru a ajunge la cei plecați în marele exod, sau poate din alte cauze.

Fragmentul nu avea — din păcate — început și sfîrșit, și nici nu explica unele întîmplări, socotindu-le cunoscute de bătrînul savant.

Îl transcriu așa cum l-a simplificat și l-a tradus automatul nostru cibernetic :

AL DOILEA MEER:

Planeta Albastră a lui MAG

... ne va ţine deci prizonieri aci, pe pămîntul acesta străin, unde soarele e de şapte ori mai strălucitor şi mai fierbinte decît în lumea noastră dispărută... Numai dacă ai veni tu, la noi, prietene I-Garr, putem spera să reîncepem totul de la capăt... Am relua atunci şi legătura cu fraţii noştri cei plecaţi în marea călătorie spre alte stele... Am reinfiinţat staţia noastră de cercetări astrale, biolaboratorul, observatorul astronomic... Am strînge, împreună cu tine, date exacte despre a treia planetă a lui MAG ; am zbura cu piramida ta în văzduh, am plana, uimiţi, deasupra continentelor sale necunoscute, pe care le-am investiga de departe, am descinde în adîncul oceanelor ei imense, albastre şi foşnitoare ca şi pădurile noastre de odinioară, am pătrunde misterele acestei vegetaţii uluitoare şi verzi, verzi ca şi vechiul mineral „sir" din scoarţa bătrînei noastre planete...

Numai cu tine împreună, prietene I-Garr, am putea cerceta şi cunoaşte cu adevărat multiplele chipuri şi stări ale acestei Naturi înconjurătoare, neasemuite, splendide şi generoase, vibrînd de viaţă, de culoare, de lumină, de sunete şi de enigme.

Totul e atît de nou și de straniu în jurul nostru, încît, deși tristețea și însingurarea ne cutreieră ades sufletul, zile întregi uităm cine sîntem și pentru ce am venit aici și rătăcim, ca vrăjiți, prin lumea asta unică, plină de primejdii și de frumuseți, ascunsă și tulburătoare, care ne-a primit, dintr-o dată, ca pe copiii ei.

E o fericire nespusă, nesperată, că putem trăi sub cerul său dens și albastru, că putem zbura, cu aripile noastre individuale, ce ne-au rămas totuși, de ici și pînă colo, simțindu-ne aproape la fel de ușori ca și sub cupola de lumină sub care ne-am născut... Dar mai ales ne simțim fericiți că putem respira — anevoie, totuși fără chinuri — jumătate de zi, și că doar noaptea, cînd MAG nu se mai zărește, iar pe cerul de aici răsar constelații ciudate și discul mic și alb al Lunii, ne îmbrăcăm din nou costumul de protecție, ca să ne odihnim fără nici o grijă plămînii, și creierul, și tot trupul, și ca să ne hrănim cu ozonul și undele speciale din rezervorul lui. Uneori ne gîndim că rezervele acestea aduse de noi se vor isprăvi odată și odată. Atunci vom muri. Mai avem înaintea noastră un timp ce pare nesfîrșit, totuși știm că aceste rezerve aduse cu noi se vor sfîrși într-o zi. De aceea căutăm să respirăm și să trăim cît mai multe ore fără costumul special, reducînd la minimum rolul său, economisind cu grijă „rezervele" lui. Poate că vom ajunge să ne hrănim și noi cîndva cu ierburi, cu fructe sau cu alte produse ale acestei planete străine, așa cum fac animalele ce trăiesc pe ea și chiar și mica vietate omenească, găsită aci, mica făptură neagră, pe care am numit-o, cu un vechi nume de-al nostru, Att-Landa — Fata neagră.

Ți-am spus, altădată, prietene I-Garr, în ce împrejurări am „înfiat-o" pe această fiică a Planetei Albastre. Nici acum n-am dat de urmele părinților ei. Poate că au murit — oamenii din această lume mor atît de ușor, ca niște efemeride, fiind supuși atîtor greutăți și lupte... E drept că te-am ascultat și nu ne-am aventurat în jungla cea verde, în care mișună sumedenie de

vietăți necunoscute și de fiare primejdioase, spre a-i căuta pe fiii Planetei Albastre.

Dacă tu, I-Garr, ți-ai putea părăsi stația la astrală și ai veni la noi, dacă am reușit să reclădim laboratorul sau dacă un timp ne-am servi de al tău, cîte descoperiri uimitoare am face! Am cerceta fauna și flora de-aci, i-am cunoaște toate tainele, am studia evoluția locuitorilor acestei planete a lui MAG, viața acestor ființe umane, bipede și inocente, surprinzător de asemănătoare la înfățișare cu noi, deși mult mai micuțe, negre la piele, pe jumătate sălbatice, pe jumătate sperioase și totuși inteligente...

Att-Landa e pentru noi o veșnică surpriză. Și eu și soția mea dorim nespus să facem din ea, pentru fiul nostru, o micuță soră, s-o educăm de va fi cu putință ca și pe Ra-Horr, să-i facem să se ajute unul de altul, să se iubească... Sperăm să izbutim, în ciuda multor deosebiri care-i separă... Trebuie să reușim, altminteri, într-o bună zi, Ra-Horr se va simți prea singur, cu desăvîrșire singur și străin, în această lume atît de diferită față de cea a părinților și străbunilor săi, în acest sistem planetar al lui MAG, unde el va fi singurul urmaș al umanității și al științei de pe Arr, unde el este unicul Fiu al Soarelui, ultimul din stirpea noastră solară!

Ce păcat că eu și soția mea, deși sîntem tineri, nu vom mai avea și alți copii! Ce păcat că, pe nici una din planetele celelalte nu s-au mai născut alți Fii ai Soarelui! Și cît de greu e să ne gîndim *acum* la distanțele stelare ce ne despart de ceilalți frați ai noștri, de fiii și urmașii lor, pe care noi nu-i vom vedea niciodată!

Înainte de marele exod, cînd am hotărît împreună cu soția mea să ne jertfim pentru știință, să ne închidem în mica piramidă zburătoare și să coborîm pe cea de a treia planetă a lui MAG, pentru cercetări — *pentru totdeauna deci* — nu știam că vom avea un urmaș. Poate că, dac-am fi știut am fi luat

altă hotărîre... Şi acum mi se pare un miracol al vieţii, o minune a naturii, faptul că aci, pe un tărîm atît de depărtat şi de străin de-al nostru, în această epocă în care natalitatea este aproape complet stinsă pentru cei născuţi pe Arr, aci, pe Planeta Albastră, am dobîndit un fiu !

De cînd s-a născut Ra-Horr, Copilul Soarelui, Unicul — Planeta Albastră a închipuit douăsprezece revoluţii în jurul lui MAG. De douăsprezece ori, astrele de pe crugul nopţii de-aci şi-au schimbat locul, iar apoi şi l-au reluat. S-au perindat aşadar doisprezece ani pe cerul acestei noi lumi, lume care a devenit pentru totdeauna şi a noastră. Ra-Horr e acum destul de mare. E un miracol că s-a născut — nu-i aşa, prietene I-Garr ? Dar şi mai miraculos e să-l vezi cum creşte şi să observi cît de bine şi de uşor s-a adaptat vieţii pe acest pămînt. În primul său an de existenţă, cînd încă nu ni se întîmplase al doilea accident, cel care ne-a distrus laboratorul din interiorul Piramidei, soţia mea a avut grijă să facă pentru fiul nostru un înveliş de protecţie mult mai simplu şi mai ingenios decît cel pe care-l purtăm noi.

Dar, după aceea, pe măsură ce creştea, Ra-Horr nu l-a mai folosit. Trupul său s-a învăţat pe încetul cu arsura Soarelui — din alb-sidefiu s-a pigmentat şi s-a făcut ca bronzul. Plămînii lui sînt mult mai puternici ca ai noştri, el respiră fără nici o greutate şi aleargă aproape tot atît de iute, pe cît zburăm noi, cu aripile noastre individuale... L-am învăţat, firesc, şi pe el să folosească aceste aripi... dar — ciudat — nu-i place să se înalţe sus de tot, în văzduhul albastru, uneori atît de albastru ca şi ochii săi mari şi lucitori... Cînd zboară prea sus, Ra-Horr se plînge că nu mai poate respira şi că ameţeşte. Noi ne plîngem tocmai invers...

Pesemne că soarele şi ozonul de-aci l-au făcut să crească aşa de puternic şi aşa de înalt. E aproape cît noi, deşi e încă un copil...

Ai deslușit și tu, I-Garr, din veștile pe care însuși Ra-Horr ți le-a dat, din întrebările pe care el însuși ți le-a pus, că mintea lui e parcă mai matură decît ar trebui să fie la această vîrstă. Ne bucurăm nespus văzîndu-l cît de lesne învață și cît de largă îi e memoria. Sperăm să facem din el un adevărat Fiu al Soarelui, luminos la minte ca și astrul cel nepieritor, așa cum au fost bunicii și străbunii lui. Îl vom învăța tot ce știm noi. Emisiunile pe care tu le transmiți special pentru el le ascultă cu atenție și seriozitate... Cît de mult i-ar folosi dac-ai veni chiar tu aici, I-Garr ! Dac-ai putea isprăvi acele cercetări ce te țin departe de noi, dacă ți-ai lua apoi toate măsurile de apărare la coborîrea ta pe Planeta Albastră, ca să nu pățești ca noi, am fi atît de fericiți să ne revedem și să viețuim lîngă tine ! Iartă-ne că-ți amintim acest lucru, mereu, deși știm prea bine că va fi destul de dificil să vii aici, dar ești și rămîi marea speranță a vieții noastre... Fără tine, fără aceste comunicări, am fi pierdut de mult încrederea în forțele noastre, am fi îmbătrînit înainte de vreme, am fi fost pradă necunoscutului, deznădejdii, neputinței... Ce bine că, dintre toate minunile științei, dintre toate automatele aflate în astronava noastră, a rămas neatins Irrul cu glas solar ! E drept că sursa lui pierde din ce în ce din energia ei de la început... De aceea am rărit și transmisiile noastre și nu ți-am mai povestit despre noi, de mult. Ne mulțumim să-ți ascultăm veștile prin codul luminos al Irrului tău. Cea de a patra Planetă a lui MAG se zărește de aci, de la noi, abia ca o steluță roșietică și tremurătoare...

În fiecare zi, la răsăritul și apusul Soarelui, plecăm din Piramida noastră de metal, din Casa noastră trainică (acum fixă, nezburătoare) și ne înălțăm cu aripile individuale de zbor pînă în vîrful muntelui din apropiere unde, pe un platou nivelat de noi, am așezat Irrul, stația noastră solară. Aci controlăm zilnic stația de recepție, ca să vedem dacă a înregistrat vreo știre nouă de la tine. Legătura cu tine, înțeleptule și bunule prieten I-Garr, a devenit pentru noi ceva atît de necesar în viață, ca

și însăși lumina lui MAG ! Uneori, soția mea rămîne acasă, pentru ca să-i dea fiului nostru aripile ei și să-l pot lua astfel cu mine în zbor pe munte. În ultimii doi ani, de cînd însă Att-Landa, Fata neagră, stă cu noi, Ra-Horr s-a obișnuit să urce pe jos platoul Irrului solar, pe o potecă făcută de el și de fiica Planetei Albastre. Copila aceasta, deși de abia îi ajunge lui Ra-Horr pînă la umăr, îl întrece de cîteva ori în agerimea trupului și în repeziciunea cu care se descurcă în mijlocul naturii. Poate că nu e atît de nevîrstnică pe cît ne pare nouă. Cunoaște doar atît de bine potecile junglei, plantele, păsările și fiarele, cu care de altminteri se aseamănă uneori în mod izbitor. E tot așa de mlădioasă ca lianele și ca șerpii de-aci, pasul ei e ușor și iute ca al unei feline, glasul ei sună în diferite feluri și e cînd voios și cîntător, ca al păsărilor multicolore din junglă, cînd adînc și gîlgîit ca al unei ape, cînd aspru și șuierat ca un strigăt de animal sau ca un geamăt de furtună...

Mica fată neagră are părul lung și mătăsos, ca multe sălbătăciuni din desișurile de aci, trupul său e întunecat ca un arbore noaptea, dinții ei sînt ascuțiți și sclipitori de albi ca și ai fiarelor tinere din junglă, numai ochii, ochii ei rotunzi, inocenți, vii și curioși, sînt ochii unui Copil al Soarelui, deși sînt negri cum e pămîntul acestei necunoscute planete și nu albaștri sau aurii, ca ai noștri...

Față de noi și față de Ra-Horr îndeosebi, Att-Landa manifestă o recunoștință veșnic uimită, o supunere și o credință oarbă, ciudată, care ne face să zîmbim și să ne amintim într-un fel de roboții noștri dispăruți. Dar ar fi greșit să crezi cumva că fata neagră se comportă ca un robot. E atît de neprevăzută și de personală în tot ce face, că ne încîntă continuu... Seamănă cu foștii roboți doar fiindcă se ține scai de noi, privindu-ne cu o încredere totală, nediscutînd niciodată o hotărîre luată de noi, ascultîndu-ne totdeauna cu ardoare și atenție, înțelegînd destul de repede și de bine orice poruncă îi dai, dar totodată neînțelegînd *pricina, cauza* pentru care îi ceri cutare sau cu-

tare lucru... Ca și foștii noștri roboți, Att-Landa a învățat cîteva sute de cuvinte de-ale noastre și vorbește acum în limba noastră, însă în fraze foarte scurte, simple, copilăroase și uneori de-a dreptul comice. A învățat repede, în primul an, să vorbească așa — de atunci însă n-a mai progresat de loc. În schimb, Ra-Horr a deprins de la mica lui soră graiul ei guturai, și tot soiul de noțiuni și de jocuri, străine nouă. Îl amuză nespus s-o imite în tot ce face, să-și moduleze vocea după cîntecul sau strigătul ei, să se ia la întrecere cu ea la fugă, la înotat, la azvîrlitul pietrei, la împletitul lianelor și la atîtea altele... Att-Landa l-a învățat să mănînce „miez-dulce", fructul acela gălbui care atîrnă în ciorchini în arborii de lîngă Piramidă — ea l-a învățat să deosebească o sălbăticiune oarecare de una primejdioasă, l-a învățat să cunoască jungla și chiar s-o iubească. Uneori, noi, părinții, ne gîndim cu teamă, cu o strîngere de inimă la influența pe care copila Planetei Albastre o are și o poate avea și mai tîrziu, în viitor, asupra fiului nostru...

În joaca lui cu Fata neagră, Ra-Horr uită să-și facă lecțiile și se ascunde de noi, în junglă. Deși poartă centură de raze protectoare și știm că nu i se poate întîmpla vreun rău, totuși ne temem pentru el... Pămîntul acesta îi e încă străin și-i poate întinde curse... Ne surprinde faptul că lui Ra-Horr nu-i mai place ca altădată să zboare, să folosească aripile noastre — ci-i place din ce în ce mai mult să fugă, să se tîrască pe pămînt ca un șarpe, să sară ca o jivină, să înoate în apă ca un pește...

Îți spuneam că acum el preferă să urce pînă la platoul Irrului, pe jos, pe o potecă prin pădure... Att-Landa îl însoțește totdeauna în aceste drumuri, dar nu se apropie de Irr. Ea crede că noi vorbim cu Soarele însuși, nu cu un om ca și noi, se sperie de receptoarele de lumină și de aceea se ascunde... De departe, cu ochii scînteind de admirație, îl urmărește pe Ra-Horr cum se apropie de Irr și cum comunică apoi cu tine... Odată ne-a spus, tremurînd de emoție:

— Ra-Horr, fratele și stăpînul meu, e fiul mic al Soarelui... Și a arătat pe cer spre MAG, ce tocmai atunci răsărise...

Am căutat să o facem să înțeleagă cine sîntem noi, și de ce ne-am luat noi înșine numele de „Fiii Soarelui". Nu știu exact ce a înțeles. De atunci însă, de cîte ori vede Soarele, îi spune lui Ra-Horr :

— MAG, părintele nostru din ceruri a răsărit... Sau : MAG, tatăl nostru, se ascunde sub un nor... Sau : Cel ce v-a dat viață vouă s-a dus cu luntrea de-amurg să se culce...

Ra-Horr rîde și o imită, încît acum, de multe ori, în loc de „Soarele" spune și el „Părintele nostru, Tatăl ceresc"...

Att-Landa îi cîntă Soarelui, dimineața și seara, niște cîntece stranii, monotone. E încredințată că MAG o aude, așa cum tu, I-Garr, ne auzi pe noi...

Cît privește credința ei despre stația de emisie-recepție, despre Irrul nostru solar, aceasta e tot așa de naivă și de amuzantă. Fata neagră consideră Irrul nostru un animal nemuritor, care trăiește și în stele, dar și pe Planeta ei Albastră.

Am rîs auzindu-i răstălmăcirea... Ea însă s-a întristat. Zicea mereu că o să ne dovedească, odată și odată, ca pe Planeta ei Albastră, dincolo de Rîul cel mare, trăiește cu adevărat un fel de Irr, nu atît de mare cît cel din Stele, totuși mare și puternic, un Irr sălbatic, căruia frații ei negri i se închină ca unui rege și stăpîn al junglei.

Ra-Horr i-a povestit ceea ce și noi auzisem cînd eram copii, sub cupola de lumină de pe Arr — în legătură cu construcția acestui Irr de metal și cu aspectul său într-adevăr asemănător cu un patruped ce-a trăit de mult, pe a cincea planetă a Soarelui.

— În lumea noastră, pe planeta părinților și bunicilor mei —l-am auzit pe Ra-Horr explicîndu-i fiicei noastre adoptive — trăiau odinioară niște Irri, niște animale foarte mari și puternice, de zeci de ori mai mari decît oamenii. Cînd Fiii Soarelui au reușit să-i îmblînzească și să-i pună să lucreze în locul lor,

învățindu-i să care poveri și să are pămîntul, lumea noastră a intrat în prima fază a civilizației sale. Cu ajutorul acelor Irri domesticiți s-au făcut întîiele mari construcții și drumuri pe Arr. Pe urmă, cînd minunata și strălucitoarea noastră lume depărtată a înflorit deplin, ca o pădure primăvara, aceste animale de muncă au pierit și au fost înlocuite de mașini și roboți, robi de fier.

— Mașini ? Cum arată mașinile ? a întrebat Att-Landa. Sînt oare niște oameni și animale de fier ca și Irrul vostru solar ?

Ra-Horr a rîs și a aprobat-o :

— Da. Roboții sînt niște oameni și animale de fier, dar fără viață. Cînd voi fi mai mare, voi construi și eu un om de fier... și un Irr nepieritor, din metal sau din piatră.

A doua zi, cînd nu era Att-Landa de față, ne-a întrebat :

— De ce Irrul nostru solar seamănă cu animalul acela străvechi ?

— Fiindcă oamenii de știință care l-au construit erau în același timp niște artiști tradiționaliști, i-a răspuns zîmbind maică-sa.

— Cum adică „tradiționaliști" ? Tradiția cerea ca toți roboții să fie aidoma acelor Irri ?

— Nu, firește, a continuat zimbitoare ea. Nu toți roboții au avut această înfățișare. Numai aceia care erau considerați în același timp și automate perfecte și monumente arhitectonice, de un anumit stil simbolic.

— Vezi tu, i-am explicat eu lui Ra-Horr, Irrul, animalul arhaic pe care îl reprezintă robotul nostru solar, a fost în lumea noastră un simbol. Străvechiul patruped Irr era un animal domestic foarte blînd și foarte puternic, care, mii de ani, i-a fost tovarăș de muncă omului, i-a fost sclav și prieten credincios totodată. De aceea Irrul a devenit cu timpul, pentru strămoșii noștri de pe Arr, simbolul puterii fizice unite cu supunerea, reprezentarea celui mai nobil animal de pe planeta a cincea — în afară de Om, desigur. Irrul ne-a ajutat să ne smulgem prima

oară de sub asprimea muncii brute, fizice, de aceea, cînd au fost inventați roboții, în amintirea acestui animal eliberator, străvechi, unii roboți au fost făcuți aidoma după chipul lui și i-au luat și numele.

— Erau niște animale bune acei Irri vii ? a vrut să afle mai departe Ra-Horr. Voi ați văzut vreodată un Irr viu ?

— Nu, i-a răspuns maică-sa. Irrii au dispărut de pe planeta a cincea cu mult înainte de nașterea noastră. În orașul unde ne-am născut noi existau însă cărți și filme în care apăreau Irrii și o mulțime de alte animale care au trăit cîndva în lumea noastră, înainte de catastrofa planetară... Dar noi am avut jucării automate, Irri de material plastic, moi și distractivi.

— N-ați văzut, așadar, un Irr în carne și oase, un animal viu ? a insistat Ra-Horr.

— Nu.

— Eu voi vedea ! a strigat el deodată și ochii săi albaștri, mari, strălucitori ca niște flori metalice i-au luminat fața aurie, arsă de soare.

Prietene I-Garr, n-am știut atunci să sesizăm cît de serios era acest strigăt de triumf al fiului nostru, și nici în ce primejdie îl va duce curiozitatea și dorința lui de a ne impresiona. O săptămînă în șir l-am văzut preocupat, cioplind într-una o stîncă, pînă a făcut-o să semene cu Irrul nostru solar. Ne-am bucurat, fiindcă Ra-Horr părea să-l moștenească pe tatăl meu, care fusese arhitect, sculptor și matematician vestit, după cum știi și tu.

A opta zi însă, am trecut printr-o mare emoție. Băiatul dispăruse de acasă, lăsînd cîteva cuvinte scrise. Ne înștiința că se duce în junglă, cu Att-Landa, dincolo de Rîul cel Mare, ca să prindă un Irr viu. Luase cu el o pereche de aripi de zbor și o armă electrică. M-am speriat foarte rău. Arma aceea era încărcată și el habar n-avea de asta. E drept că Ra-Horr purta totdeauna la el centura de raze care-l proteja, creînd o zonă

electrică în jurul corpului său în momentul reflexului de apărare, ferindu-l de atacul diferit al fiarelor, dar totuşi îl puteau pîndi destule alte primejdii. Văzusem în junglă flori şi plante otrăvitoare, văzusem capcane primitive, puse de fiii Planetei Albastre, şi săgeţi de-ale lor, veninoase, şi laţuri, şi sumedenie de vietăţi pe care nu le cunoşteam. Şi-apoi, Fata neagră micuţa noastră fiică vitregă, era lipsită de orice apărare...

Mi-am pus şi eu în grabă aripile şi m-am înălţat deasupra pădurii fremătătoare, încîlcite, şi de un verde întunecat, ca o lavă de-a noastră, cristalizată în mii şi mii de frunze şi dantele stranii. Prin acest hăţiş uriaş nu se poate privi. De sus vezi numai o singură coroană vegetală, imensă, şi ştii că ea are mii şi mii de trunchiuri şi de ramuri care-o susţin. Sub bolta asta verde, sub coroana asta umbroasă, printre tulpinile înnodate sau alăturate, mişună viaţa, dar o viaţă crudă, pînditoare, rapace, a cărei singură lege e lupta... Mi-era groază, gîndind că fiul nostru, Copilul Soarelui, a picat singur, neştiutor şi de bună voie, în capcana asta neiertătoare. ...Oricît ar fi cunoscut Fata neagră drumul prin pădure, acesta nu putea fi decît drumul către luptă şi către moarte, pentru cel ce-l străbătea neînarmat.

Zburam de aceea deasupra junglei, înfiorat de spaimă. Curînd am zărit calea albastră, luminoasă, pe care Rîul cel Mare şi-o tăiase prin mijlocul vegetaţiei luxuriante. De cealaltă parte a apei, era un fel de luminiş, cu ierburi tinere, înalte şi dese, prin care treceau cîrduri de patrupede graţioase şi iuţi la mers. Am rătăcit multe ore deasupra cîmpiei, strigîndu-l pe Ra-Horr şi speriind cu strigătul meu deznădăjduit ciurde de vietăţi şi stoluri de păsări. Cînd era aproape de amurg şi mă apropiasem de junglă, de pe cealaltă parte a Rîului am zărit de sus, de departe, un copac care ardea cu flacără vie şi strălucitoare, ca o torţă uriaşă. Am bănuit că l-a aprins Ra-Horr, aşa cum îl învăţasem să facă în caz de primejdie, pentru a se feri de sălbăticiuni şi pentru a ne semnala locul unde se află.

M-am îndreptat cît am putut de iute spre acel copac și, într-adevăr, la o anumită distanță de flăcări, i-am zărit pe cei doi copii fugari, jucîndu-se în iarbă cu două jivine mici, gălbui și sălbatice.

— Tată ! Am luat doi roboți vii, doi pui de Irr ! mi-a strigat Ra-Horr, victorios. Și m-am luptat cu un Irr rău și sălbatic ! Și l-am ucis !

Am coborît și i-am privit pe cei doi copii ai mei, adînc uimit. Parcă atunci i-aș fi văzut întîia oară.

Att-Landa, era zgîriată și mușcată pe brațe de cei doi pui de fiară, furioși — dar părea nepăsătoare la durere și aţîţată. Ra-Horr era plin de sînge, din cap pînă-n picioare. În mînă ținea un fier ascuțit, pe care nu-l văzusem pînă atunci la el. Ochii îi străluceau ca două stele albastre, ca două planete depărtate, care știu ce e lupta, sîngele și omorul ! Eram îngrozit.

— Ce vi s-a întîmplat ?

Am întrebat, tremurînd de oroare, ca orice Fiu al Soarelui care vede cu ochii lui sîngele cald și viu, curgînd...

— Tată ! mi-a strigat, din nou, beat de fericire, Ra-Horr. Am învins un Irr sălbatic ! Un fel de Irr viu ! Pe Regele junglei ! L-am ucis ! Eu sînt de-acum înainte Regele junglei ! Să-ți spună și Att-Landa că nu mint !

— Tu ești Regele junglei ! șuieră cu încîntare mica Fată neagră, îmbrățișîndu-i picioarele și sărutîndu-i-le. Tu, Ra-Horr, fratele și stăpînul meu, tu ești Regele junglei !

Stăpînindu-mi cu greu nemulțumirea, am bolborosit :

— Dar ce vi s-a întîmplat ? V-a atacat un Irr ? De ce l-ai omorît, fiule ? Nu puteai să-l înspăimînți și să-l alungi, fără să-l ucizi ? De ce ești plin de sînge ? Ești rănit ?

— Ra-Horr e, de azi înainte, singurul Rege al junglei, a spus, foarte solemn, Fata neagră.

— El e un Fiu al Soarelui, nu un Rege al junglei, cum crezi tu, micuță sălbatică, am murmurat, supărat.

— Un Rege al junglei e uneori mai puternic decît un Fiu al Soarelui, a rîs ea, și a început să danseze în jurul lui Ra-Horr, care părea încîntat de acest joc.

— Terminați ! le-am strigat. Plecăm acasă ! Lăsați puii ăștia de Irr aci ! Nici nu sînt niște Irri adevărați ca ai noștri. Seamănă cu ei, dar au o expresie animalică și crudă. Lăsați-i aici, în lumea lor !

— Sînt roboții mei, a zis Ra-Horr. Îi iau cu mine. Îi voi îmblînzi. Voi îmblînzi toate fiarele și le voi pune să lucreze pentru mine. Eu sînt Regele junglei !

— Tu nu ești decît un ucigaș neștiutor. De ce l-ai omorît pe acel Irr ? Nu te putea atinge cu laba, nici nu putea să te sfîșie cu dinții. Erai apărat de centura ta cu fulgere electrice.

— Da, eu eram apărat, dar Att-Landa nu. L-am paralizat pe Irr și apoi l-am sfîșiat cu fierul ascuțit, și i-am luat pielea. Așa

mi-a spus soia mea să fac, pentru ca să devin cu adevărat Rege al junglei. M-am cam murdărit de sînge, dar o să mă spăl la riu.

— I-ai luat acestui animal viața, numai ca să te joci și să te îmbraci cu pielea lui ?

— Era un robot rău, un Irr sălbatic, nu unul blînd a zis el, fără să dea înapoi. Era cît pe-aci s-o mănînce pe Att-Landa. Și pe mine m-ar fi înghițit, dacă n-aș fi fost înarmat cu fulgere. Arma ta electrică nu e bună. Ia-ți-o ! Mai bun e jungherul ăsta, pe care sora mea l-a găsit în junglă, pe jos, în brîul unui frate negru de-al ei, omorît de-o săgeată. E o armă bună. Taie ca și un jet electric, dar nu înnegrește locul. Am jupuit cu el Irrul de blană. Uite-o, ce frumoasă e ! O să i-o dau mamei să se învelească în ea, cînd i-o fi frig...

Și mi-a arătat blana animalului, moale, mătăsoasă, caldă și încă plină de sînge.

M-am întristat și m-am înfiorat. Fiul meu, ultimul urmaș al lumii de pe Arr, unicul Copil al Soarelui din sistemul lui MAG, devenise brusc un fiu al Planetei Albastre, frate bun cu fiarele care trebuiau să lupte mereu pentru viață, pentru hrană, pentru perechea și pentru puii lor ! Era îngrozitor, îngrozitor...

I-Garr, noi, ultimii oameni de pe a cincea planetă a lui MAG, am jurat acolo, în lumea noastră, să disprețuim omorul, lupta, războiul ! Iar fiul meu, micul Ra-Horr, cu toată mintea lui luminoasă, cu toată învățătura pe care o are și o va dobîndi, cu toată grija și dragostea pe care i-o purtăm, e sortit s-o ia de la început pe această planetă tînără, sălbatică și totuși minunată, e sortit să trăiască de aci înainte luptînd pentru viața și fericirea lui, sau să piară, disprețuind-o ! Învață-ne, prietene, ce-i mai bine să-i spunem fiului nostru ! Sfătuiește-ne, bătrîne savant, cum să-i explicăm ce e bine și ce e rău, în lumea asta, nouă și pentru noi. Spune-ne, înțeleptule I-Garr, cum să-i insuflăm oroarea noastră împotriva oricărui omor, și mai ales împotriva omuciderii, a omorului între oameni, fără să facem din el un laș sau un însingurat !

Şi chiar dacă Ra-Horr va fi un adevărat Fiu al Soarelui, ca şi noi, un om demn de acest nume, cum vor fi oare fiii fiilor lui, cei născuţi pe Planeta Albastră ?...

Pe drum spre Piramida noastră am tăcut, în timp ce zburam alături de Ra-Horr. El îşi înfăşurase mijlocul cu pielea animalului ucis, şi zbura mai jos decît mine, aproape razant cu pădurea... Pe Att-Landa o purta în braţe, de aceea aripile lui vîsleau mai greu şi mai rar prin cerul albastru, din ce în ce mai întunecat-albastru. Fata neagră ţinea la piept cei doi pui de Irri, — ca pe nişte jucării vii — şi cînta.

Cîntecul ei era murmurat ca un rîu nevăzut care curge, curge într-una, şoptind într-una ceva legănat, mîngîios... Cîntecul ei era un rîu curat care aduce răcoare şi ia cu el uscăturile, arşiţa, frunzele moarte, norii şi chipurile ce-au lunecat în unda lui cîndva... Cîntecul Fetei negre era uneori uşor ca o boare şi alteori dens ca văzduhul Planetei Albastre...

Următoarele patru legende nu se mai referă la faptele sau la eroii de pînă acum. Ele sînt, se pare, nişte legende sau poveşti din vechea lume de mituri de pe Arr. Au fost transmise în cadrul unei singure emisiuni, pentru ziua de naştere a lui Ra-Horr, cînd acesta împlinise zece ani. Pesemne, autorul lor a fost I-Garr, singurul supravieţuitor de pe Arr cu care astronauţii exilaţi pe Terra mai puteau comunica, pe atunci.

Poate că bătrînul savant i-o mai fi spus şi altădată micului său prieten asemenea povestiri, după cum, în mod obişnuit, îi transmitea — din timp în timp — cicluri de lecţii şi învăţăminte. Ele toate s-au pierdut undeva, între cer şi pămînt. Doar aceste patru basme au mai putut ajunge pînă la noi, o dată cu celelalte fragmente „solare" cîntate de Sfinx — de aceea le şi inserez aci.

AL TREILEA MEER:

Povestea lui Xivor

Exista cîndva, într-un sistem solar învecinat cu al nostru, o planetă acoperită aproape în întregime de un ocean imens, albastru. Din undele lui răsărea un singur continent, o vastă insulă împădurită, ruginie ca de metal încins. Şi oamenii de pe ea se năşteau şi vieţuiau cîteva zeci de anotimpuri, supuşi doar sălbatecelor maree şi blîndelor astre ale cerului, cărora li se închinau, precum odinioară pămîntenii, Soarelui. Nu cunoşteau încă minunile ştiinţei, erau abia la începutul alfabetului cosmic, deslușind cu greu mersul stelelor, luptînd cu valurile pe plutele lor simple pentru a-şi pescui hrana. În schimb, ştiau să dureze, din trunchiul arborilor ca arama de pe meleagurile lor, măreţe şi nemaipomenit de trainice oraşe şi palate, strălucitoare în timpul lungii zile însorite, şi tot atît de strălucitoare în noaptea ce ţinea un anotim întreg — cînd doar stelele şi o mică Lună ca de mărgean se vedeau pe cerul violet...

La ţărm, străjuite de pădurile metalice, se ridicau aceste oraşe cu zidiri piramidale, circulare şi rombice, toate cu mii de trepte coborînd spre plajă, toate asemănătoare unor munţi îmbrăcaţi în metal roşu, în care Marea şi-ar fi tăiat lespezi pînă în vîrf.

Mii de oameni, vînjoşi şi aproape goi, toţi cu pielea bronzată şi netedă, cu plete negre şi ochi negri, ca o singură rasă insulară, munceau într-un ritm egal la înălţarea acestor gigantice construcţii. De sute de ani, de milenii poate, locuitorii Insulei de Aramă tăiau, dintr-o singură mişcare, cu o lamă subţire şi încovoiată, arborele ales şi-l ciopleau şi-l modelau uşor ca pe o trestie. După un anotimp, cînd seva vegetală se usca de tot sub scoarţa roşcată, lemnul se întărea, devenea un stîlp trainic cît granitul, şi meşterii acelei planete ştiau să-l lustruiască pînă-l făceau precum arama strălucitoare. Din acest material durabil îşi ridicau măreţele lor palate şi temple. Lucrau la ele zeci de generaţii, căci viaţa unui om nu dăinuia nici pe departe cît viaţa unui arbore din pădure.

Iar arborii creşteau şi ei, uriaşi, şi ca din ape, cu miile în fiecare anotimp şi oamenii se năşteau, ridicau cîte o treaptă de palat şi mureau şi ei, tot cu miile, în fiece anotimp, plecîndu-se legilor neştiute şi neîndurătoare ale acelei planete. Totuşi, nici unul nu se temea de moarte. O învingeau, construind ceva mai trainic decît viaţa lor, opere arhitectonice, cu care voiau să înfrunte mileniile şi Universul. Ca şi vechii egipteni de pe pămînt, credeau că sufletul lor trăieşte după moarte în arborii deveniţi stîlpi de piatră.

O dată la patru anotimpuri, printr-un concurs artistic celebru, în care se luau la întrecere cei mai destoinici şi talentaţi meşteri arhitecţi din întreaga Insulă de Aramă, oamenii aceia îşi alegeau cîte un conducător, şi celui ales îi încredinţau lucrările templelor şi oraşelor pe toată durata celor patru anotimpuri insulare.

Povestea noastră a început în timpul unuia dintre conducătorii Insulei de Aramă, a bătrînului Ner, care fusese ales de trei ori la rînd, datorită neînchipuitei lui fantezii creatoare şi a cunoştinţei meşteşugului. Într-unul din aceste neasemuite palate de pe ţărmul mării se afla şi locuinţa lui Ner şi a singu-

rului său fiu, tînărul sculptor Xivor. Odată, stăteau amîndoi într-un fel de hamac de liane, în odaia bătrînului meşter.

Şi bătrînul arhitect şi fiul său purtau o îmbrăcăminte scurtă, un fel de togă albă, erau bronzaţi şi cu ochii negri. Tatăl avea însă plete galbene, culoarea bătrîneţii, iar tînărul sculptor părul negru ca noaptea.

— Ei, Xivor, te-ai hotărît să concurezi şi tu la sfîrşitul acestui anotimp ? întrebă bătrînul, înălţîndu-şi fruntea.

Tînărul tăcea şi se juca absent cu un fel de daltă mică şi argintie.

Ner oftă :

— Mi-ar părea rău să nu duci tu mai departe munca şi opera mea, aşa cum e dat din străbuni. Am început un oraş cum nu mai e altul, nu pe ţărm, ci chiar în mijlocul Insulei — pe un platou. Eu nu voi mai trăi să-l isprăvesc, ştii bine.

— Dar planurile le-ai făcut tu, nu-i aşa, tată ? rosti Xivor, jucîndu-se mai departe cu instrumentul acela argintiu. Iar eu aş vrea să cutreier coastele insulei noastre, aş vrea să văd alte meleaguri, şi de-mi va sta în putinţă, să descopăr alte lumi, departe, peste mări, dincolo de ocean... Dă-mi mai curînd voie să plec, tot nu voi lua parte la concurs.

— Nu te opresc, spuse încet bătrînul, deşi nu văd ce rost are să pleci pe ocean, în loc să ridici construcţii care vor fi nemuritoare. Fă un plan al tău, nu te silesc să continui palatul meu, dar fă ceva care să fie nemuritor. Toţi ştiu cît eşti de talentat. Încearcă !

Tînărul se ridică din hamac şi veni spre centrul odăii.

— Să încerc ! zise el cu amărăciune. Cu toţii construim opere ce durează de sute de ori mai mult decît noi. Îmi spui că acesta e sensul vieţii : să depăşeşti moartea. Eu însă aş vrea să fiu nemuritor cu adevărat ! Să am tinereţe fără de bătrîneţe şi viaţă fără de moarte, pentru mine singură, nu pentru opera mea ! La ce mi-ar folosi priceperea şi talentul, dacă eu tot nu mă voi putea bucura să-mi văd opera isprăvită de mîi-

nile mele și să o privesc cu ochii mei ? Nu ! Viața este prea scurtă, nu-mi mai trebuie ! Ori voi găsi ceea ce doresc, ori voi pieri pe mare ! Și apoi, urmă el cu alt glas, mai puțin aspru, trebuie să văd eu însumi ce se petrece departe, pe ocean. Pescarii noștri spun că o stea luminoasă a căzut de curînd în adîncul mării, că de acolo a țîșnit o trombă de apă fierbinte și că valurile ei au adus la țărm pești arși și tot soiul de viețuitoare marine, înnegrite ca de flăcări. Vreau să văd ce e acolo, în ocean. Vreau să văd ceea ce nu cutează a cerceta nici un pescar și nici un meșter de-al nostru !

— Dacă asta ți-e voia, mergi cu bine, fiul meu, a răspuns întristat de moarte bătrînul Ner. Nu cred să poți afla ceea ce cauți tu, dar n-am dreptul să te împiedic să-ți alegi soarta. Mergi cu bine, Xivor, te încredințez stelelor și astrelor care ne guvernează, fără ca noi să le știm legile. Du-te, poate vei cunoaște alte lumi, poate le vei afla tainele. Un singur lucru îți cer : să nu-ți uiți Insula în care te-ai născut. Iată, îți dau acest inel cu piatră măiastră, albastră ca apa oceanului nostru. Privește-l în soare și el se va dovedi o lentilă neasemuită, în care e sculptată imaginea Insulei de Aramă și a Palatului în care te-ai născut tu, și pe care l-au făcut strămunii noștri. Cînd vei privi inelul, îți vei aminti de meleagurile tale natale — și le vei vedea ca printr-un ochean vrăjit.

Xivor luă inelul cu piatra prețioasă, și-l puse în deget, apoi îl îmbrățișă pe tatăl său și plecă.

La țărmul mării își găsi pluta, mai dinainte construită de el ca să reziste valurilor înalte, se urcă într-însa, și se lăsă în voia legănării oceanului. Știa că la fiece sfîrșit de anotimp, oceanul își trăgea valurile spre larg, și apoi, la începutul celuilalt anotimp, le mîna vijelios spre țărm, iscînd curenți nemaipomeniți de iuți și uragane teribile. Acum venise vremea marelui reflux. Apele se depărtau de țărmuri, gonite de un suflu iute. Pe oceanul imens, pluta lui Xivor dansa ca o mică frunză.

Purtat de tălăzuirea undelor, tînărul sculptor călători astfel timp îndelungat. Mînca pești, pe care îi pescuia cu ușurință, și bea apă de mare. Aceasta era, de altfel, și hrana și băutura obișnuită a insularilor de pe Continentul de Aramă, la care se adăugau citeva liane gălbui și cîteva rădăcini dulci, vegetale, ce nu se întăreau după ce-și pierdeau seva.

Xivor a mers așa cît ținu anotimpul luminii solare.

Ziua se estompă apoi și cerul căpătă tonuri violete, ca un amurg contopit cu oceanul. Sculptorul știa că va începe anotimpul Lunii de mărgean și-al nopții lungi, în care oceanul își va dezlănțui stihiile. De aceea se legă de plută și așteptă.

Valurile se liniștiseră pentru un răstimp și oceanul era calm ca o oglindă întunecată.

Dar, înainte de a începe ciclonul, tînărul văzu o fîșie de lumină galbenă, orbitoare, țîșnind din apă și rotindu-se peste unde. Cînd raza nelumească întîlni pluta lui, se stinse brusc, și Xivor simți cum ceva, un curent puternic, îl trage spre adînc. Își pierdu cunoștința.

Se trezi peste un timp într-o încăpere ciudată, largă cît un palat, și argintie. Era înconjurat de obiecte necunoscute, de flori stranii cu petale uriașe și moi, colorate în nuanțe nemaivăzute pe Insula sa, care parcă îl orbeau. Staminele acelor flori tremurau și vibrau necontenit. O muzică de vis îl învăluia, iar dacă ar fi fost să creadă simțurilor sale, muzica se transforma în jurul lui în culori, și culorile în muzică.

O ușă tainică lunecă într-un perete și în încăperea necunoscută apăru o făptură minunată, aidoma la chip unei fete din Insula de Aramă, dar cu mult mai delicată și mai frumoasă. Pe trupul zvelt și bronzat avea o haină lungă și străvezie ca un păienjeniș de raze, iar părul negru îi era prins cu un semicerc argintiu și strălucitor care avea la mijloc o diademă verde. Ochii fetei nu erau însă negri, ci aurii, încît lui Xivor i se păru că-l privesc două stele.

Fata cu ochii de stele murmură ceva neînțeles într-o limbă ciudată. El o privi mirat. Atunci ea îi prinse tînărului pe frunte un semicerc la fel cu al său, argintiu și cu o piatră verde la mijloc.

— Acum ai să înțelegi ce-ți spun, dacă ești ființă gînditoare precum pari, spuse fata cu ochii de stele.

— Sînt Xivor, un locuitor din Insula de Aramă, grăi tînărul, fără să se mire prea mult de cele întîmplate. Pesemne tu ești o ființă din stele!

— Da, spuse străina. Am venit din stele și voi pleca din nou în stele.

Xivor căzu atunci cu fruntea la pămînt și murmură pierdut:

— O, Zeiță a Cerului, ființă de pe celălalt tărîm, iartă-mă că am cutezat să mă arăt înaintea ta! Și spune-mi, sînt viu sau mi se pare, visez sau trăiesc cu adevărat?

— Ești viu, Xivor, iar eu nu sînt zeiță cum crezi tu, ci o ființă omenească din altă constelație. Te-am adus aci, în nava mea interstelară, fiindcă furia oceanului te-ar fi omorît.

— Unde ne aflăm? întrebă tînărul, care încă era buimăcit, ca în vis.

— În fundul oceanului. Privește!

Xivor privi și văzu cu uimire, prin peretele care devenise transparent, valurile uriașe ale oceanului și nișe păduri verzi-întunecate prin care mișunau pești fosforescenți.

— E oceanul planetei tale, al lumii tale. Acum însă trebuie să-l părăsesc. Nava mea va ieși din apă și va porni îndărăt spre steaua de unde am venit.

— Ia-mă cu tine, se rugă Xivor. Tot voiam să mor sau să văd alte tărîmuri. Ia-mă, oriunde te-ai duce, în orice stea, eu tot o să mor la sfîrșitul celui de al zecilea sau al douăsprezecelea anotimp întunecat. Poate acolo, pe tărîmurile stelei tale, voi găsi ceea ce caut pe lume.

— Ce cauți? întrebă fata cu ochii de stele.

— Caut tinerețea fără de bătrînețe și viața fără de moarte.

Fata rîse :

— O, nimic nu-i nou sub Soare ! Toți oamenii, de pe toate planetele pe care le-am întîlnit, caută același lucru. Tu însă ești pe drumul cel bun, Xivor. Eu ți-aș putea dărui tinerețe fără de bătrînețe și nu chiar viață fără de moarte, dar o viață atît de lungă, încît tu însuți să-ți dorești clipa de odihnă infinită, și să-ți pară că moartea e prea departe și că ar fi vremea să o întîlnești. Trebuie numai să te învoiești și să faci trei legăminte.

— Spune-le.

— Întîi, să uiți cine ești și de unde ai venit. Al doilea, să fii veșnic călător printre stele, pe o navă intergalactică, aidoma acesteia, care să te ducă mereu, cu iuțeala fulgerului și a luminii, dintr-un tărîm celest într-altul. Iar al treilea legămînt e să trăiești viața pe care-o trăim noi, să cauți să înveți ceea ce învață copiii de pe steaua noastră și să te străduiești să devii un om folositor lumii galactice noi, care te va înfia.

— Primesc, șopti Xivor.

— Acum o să dormi cîtva timp pînă ce te vei obișnui cu zborul navei noastre, adaugă fata, și-i atinse piatra verde din frunte.

Tînărul căzu pe un pat și adormi adînc. Nava intergalactică țîșni din ocean și se pierdu în cer ca o săgeată de lumină, aruncînd înainte un fulger orbitor. Sculptorul primise fără să se gîndească prea mult cele trei legăminte. Nu înțelesese decît că va dobîndi ceea ce dorea, cu condiția să nu se mai întoarcă niciodată pe planeta sa natală. Dar cît de greu era acest lucru, nu știa.

Și astfel începu marea călătorie prin Univers a lui Xivor, cel născut pe Insula de Aramă și plecat să dobîndească tinerețea fără bătrînețe și viața fără moarte...

La început, și mult timp de la plecarea lui, îl uimea și-l încinta totul. Nava cosmică era un fel de palat nemaivăzut, cu cîteva etaje pline de surprize, cu grădini, cu palate și flori, care vibrau la atingere ca niște strune eoliene, cu hărți cerești și biblioteci imense, încăpînd într-un singur cristal cu multe fețe și muchii, cu săli de comenzi și laboratoare, cu tot ceea ce mintea cea mai luminată născocise de-a lungul multor milenii.

Îl uimea pe tînăr mai ales zborul de lumină și iuțeala cu care cerurile prin care treceau își schimbau constelațiile, mereu altele, mereu necunoscute... Și totuși, i se părea că el și fata din stele stau veșnic pe loc. Palatul zburător nu se clătina, grădinile nu se legănau, ei nu îmbătrîneau. În imensa navă intergalactică nu se afla decît fata cu ochii de stele și el. Dar la o singură apăsare de buton, fata făcea să învie pe pereți o lume întreagă, îl făcea pe Xivor să privească istoria multor lumi, vieți și vieți de popoare și de planete, învățîndu-l cu încetul o parte din ceea ce știa ea însăși. Lui Xivor nu i se ura niciodată, el nu se mai gîndea de loc la lumea din care plecase, pierduse orice măsură a timpului, și, dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi spus că abia cu un anotimp în urmă plecase în marea lui călătorie printre stele.

Iată că sosi însă și clipa cînd nava lor frînă și se apropie de o stea dublă, albastră și verde, cu multe planete în jur.

Sculptorul știa acum că acesta e sistemul solar de unde pornise fata cu ochii de stele, și mai știa acum și drumul lung parcurs de acei oameni pînă la a ajunge să construiască minunata lor civilizație și minunatele lor nave sferice, ce goneau cu iuțeala luminii printre galaxii. Învățase tînărul că nici această iuțeală nu însemna nimic față de imensitatea Universului cel fără de margini și că însăși galaxiile se nasc și mor cîndva, după anumite legi ale lor, ca și fata care-i dăruise tinerețea fără de bătrînețe.

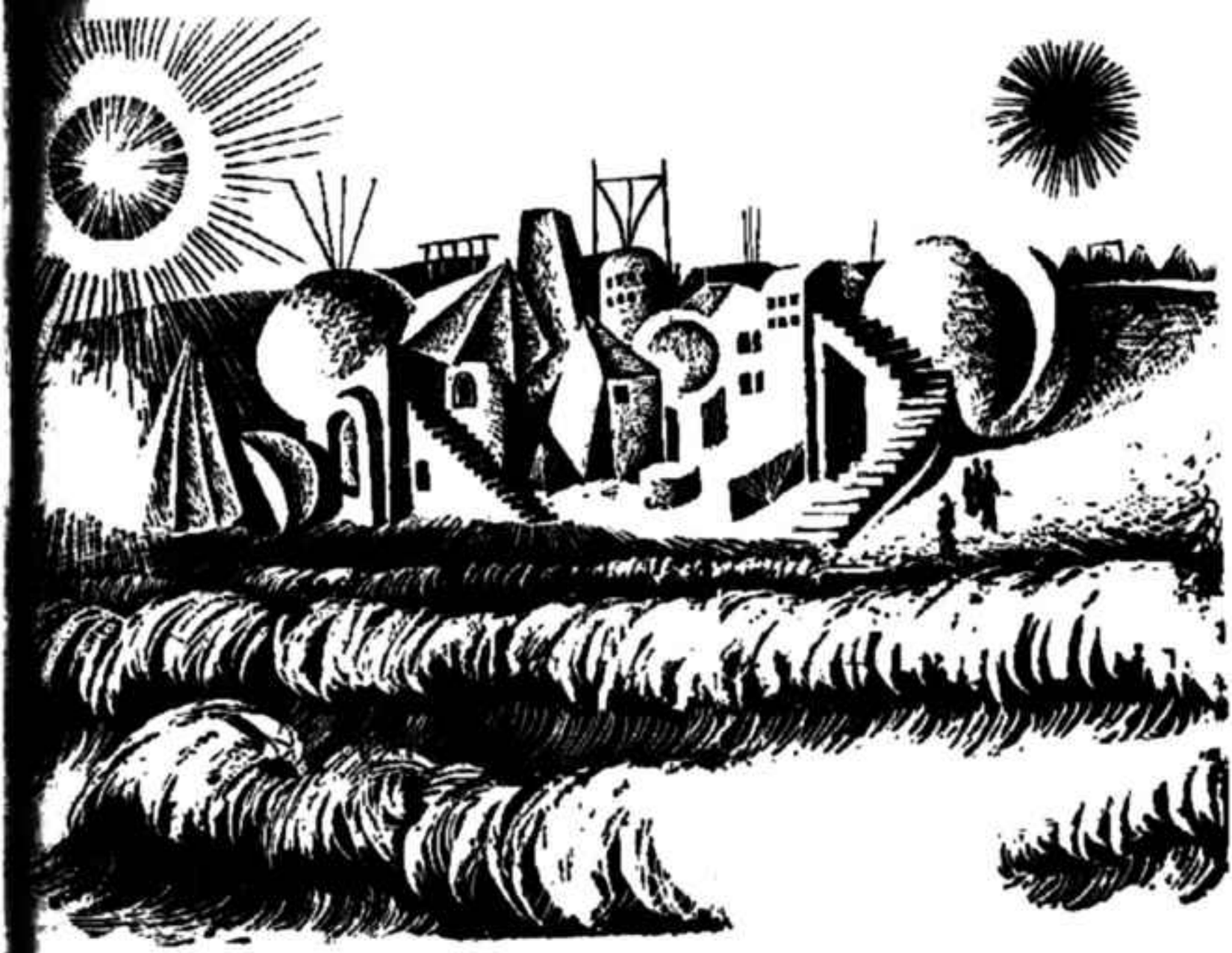

Cînd ajunse în strălucitoarea metropolă de unde plecase nava, Xivor fu întîmpinat cu bucurie și curiozitate de semenii fetei cu ochii de stele.

— Am călătorit prin sute de constelații, spunea ea celorlalți, și abia departe, la marginea Galaxiei a paisprezecea, am descoperit, pe o planetă tînără, un om asemănător nouă. Iată-l, acesta e Xivor, el mi-a fost tovarăș în lungul meu zbor intergalactic. Mi-a spus că dorește să trăiască printre noi și astfel l-am adus cu mine.

Xivor rămase mult timp în metropola luminată de cei doi sori dubli. Învăță acolo să construiască, din materiale străvezii,

ușoare, totuși rezistente, fel de fel de clădiri și orașe, învață încă vreo citeva meserii, apoi se pregăti să plece din nou pe o navă cosmică, alături de fata cu ochii ca stelele.

Înainte de a porni, tînărul privi încă o dată răsăritul celor doi sori de pe planeta ce devenise a doua lui patrie.

Discul verde ca smaraldul al Soarelui celui mare scălda metropola într-o lumină limpede și rece. Cînd răsări însă astru albastru, mult mai mic, dar cu o strălucire nemaipomenită, cupolele marii mtropole se înflăcărară, și snopi orbitori, descompuși în curcubee, umplură orizontul cu dansul lor policrom.

O rază subțire, albastră, căzu pe inelul lui Xivor și scînteie în piatra veche, uitată în deget.

Tînărul își scoase mirat inelul de care nu-și mai amintea de loc, și se jucă privind prin el cerul. Deodată, în fața sa răsări un ocean albastru și o insulă cu păduri de aramă și cu niște construcții primitive, greoaie, dar mărețe în aspra lor strălucire. Xivor recunoscu piesajul tărîmului său natal și un dor cumplit îi arse inima. Acum, mai presus de orice, mai presus de tinerețe și de viață, dorea să mai vadă o dată, măcar odată, țărmul Oceanului său și Insula pe care se născuse.

Se urcă întristat și tulburat în nava care porni cu iuțeala luminii pe o altă orbită a cerului.

Pe drum însă, Xivor deveni din ce în ce mai tăcut și mai trist. Cînd trecea pe lîngă vreun astru strălucitor, punea inelul în raza lui și privea lung, pierdut și vrăjit, imaginea cufundată în apa lentilei albastre. Din ce în ce se întrista mai tare, și din ce în ce dorul îl bîntuia mai aprig. Pînă la urmă se îmbolnăvi.

Fata cu ochii de stele, aflînd care e pricina bolii lui, și văzind că tînărul se topea pe picioare, schimbă drumul navei de lumină, îndreptînd-o către sistemul solar depărtat unde se găsea planeta Insulei de Aramă.

Cînd fu aproape de jumătatea drumului, îi spuse însă lui Xivor :

— Știu că ești bolnav de dor, totuși te rog, spre binele tău, nu te întoarce. Ai vrut odinioară să dobîndești tinerețea fără de bătrînețe ; ai vrut să învingi timpul... L-ai învins *pentru tine*, dar nu pentru planeta ta. Uită-te prin marele telescop al navei și ai să vezi că Insula de Aramă nu mai e cum o știai odinioară.

El privi telescopul gigantic, care mărea de mii și milioane de ori, și văzu planeta și Insula sa, scăldată de apele albastre ale Oceanului.

Dar nu mai zări pădurile roșietice, nici clădirile și templele strălucitoare ca arama. La țărmul mării se vedeau alte orașe, mici și albe, pe mare treceau flote nenumărate, în văzduh zburau altfel de păsări. Numai oceanul părea la fel de albastru.

— Poate că totuși, pe platou, în nisipurile de aramă, se mai vede vreo urmă din orașul construit după planul tatălui meu. Un singur pilastru să văd, și aș recunoaște întreg orașul, spuse Xivor, pe gînduri.

— Potrivește telescopul așa ca să-ți apropie centrul Insulei și privește încă o dată, îl învăță fata cu ochii de stele.

Tînărul făcu întocmai. Privi prin oglinzile telescopului cu luare-aminte, însă nu zări nici acum platoul, nici pădurile de aramă, ci o junglă tînără, verde, amestecată cu frunziș roșu, și încilcită, de nepătruns...

— Nu te întoarce, Xivor, îl sfătui fata cu ochii de stele. Lumea pe care o știai tu a pierit. Pădurile de aramă s-au prefăcut în cărbuni și în roci. Palatele vechi s-au năruit și deasupra lor a crescut altă vegetație și s-au înălțat alte orașe... De cînd ai plecat tu, pe planeta ta au trecut mii și mii de ani. Nimic nu mai e ca odinioară.

— A trecut abia un anotimp, două, murmură Xivor încăpățînat. Trebuie să ajung iar pe Insula mea de Aramă, să văd cu ochii mei urmele palatelor și ale orașelor clădite de străbunii mei. Trebuie să mergem acolo, altfel voi muri de dor.

— Vom merge, Xivor, dacă vrei atît de mult, spuse fata, cu părere de rău în glas. Deşi nu e spre binele tău ceea ce faci. Îţi uiţi făgăduiala dată, uiţi că tu, în timpul zborului nostru cu iuţeala luminii, ai rămas aproape la fel de tînăr cum ai plecat, în vreme ce în lumea ta s-au scurs multe şi multe secole. Nu te întoarce, Xivor !

El tăcu însă, bolnav de dor, şi o privi fără s-o vadă. Fetei cu ochii de stele i se făcu iarăşi milă de dînsul şi îndreptă nava cosmică spre planeta Insulei de Aramă.

Merseră ei îndelung prin spaţiile siderale pînă ce, într-o bună zi, se apropiară de planeta căutată. Nava frînă şi căzu în ocean, ca şi cum o stea de lumină sau o cometă de foc s-ar fi prăbuşit în unde. O imensă trîmbă de apă clocotită izbucni în sus. Cînd totul se linişti, Xivor îmbrăcă un costum de scafandru, din raze, şi înotă spre malul Insulei. Ajuns acolo, nu mai recunoscu plaja, nici ţărmul. Nu se mai zăreau nici măcar oraşele mici şi albe. Nu se mai vedeau nici pădurile verzi. Întregul continent era o stîncă ciuruită şi pustie, imensă, dintr-un mineral roşcat, strălucitor, cu cratere negre şi adînci în ea. În fundul craterelor se bulbuca lava argintie a unor vulcani încă nestinşi. O tăcere grea, strivitoare, se lăsase peste toate. Doar oceanul foşnea adînc, neschimbător.

Xivor se lungi pe roca pustie şi plînse, şi plînse, dorind să moară ca şi lumea lui, în care se născuse, şi de care îi era dor nespus. Aşteptă, dar Moartea nu veni.

Atunci coborî pe ţărmul oceanului şi, fără să-şi mai pună costumul protector, intră în valuri şi se lăsă purtat de legănarea lor, spre larg, tot mai spre larg...

AL PATRULEA MEER

Lur și fata din Heliu

Lur era singurul urmaș al Inorgului dintr-o depărtată lume minerală. Din tată-n fiu, Inorgii stăpîneau imensa planetă de la marginea Galaxiei a șaptea, unde lumina celui mai apropiat astru alb abia ajungea, ca o difuză auroră, o dată la cinci mii de rotații ale digului zburător. Cel dintîi Inorg luptase de mult, la începutul veacurilor, cu oamenii-șerpi de foc, le smulsese puterea, îi ferecase în miezul planetei și pusese să se ridice în jurul ei din blocuri metalice și roci enorme acel dig rotitor, care zăgăzuia Oceanul Negru, astral, și-l împiedica să le inunde tărîmul, în timpul cumplitelor furtuni magnetice.

Cînd se născuse Lur, digul zburător era tocmai la a cincea mie din rotațiile sale. O ceață lăptoasă, cu mii de străluciri argintii, plutea la orizontul sumbrului ocean. Acolo, în depărtări adînci, unde ochiul nu putea privi, Soarele Alb răsărise. Era semn bun pentru viitorul Inorg, de aceea locuitorii lumii minerale se bucurară și înălțară un imn Aurorei. Estimp, la porțile principale ale digului, sosiră trei nave străine, cu trei corăbieri plecați din Stelele de fier, pierdute, hăt, în valurile Oceanului celest. Și fiindcă ajunseseră cei trei străini, la ceas

de bucurie și slavă pentru Inorg, lăsară după cum se cuvenea fiecare cîte un dar de preț noului-născut.

Unul dintre călătorii astrali timise pruncului o daltă cum nu s-a mai văzut, care cioplea și dăltuia în orice fel de minereu sau fier, ușor, scoțind din ele frumusețile neștiute ale lucrurilor.

Al doilea navigator îi dărui o liră cum nu s-a mai văzut, care cînta cînd o așezai pe pămînt, pe piatră sau pe metal, făcîndu-te să auzi melodiile neîntrecute ale materiei însăși.

Al treilea corăbier a șovăit înainte de a-i lăsa tînărului Inorg darul ce-l purta cu sine la prora navei sale.

Era un disc nu prea mare, dintr-un rubin cum nu s-a mai văzut, transparent, care se încălzea cînd îl țineai în palmă. Înăuntrul său avea scrijelate niște semne și litere stranii, luminiscente.

— Acest disc, spuse călătorul străin, e vechi de mii de veacuri, mai vechi decît Stelele de fier de unde am venit eu, mai vechi decît digul vostru zburător, și decît însăși lumea noastră. Se zice că e rupt dintr-un astru aflat la căi de mii de ani-lumină de noi. Dacă Lur, la vîrsta bărbăției lui, va ști să-i descifreze literele și semnele, neînțelese pînă acum de nimeni încă, va vedea atunci ceea ce nimeni de pe planeta voastră n-a văzut pînă la el. Dar nu va mai iubi decît ceea ce a văzut și niciodată nu va deveni Inorg ca și tatăl lui.

— Ia-ți îndărăt piatra din cer, zise posomorît Inorgul cel bătrîn. Mi-e teamă s-o dau fiului meu. El va trebui să fie urmașul meu și nu să se lase bîntuit de alte doruri.

— Dacă Lur va ști să descurce tilcul închis în discul tău, și dacă el va afla ceea ce nimeni în lumea noastră nu a văzut și nu va vedea, grăi cu ardoare mama pruncului, atunci, o, călătorule, lasă-ne rubinul. Lur însuși va hotărî, mai tîrziu, ce să facă din acest dar neprețuit.

Oaspetele ascultă ruga mamei și lăsă discul rubiniu. Apoi, împreună cu ceilalți doi corăbieri, plecă, nu după mult timp, îndărăt în stelele de unde venise.

Mîniat și apăsat de cele auzite, Inorgul porunci unor slugi vrednice să ia discul de rubin, să-l ducă într-ascuns dincolo de fluviul de lavă și dincolo de pustiul de cenușă, să-l îngroape într-o văgăună neumblată și să îngrămădească deasupră-i stefuri cu muchii tăioase, ca nimeni să nu mai poată dezveli vreodată ciudatul și amenințătorul dar.

Se făcu întocmai.

Și anii trecură... Lur creștea, neștiind nimic despre piatra din cer ce-i fusese dăruită. Din ce în ce, trupul său devenea mai frumos și zborul său mai sigur. Căci, numai după douăzeci de rotații ale digului, tînărul învață să-și miște aripile grele de piatră, care-i atîrnau de la genunchi și pînă la glezne, iar după alte douăzeci de rotații, știu să folosească vîrtejurile și curenții magnetici verticali din văzduh, și să se-avînte de pe un stei pe altul, mai lesne și mai iute decît orice făptură zburătoare din acea lume. Celelalte viețuitoare de pe planeta lui Lur se tîrau cu greutate peste bolovanii de metal încins și peste stîncile șlefuite de furtuni și de rostogolirea trupurilor în mers, iar făpturile cu totul inferioare, asemănătoare unor meduze de mineral, încremenite, sau unor încrîngături de ferosulfuri, erau lipite de sol ca de un imens și strivitor magnet, ascuns sub scoarța dură a planetei.

Curînd, Lur se dovedi unul dintre cei mai cutezători zburători din lumea lui, și adesea se avînta pînă la cel mai înalt munte, iar de-acolo, sărea pe digul rotitor de la marginea Oceanului Negru, privind fără teamă descărcările și furtunile electrice din larg.

Cînd împlini douăzeci și cinci de rotații, tatăl său îi dădu cele două daruri lăsate de corăbierii veniți la sărbătoarea din clipa nașterii lui, dar despre cel de-al treilea navigator astral

și despre discul încrustat cu semne luminiscente nu-i spuse nimic.

Lur se bucură mult de cele două unelte nemaivăzute și le învăță meșteșugul foarte repede. Cu dalta sa măiastră ciopli cele mai dure și mai greoaie roci, scoțind din ele coloane și lucruri minunate. Iar lira sa vrăjită vibra și cînta tulburător și într-adevăr nemaiauzit, cînd o atingea de pămînt, sau cînd o lăsa la țărmul Oceanului Negru. Pînă și asprele uragane magnetice se prefăceau, trecînd prin strunele lirei, în ample și adînci simfonii, răscolitoare, pe care Lur le asculta cu nesaț.

Cînd împlini treizeci de rotații și veni vremea să se-nsoare, Inorgul cel bătrîn pregăti pentru fiul său o serbare măreață și pofti oaspeți de pretutindeni, de pe planeta lor, din Sferele Rotunde învecinate, rugîndu-l pe Lur să-și aleagă soață, după dorința inimii lui, pe cea mai frumoasă dintre fetele pe care le va vedea.

Și astfel, în ziua cea lungă a sărbătorii, trecură prin fața tînărului Inorg alaiurile mîndrelor fete, dar Lur nu alese pe nici una. Nu-i plăcuseră nici fetele locuitorilor de pe tărîmul lui, pietroase, cu coapse lungi și aripi cenușii-strălucitoare, prinse de genunchi, nici străinele arămii sau negre ca antracitul din Asteroizii Rotunzi, învecinați cu planeta lor, nici cele sidefii, care trăiau în undele apelor și aveau plete moi, de alge gălbui.

Spre nici una nu-l îndemna inima.

Fetele plecară, întristate, și tot atît de întristați se-ntoarseră și oaspeții pe meleagurile lor. Cînd toți plecară și numai Lur rămase pe digul zburător, petrecînd cu ochii navele oaspeților spre larg, și descifrînd melodiile vuitoare ale Oceanului care vibra prin lira sa, la porți apăru o navă străveche, coclită și arsă de fulgere, cu velele metalice, deșirate, și cu catargul înalt, de aur-roș.

Din ea sări pe platforma rotitoare un bătrîn navigator, care plecase la drum după nașterea lui Lur și pînă atunci nu se mai întorsese pe planeta sa natală. Corăbierul privi în tăcere co-

loanele pe care Lur le durase cu dalta sa chiar pe cheiurile rotitoare, și ascultă cum vuiește oceanul prin lira cea nemaiauzită. Și, după aceste două daruri, îl cunoscu pe Lur și îl întîmpină cu bucurie.

— Lur, sînt fericit că te-am găsit, că am văzut și-am auzit cît de neasemuite sînt în mîinile tale darurile ce ți-au fost date de cei trei navigatori. Spune-mi, însă, tinărul meu Inorg, cel de-al treilea dar, discul de rubin, l-ai descifrat ? Ce spun semnele și literele stranii, luminiscente ? Ce mesaj ți-a trimis Astrul de Foc, din care se zice că s-a desprins piatra nepreţuită ?

Lur se miră, auzind acestea, și-l întrebă de unde știe despre cel de-al treilea dar. Atunci corăbierul mărturisi că, la venirea celor trei navigatori astrali, cînd Lur se născuse, el tocmai se afla pe digul rotitor, privind răsăritul Soarelui Alb din depărtări. Se ascunsese după un bolovan, și de acolo, nevăzut, luase parte la întîlnirea dintre bătrînul Inorg și soața lui cu cei trei călători străini. Era, așadar, unul dintre puținii martori care știau despre discul de rubin.

Foarte tulburat de cele aflate, Lur se înfățișă tatălui său și-l rugă să-i dea și cel de-al treilea dar, care-i fusese menit. Bătrînul Inorg se mîhni și se supără din cale-afară, totuși n-avu încotro și-i spuse fiului său că, temîndu-se de disc, l-a ascuns dincolo de fluviul de lavă și dincolo de pustiul de cenușă, însă locul anume unde e îngropat rubinul nu-l știe nimeni și nici una dintre slugile care-l ascunseseră nu mai trăia ca să-l poată spune.

Tinărul se hotărî atunci să plece deîndată în pustiul de cenușă, și să găsească locul unde era ascuns rubinul misterios. Și, nevrînd să știe de amărăciunea tatălui său, își luă dalta și lira și zbură din stei în stei pînă la fluviul de lavă. Cînd vru să treacă în zbor deasupra lui, căzu în undele de lavă și-și arse aripile de piatră, și-și vătămă ochii. Cu greu, luptînd cu valurile, înotă prin metalul lichid și ajunse la celălalt mal. De aci se întindea, pînă departe, pustiul de cenușă.

Istovit, cu aripile abia oblojite, Lur se tîrî ca şerpii prin nisipul arzător, care-l frigea cumplit, dar nu dădu înapoi. Merse aşa, pînă ce coatele şi genunchii i se lustruiră ca sticla şi pînă ce simţi că-l părăsesc puterile. Atunci însă văzu în mijlocul deşertului un munte cu muchii tăioase. În văzduhul negru al acelei planete, luminată doar de fulgerele furtunilor, stîncile ingrămădite aci ca o piramidă ciudată clipeau şi scînteiau, ca şi cum aveau în adicul lor un izvor de lumină. Un curcubeu auriu şi roşietic se arcuia din cînd în cînd deasupra.

Cînd arcul crepuscular se arătă, lira pe care Lur o strîngea la piept începu să vibreze singură, iscînd o melodie mîngîioasă şi dulce, care parcă-i tămădui arsurile şi oboseala din trup. Aripile de piatră i se mişcară şi ele mai slobod şi, curînd, Lur putu din nou să zboare. Înainta acum către steiurile tăioase, în salturi incordate, bătînd greu şi egal din aripile crescute de genunchi şi împingînd curenţii magnetici în jos de glezne, înălţîndu-se şi recăzînd spre sol, ritmic, ca şi cum ar fi gravitat pe creasta şi pe versantul unui val uriaş, nevăzut, vertical.

Levitînd astfel, se trezi în sfîrşit la poalele piramidei de steiuri. Lira sa cînta acum lin şi vuitor, de parc-ar fi avut mii de strune. Cu dalta măiastră, Lur netezi steiurile şi-şi ciopli o boltă pe sub ele. Din ce cioplea mai adînc, stîncile erau mai strălucitoare, împurpurate şi aurii, iar drumul se lărgea mai repede. Curînd, tînărul Inorg se găsi într-o peşteră stranie, în mijlocul căreia, luminînd şi pîlpîind, se afla discul de rubin, încrustat cu semne aurii. Pe pereţii interiori ai peşterii, care deveniră trandafirii ca o aurora boreală, discul proiecta nişte cifre şi semne de aur, scînteietoare, aidoma cu cele scrijelate înăuntrul său, dar mult mai mari şi mai clare. Erau tot felul de semne şi figuri geometrice, de hieroglife ciudate, neînţelese pentru Lur. Din ce le privea însă, de aceea îl fermecau şi-l atrăgeau, încît tînărul Inorg nu se mai putu clinti de acolo. Rămase în peşteră vreme uitată, contemplînd misteriosul mesaj, izvorît din piatra cosmică, şi încercînd să-l citească. După

foarte mult timp, izbuti să-l descifreze și văzu că hieroglifele și semnele alcătuiau harta unei constelații imense. Așa cum îi arătau literele acelui straniu alfabet cosmic, el învîrti încet discul de rubin, pînă ce una dintre razele sale aurii întocmi un anumit unghi. Atunci, pe pereții peșterii începură să fulgere niște lumini crepusculare, și semnele proiectate de disc se amestecară și se topiră de data asta în niște imagini și chipuri ușor de tălmăcit, căci păreau vii și grăitoare. Lur se trezi deodată într-un alt peisaj decît cel cunoscut pe planeta sa, într-o lume colorată și orbitor de frumoasă, unde nori strălucitori, ca un abur ireal, pluteau și luau formele cele mai diferite. Și ce părea mai minunat decît toate minunile acelei priveliști era chipul unei fete nespus de frumoase, care-i zîmbi și-i făcu semn tînărului Inorg, ca și cum l-ar fi chemat spre dînsa.

Uluit de tot ceea ce vedea, Lur scăpă din mînă ciudatul disc, și deodată imaginile, semnele, peisajele, aurorele și chipul luminos al fetei care-l chema se șterseră de pe pereții peșterii. Oricît încercă tînărul a doua oară, și mai apoi de alte cîteva ori, să potrivească discul, într-așa fel încît din el să izvorască iarăși raza aurie și mesajul tulburător, nu mai izbuti să-l facă să-i grăiască din nou. În minte i se săpase însă harta acelei constelații și mai ales imaginea străluminoasei fete care-l chema, și din clipa aceea Lur nu se mai putu gîndi decît la ele.

O dorință puternică puse stăpînire pe el : voia să ajungă pe acele tărîmuri necunoscute, dorea să vadă cu ochii lui peisajul vrăjit și dorea să strîngă la piept, cu brațele sale de piatră, minunata făptură pe care o văzuse aievea.

Surpat de aceste visuri mistuitoare, Lur se întoarse la tatăl său și-i ceru învoire să plece la drum lung, ca să-și aducă soața pe care știa acum unde s-o găsească.

— Jură-mi că te vei întoarce, orice s-ar întîmpla, îl rugă bătrînul Inorg. Jură-mi că vei reveni cu soața ta, sau singur, dar că te vei întoarce pe planeta noastră.

Lur îi făgădui și apoi, oricît încercară înțelepții să-l oprească, nimeni nu-i mai putu sta împotrivă. Se apucă de îndată să-și construiască o trainică navă, cu care să călătorească pe negrele valuri ale Oceanului astral. Cu dalta sa măiastră, el știu să cioplească și să netezească metalele cele mai dure și-și făcu din ele o corabie puternică — alungită ca un sîmbure uriaș — îi puse înalte vele rotitoare, se legă de catargul de aur ca să nu-l smulgă de acolo furtunile și plecă în larg. Călători astfel, purtat de curenții iuți ai Oceanului astral pînă departe, departe... Și din ce înainta cu nava sa prin undele negre, din ce în ce curenții se făceau mai iuți, iar corabia lui de metal luneca mai repede și mai repede, despicînd apele cosmice. De repede ce gonea prin undele negre, pereții navei se-ncinseră și se făcură lustruiți ca oglinda, iar dîra lăsată în urma mersului deveni strălucitoare ca de foc.

Lur își îndreptă nava spre constelația visată, călăuzindu-se după harta pe care și-o amintea cu limpezime. La proră își puse lira sa minunată, care preschimba uraganele întîlnite în cale în vibrații adînci, blînde și melodioase. Și numai așa înfrînse el toate obstacolele Oceanului, toate vîrtejele și furtunile lui magnetice — și ajunse teafăr în undele unui mare Ocean Calm, luminat de sute de constelații noi, aidoma cu cele închise în mesajul din disc.

În vele nu mai sufla nici un vînt, nu mai bătea nici o vijelie. Valurile Oceanului Calm îi mînau însă nava cu aceeași viteză spre un arhipelag de planete mici, înconjurate de aurore nemaivăzute, trandafirii, și de o ceață continuă, azurie.

Lur înaintă spre una dintre planete, lin, plutit, ca și cum nava sa ar fi fost o aripă de vînt și nu un lest metalic, dur și greu ca un imens bolid. Se opri la țărm, cu ochii aproape orbiți de lumina ce-l înconjura, și abia după cîtva timp ridică pleoapele și îndrăzni să privească în jur.

Se afla pe o planetă micuță, unde totul era altfel decît pe meleagurile lui natale. Munții și văile se dădeau la o parte din calea sa, de parcă ar fi fost alcătuiți dintr-un abur, care apoi se închega în bucăți, la loc, căpătînd forma dinainte. Mineralele pe care mîna lui le atingea se desfăceau în mii de fărîme scînteietoare, ca niște fluturi goniți de ceva, adunîndu-se în urmă în același ciorchine strălucitor de rocă sticloasă.

Pămîntul însuși era un fel de materie inconsistentă, și urma lăsată de pasul navigatorului părea o geodă care se adîncea o clipă și apoi se închidea în celălalt moment, ca o plantă stranie, care-și desface și-și strînge petalele, într-o mișcare somno-

lentă. Dar ceea ce îl desfăta pe Lur îndeosebi era senzația că însăși făptura lui greoaie devenise alta. Aripile sale de piatră se mișcau moi și ușoare, de nerecunoscut. Fiecare zvicnire a genuchilor săi îl arunca într-un zbor înalt spe văzduhul luminos, și fiecare revenire era o lentă mișcare de înot, ca într-o apă lunecătoare. Acolo, sus, în văzduh, pluteau niște nori luminoși, de forme și culori diferite, mereu schimbătoare. Cînd se obișnui cu strălucirea și jocul formelor acestora, Lur descoperi că norii erau niște făpturi minunate, care treceau pe lîngă el, fără să-l atingă, în tăcere. Doar strunele lirei sale, pe care-o strîngea la piept, sunau încet de tot și mîngîios, ca o atingere de mătase.

O stranie emoție îl încercă atunci pe călătorul venit din depărtări. Se gîndi că aci, pe acest tărîm la fel cu cel desenat de disc pe pereții peșterii din planeta sa minerală, aci, undeva, trebuie să se afle fata nemaivăzut de frumoasă care-l chemase. Și îndată ce gîndi așa, lira lui începu să vibreze și să cînte mai tare, dar tot așa de minunat, iar înaintea tînărului răsări fata cea visată, pentru care el străbătuse adîncul și negrul Ocean astral.

Era întocmai cum o văzuse în desenul luminos : înaltă ca și el, zveltă și armonioasă, dar de mii de ori mai strălucitoare decît Lur. Lungile-i aripi, crescute de la genunchi în jos, aidoma alor lui, nu erau însă de piatră, ci dintr-un văl sidefiu care unduia necontenit, desfăcînd aerul înconjurător în irizări aurii și trandafirii, Cu un dor nespus, Lur întinse brațele lui grele, de piatră, și o cuprinse. O strînse la pieptul său strivitor și-și auzi bătăile inimii, răsunînd ca un cîntec de dragoste imens, prin strunele lirei sale, și auzi șoapta spusă de ea, ca o vibrare negrăit de dulce și mîngîioasă. O iubire arzătoare îi străbătu ființa, dar în brațele sale nu strîngea nimic, și la pieptul său nu simțea nimic.

Fata cea nemaivăzut de frumoasă nu avea trup ca al lui, deşi semăna atît de bine cu el. O atinse cu buzele aspre, înfrigurate — şi ea se risipi ca un abur, topindu-se în văzduh, apoi se adună alături de el, luînd din nou aceeaşi înfăţişare minunată.

Lur întinse a doua oară mîinile şi fata de lumină i se cuibări la piept o clipă, apoi trecu dincolo de el şi iarăşi dispăru şi se contopi într-un fel de ceaţă trandafirie, şi iarăşi se ivi şi se preschimbă în făptura aceea splendidă, pe care el o visase atît amar de timp.

— Vino cu mine, în lumea mea, să-mi fii soaţă, iar locuitorilor planetei minerale să le fii împărăteasă, o rugă Lur. Mi-eşti atît de dragă, încît nu mai pot trăi fără tine.

— Şi mie mi-eşti nespus de drag, deşi vii din depărtări aşa de mari, grăi ca un cîntec fata. Însă nu voi putea vieţui pe planeta ta. E aşa de departe şi pare atît de întunecată, iar eu sînt învăţată să respir văzduhul acesta de Heliu şi să mă hrănesc cu undele oceanului nostru de lumină. De vrei să fim fericiţi, rămîi tu cu mine, pe planeta mea.

Lur se-nvoi cu bucurie, uitînd în acea clipă făgăduiala dată tatălui său. Şi rămase o vreme în planeta de Heliu, lîngă fata cea nemaivăzut de frumoasă.

De cîte ori o privea, Lur se aprindea de dor şi inima sa cînta de fericire. Încerca să alerge, să zboare ca şi iubita sa, prin aerul rar şi luminos al planetei de Heliu, dar cu toate că aripile-i de piatră i se mişcau acum de mii de ori mai uşor decît în văzduhul lumii sale natale, niciodată nu o putea ajunge în zbor, şi fără să ştie de ce, se întrista.

Iubirea lui se făcea tot mai aprinsă şi nimic n-o potolea. Din cînd în cînd, o înlănţuia pe fată cu braţele sale grele şi căuta s-o ţină lîngă el cît mai îndelung, însă ea se risipea ca aburul, ca norul, şi dispărea cîtva timp, pentru ca apoi să se ivească iarăşi înaintea lui, tot aşa de frumoasă, dar parcă întristată.

Curînd, iubirea lui pentru ea deveni un chin sfîșietor. Lur cobora uneori din văzduh și se adîncea în pămîntul inconsistent al planetei aceleia, care-l învăluia în materia lui spongioasă, catifelată și înmiresmată, adormindu-l. Dormea și visa, și de cele mai multe ori visa că se află pe planeta lui minerală, întunecoasă, acoperită de nori solizi și înconjurată de digul zburător, cioplit din socluri de metal și roci enorme. Odată, cînd se deșteptă din vis, își aminti de făgăduiala făcută bătrînului Inorg, și simți atunci, pentru întîia oară de cînd se afla pe acest tărîm, că va veni și vremea întoarcerii, că nu va putea rămîne totdeauna aici. De atunci încolo se gîndi la întoarcere, se gîndi la despărțirea de fata de Heliu, și parcă mai mult o iubea și mai mult se chinuia, neizbutind s-o țină înlănțuită de el și întristîndu-se din ce în ce mai mult. Bolnav de iubire, o rugă să-l însoțească pe tărîmul de unde venise el și unde știa că trebuie să se întoarcă. Și într-o zi, nemaiputînd îndura aceste doruri care-l sfîșiau, își pregăti corabia grea de metal pentru marea călătorie îndărăt.

Veni și clipa despărțirii. Atunci, pentru ultima oară, Lur o strînse din nou la piept, iar fata cea nemaivăzută trecu dincolo de trupul lui și îl învălui ca un abur luminos, susurîndu-i și cîntîndu-i la ureche dulci și triste cuvinte fără uitare. Și ei i se părea despărțirea foarte dureroasă și-i spuse atunci că va încerca să-l însoțească o vreme, mergînd cu nava lui spre planeta minerală.

Porniră amîndoi. Și cîtă vreme plutiră pe Oceanul Calm, fata cea frumoasă stătu dreaptă și liniștită la proră, cîntînd prin lira măiastră a lui Lur. Cînd însă intrară în apele furtunoase și negre ale celuilalt Ocean galactic, ea se plînse că-și simte aripile grele, că-și simte trupul ca de plumb și că nu mai poate respira. Din ce în ce pierea mai des, prefăcîndu-se în nor trandafiriu, și din ce în ce lua mai greu înfățișarea ei de fată, așa cum o iubea el. Pînă într-o clipă cînd Lur n-o mai zări în cora-

bia sa. O căută și o strigă deznădăjduit, și de-abia într-un tîrziu o zări zburînd, departe, deasupra undelor oceanice. Apoi fata se topi într-o boare aurie și nu se mai văzu de loc.

Întristat, Lur navigă mai departe, spre planeta sa. Orizontul se făcea mai întunecat, constelațiile luminoase nu se mai zăreau. Și, după vreme lungă, călătorul ajunse în sfîrșit îndărăt și ancoră la digul zburător de piatră. Planeta sa era la fel cum o lăsase. Lur zbură ca și altădată din stei în stei, cîntînd cu lira sa minunată.

Bătrînul Inorg nu mai trăia. Supușii lui se bucurară nespus, văzîndu-l pe Lur. El însă devenise de nerecunoscut. O tristețe adîncă, blîndă și de nelecuit îl bîntuia și i se citea în ochi. Nimic nu-i mai plăcea aici, nici tărîmul mineral, cu sclipiri roșietice și verzui, nici furtunile electrice cu jocul fulgerelor sale iuți, nici aspra melodie pe care o isca lira sa, nici coloanele și lespezile de siliciu, pe care le construise cu dalta sa. Și mai ales nu-l mai vrăjeau ca altădată orizontul cel veșnic înnoptat și văzduhul dens, cu nori solizi și metaliferi. Crezînd că tînărul Inorg se va lecui dacă se va însura cu o fată de-a lor, prietenii tatălui său îl rugară să-și aleagă soață și să-și uite tristețea. Dar nu găsi nici o fată pe placul său. Cînd își amintea de planeta de Heliu și de iubita sa luminoasă, cu trup de abur, atît de deosebit de al lor, atît de neasemuită, îl cuprindea din nou dorul și chinul. Și numai în singurătate și în amintire își afla liniște... Legea nu îngăduia însă ca pe planeta lor să fie ales un Inorg fără soață, așa că Lur nu mai deveni Inorg ca și tatăl său.

O vreme rătăci însingurat și sfîșiat de dor prin văi și munți. Apoi se hotărî să se întoarcă pe planeta de Heliu la fata pe care-o iubea.

Dar nava sa nu mai era bună pentru o călătorie atît de depărtată, iar altă corabie Lur nu mai găsi putere să-și dureze.

Rămase atunci pe digul zburător, unde se-nchise în turnul înalt al Farului. De acolo, privea pierdut furtunile din larg, ne-

grele furtuni ale Oceanului său, şi visa la fata de lumină. Stătu aşa, lung timp, fără să mănince şi să bea, pradă iubirii sale, pînă se-mbolnăvi şi muri. În urma lui rămaseră cîteva coloane sculptate şi o liră care cîntă o vreme, singură, melodii tulburătoare despre o planetă micuţă, pierdută în Oceanul astral, în nişte constelaţii necunoscute, foarte îndepărtate, luminoase şi blînde...

Apoi şi lira tăcu.

AL CINCILEA MEER:

Pluriobs

Înspre marginea Galaxiei noastre se găsea cîndva, rătăcit prin spații nevăzute și printre pulberi cosmice, un astru gigantic și roșu, cu cîteva planete pustii și depărtate de raza lui. Ceva mai aproape de el se afla totuși o planetă micuță, pe care viața se înfiripase de mult și continua să existe cu greu, în ciuda tuturor radiațiilor vitrege, răspîndite de Soarele gigant. În preajma acestei planete se oprise odinioară, cu mii și mii de ani înainte de noi, uriașa astronavă sferică a lui Pluriobs. Atunci, sau la puțină vreme înainte de venirea lui, începuse și istoria ființelor ce populau micul și singuraticul satelit încă viu, ființe pe care, pentru simplificarea legendei, le vom numi „ciclopeeni".

Zeci de generații de ciclopeeni au asistat, neștiutori, la apariția unei stele noi, albăstrii, pe firmamentul lor, stea ce părea că lucește din ce în ce mai tare. Cu uimire nemărginită, alte zeci de generații au văzut cum steaua *creștea* vertiginos, cum se apropia de ei, preschimbîndu-se necontenit și scînteind din ce în ce mai intens. Ea se prefăcu într-o pietricică de foc, apoi în bolovan luminos, apoi într-un disc orbitor, și într-o zi anume,

zi pierdută în noaptea legendei, pogori deasupra planetei lor sub chip de zeu solar.

Timp îndelungat, ciclopeenii priviră cu spaimă și adorare imensul disc de lumină violacee, lăcașul sau poate însăși fața noului zeu de la orizont. Era la fel de mare ca și bătrînul lor Zeu Solar, gigant și roșu, dar noul venit părea atît de aproape !...

Și, o dată răsărit, acesta nu se-ndura de loc să se ascundă și să doarmă, cum erau ei obișnuiți să creadă că se întîmplă cu uriașul lor Soare din ceruri, al cărui chip era umbrit periodic, în amurg, de un văl dens și brun-cărămiziu ce aducea apoi asupra lumii ciclopeenilor noaptea cernită.

De aceea, triburile se închinară noului astru apărut, numindu-l în imnurile lor păgîne și naive „Zeul tînăr" și așteptînd cu teamă ca el să pornească lupta cu Soarele cel bătrîn, pentru a-și împărți văzduhul și lumea. Nu fusese la început nici o luptă între cei doi Sori, în schimb, după o altă vreme, socotită în răbojul vechi al acelei planete ca „timpul celor patru războaie lacustre", din discul violaceu de pe cer se desprinse un fel de arc, alb și fierbinte, care căzu pe înaltul podiș pustiu și înghețat din centrul „Ciclopeenei". Nici acest arc alb nu apunea, ci strălucea și dogorea, topind și netezind stîncile de sub el, pînă nivelă podișul ca pe un fel de scut imens, lustruit și întins ca fața unui lac.

Apoi, după ce în lumea ciclopeenilor se perindară alte trei războaie, din Discul Violaceu de la orizont se desprinse un glob luminos, mult mai micuț decît soarele, și alb lăptos. Triburile de-atunci îl numiră „matricea divină" și iată de ce: Globul alb-lăptos circulă, plutind, coborînd și înălțindu-se continuu între podiș și arcul fierbinte de deasupra lui, treizeci de zile orbitoare și treizeci de nopți de foc-albastru, pînă ce deodată arcul alb dispăru, amurgul sîngeriu se întinse iarăși peste tot, iar globul zeiesc se opri lin în centrul podișului planetar.

Rămase acolo, nemișcat, vreme de alte trei dinastii războinice. După aceea, brusc, se desfăcu în cinci „petale" și dinlăuntrul lui se născu sau se arătă „Sfera Vie", ca un rod zeiesc, scînteietor și nemaivăzut, ce s-a desprins peste zi din învelișul sau matricea sa cerească. Din acea clipă, Astrul Violaceu se făcu nevăzut, apuse sau „muri" pentru lungă vreme.

Dispariția de pe cer a Zeului tînăr, a Soarelui Violaceu, precum și nașterea „Sferei Vii" s-au petrecut, spune legenda, pe cînd planeta era sub stăpînirea celei de-a 4-a dinastii războinice, lacustre. O cumplită panică pusese stăpînire atunci pe ciclopeeni. Nu înțelegeau cine e acest astru și zeu străin, venit pe neașteptate, și care-și schimba necontenit înfățișarea. Nu înțelegeau în ce glob solar se ascunde el cu adevărat. Nu deslușeau cine e această stranie „ființă" sub formă de sferă vie, scînteietoare, născută din globul alb, care la rîndu-i fusese născut din astrul violaceu.

Un fapt era totuși sigur pentru locuitorii de-atunci ai planetei și anume că „Sfera Vie" era o ființă cerească, venită din alte lumi, o ființă divină, a cărei naștere și înfățișare ascundea pesemne alte mistere. Ciclopeeni nici măcar n-o puteau privi decît ferindu-și ochii după niște cochilii negre, translucide, sau în timpul nopților ruginii, cînd bătrînul lor Zeu gigant se înfășura în vălul său ocru, ca să se odihnească. Abia atunci „Sfera Vie" se arăta în toată neasemuita ei splendoare, uimindu-i și înfricoșîndu-i mereu, deși părea pașnică și indiferentă față de triburi.

Era o făptură cerească, uriașă, cît mii și mii de ciclopeeni la un loc — rotundă, sidefie la prima privire, așa cum erau și niște melci sticloși din abisul unor mări calde de pe planeta lor. Firește, melcii rotunzi erau cît un bob de nisip pe lîngă Sfera Vie — apoi aceasta părea *doar la prima vedere* albă-sidefie și parcă transparentă. Cînd o priveai însă mai îndelung, observai că „Ființa solară" e acoperită de mii de solzi scînteietori, violeți albaștri, azurii și argintii. Cîteodată însă

aceşti solzi sau „ochi de zeu", cum îi numeau ciclopeenii, deveneau intens strălucitori, albi-orbitori, răspindind un fel de aură cu zeci de nuanţe în jurul Sferei. Atunci era semn că „Fiinţa cerească" se pregăteşte să colinde prin văzduh, peste mări şi pămînt, ori încotro îi era voia. De multe ori Sfera Vie se desprindea de pe podiş şi „umbla" — plutea mai bine zis — la o anumită înălţime, deasupra pădurilor, a lacurilor şi a locuinţelor ciclopeenilor, apoi se întorcea pe platoul central şi pustiu pe care şi-l alesese, de la bun început, ca lăcaş zeiesc, inviolabil.

Dacă un grup de războinici cuteza să se apropie de acest podiş „sfînt", şi dacă mai ales ciclopeenii veneau înarmaţi, Sfera Vie se făcea albă-strălucitoare şi arunca din ochii săi multipli nişte raze foarte fierbinţi, silindu-i pe îndrăzneţi să dea îndărăt, ca înaintea unor săgeţi de foc, pustiitoare. Altminteri fiinţa solară era paşnică. Nu azvîrlea fulgere, nu făcea nimănui nici un rău, ci stătea pe platou şi *se uita*, cu multiplii săi ochi de zeu. Uneori colinda prin împrejurimi şi de asemenea *se uita* necontenit la toate dintr-o dată.

Căpeteniile triburilor şi înţelepţii care avuseseră curajul să se apropie la oarecare distanţă de platoul unde se afla enorma Sferă strălucitoare se întorseseră nevătămaţi şi convinşi că „Fiinţa născută a treia oară din Zeul cel nou" îi *cercetase* îndelung cu ochii săi scînteietori. De aceea, cu timpul, ciclopeenii îi dădură Sferei Vii un nume simbolic, lung, greu de tradus, care conţinea etapele metamorfozei Zeului, şi pe care, pentru simplificare, l-am înlocuit cu *Pluriobs*, ceea ce înseamnă „Cel-cu-mulţi-ochi". Era doar una dintre numirile date „fiinţei cereşti", noului Zeu — în realitate călătorului astral venit cu astrosfera sa în lumea ciclopeenilor.

Locuitorii primitivi ai acelei micuţe planete l-au socotit pe Pluriobs cînd o fiinţă umană, muritoare ca şi ei, cînd o făptură supraumană, un „Fiu divin al Soarelui", un sol venit să aducă întregii planete salvarea şi o nouă viaţă.

La început, în timpul celei de a patra și a cincea dinastii războinice, triburile care vieţuiau pe planetă au ţinut sfat și au hotărît să i se aducă Sferei Vii jertfe, ca unei zeităţi temute, care trebuie ademenită, îmblînzită, implorată... De aceea mii și mii de războinici și de robi s-au scufundat în mare și au pescuit acolo moluștele cele mai de preţ, cele mai mari și mai bune la gust. Au ridicat pe ţărmul stîncos chiar lîngă podișul „sfînt" un morman de astfel de preţioase jertfe — și s-au retras, aștepttnd să vadă ce va face Fiinţa strălucitoare.

Pluriobs nu s-a clintit de pe platoul unde se afla, la sute de bătăi de fulgere-distanţă de altarul cu moluște. Dar apoi, dintr-unul din solzii săi a săgetat un fir subţire, violaceu, o rază care a ajuns cu capătul exterior pe mormanul de vietăţi marine. Într-o clipă, moluștele au fost preschimbate în ceva ca o pulbere gălbuie, apoi pulberea în abur auriu, și în urmă nici aburul nu s-a mai văzut.

Triburile s-au bucurat, crezînd că Sfera Vie le-a primit ofranda, „înghiţind" în felul său ceresc bunătăţile pescuite din oceanul lor, din ale cărui unde războinicii și celelalte neamuri își scoteau ei înșiși hrana.

I-au adus, de aceea, Zeului tînăr și a doua și a treia noapte mormane de moluște cafenii, rare și gustoase, dar Pluriobs nu s-a mai atins de ele.

Atunci ciclopeenii au schimbat darurile și i-au trimis grămezi de flori din adîncul apelor, alge albastre, catifelate, bune pentru ţesături, fructe parfumate de „mirmar" care te-mbată și te fac să visezi peisaje minunate din lumea zeilor, tot felul de pești turtiți, fosforescenţi, și melci cu cochilia sfărîmicioasă și dulce. I-au mai trimis cărăbuși din mlaștini, broscuţe roșii care trăiesc în lacurile cu iod, și păsări cu ventuze în loc de cioc, liane ce nu putrezesc nici în apă, nici pe uscat, și din care ciclopeenii își construiau locuinţe marine și așezări pe uscat și — în sfîrșit — arme de-ale lor : nisip de vanadiu, ce se-aprindea în văzduh, bolovani minerali negri, mari cît

capul unui războinic, şi care, o dată aruncaţi cu o praştie p
ternică, lovesc ţinta, apoi se întorc exact în locul de unde a
fost trimişi, insecte veninoase şi arici uriaşi electrici, ce
omoară vrăjmaşii, curentîndu-i de la depărtare.

Triburile observaseră că Pluriobs nu primeşte decît o si
gură dată aceeaşi ofrandă, altfel o lasă neatinsă.

Şi cînd nu mai avură ce daruri să-i închine, căpeteniil
războinicilor chibzuiră să-i trimită de rîndul acesta cei m
frumoşi robi pe care-i aveau. Aleseră o sută de tineri şi o su
de fecioare, îi îmbătară cu suc de „mirmar", îi legară cu lia
tari, şi-i lăsară pe o stîncă, în vecinătatea podişului.

Sfera Vie pluti mai încolo, depărtîndu-se puţin de cicl
peenii jertfiţi, scînteind din ce în ce mai stins pînă ce solz
ei multicolori păliră şi se făcură toţi violet-deschişi. Ochii s
emanau nişte unde albăstrii, care ţesură în jurul globului
auroră minunată, irizată în zeci de tonuri foarte şterse, d
vizibile acum şi cu ochiul liber de pe stînca unde stăteau l
gaţi robii.

O rază intens-strălucitoare, violetă, ţîşni curînd din Sfer
se arcui şi căzu pe piatră, chiar la picioarele celor o sută d
tineri şi o sută de fecioare, învăluindu-i într-o lumină orb
toare, care-i făcea nevăzuţi pentru străjile puse de frunta
triburilor în apropierea altarului cu jertfe.

După o vreme, cînd robilor închinaţi Sferei Vii le reve
conştiinţa şi văzul, ei zăriră, cutremuraţi de frică şi vrăjiţi d
frumuseţea culorilor, venind pe arcul auriu ce lega glob
strălucitor de stînca lor, o fiinţă, o formă verticală, ceva m
înaltă şi mai puţin roşiatică decît un ciclopeean. Avea în int
riorul trupului un fel de lujer luminos, straniu, cristalin. P
măsură ce „Zeul" aluneca pe acel pod spre ei, lujerul l
devenea însă mai puţin vizibil şi treptat se opaciză cu totul
lumina din trup i se stinse. Cel venit părea acum o făptur
asemănătoare locuitorilor de pe planeta lor. Cînd se aprop
şi mai mult, robii îl priviră mai puţin înfricoşaţi, totuşi neî

crezători în soarta lor, stînd prăbuşiţi la pămînt şi aşteptînd din clipă în clipă ca Zeul să se transforme în altceva — într-o floare de foc poate — şi să-i ardă de vii cu vreun fulger de-al său, pe care-l ascunsese, pesemne, sub haină.

Nu se întîmplă însă nici o nenorocire, nu căzu nici un trăsnet ceresc, nu-i arse nimeni. Fiul Sferei Vii şi al astrului nou stătea nemişcat în preajma lor.

Cei mai curajoşi ridicară atunci pleoapa şi-l priviră, cu o curiozitate vie, amestecată cu spaimă şi resemnare.

Zeul născut din astrul tînăr semăna într-adevăr destul de bine cu unul dintre ei, părînd un ciclopeean ca oricare altul, deşi trupul îi era cu un cap mai înalt, braţele mai puţin vînjoase şi înotătoarele mai suple decît ale lor. Nu era nici aşa de roşietic la piele, iar în frunte nu avea, ca şi toţi ciclopeenii, un singur ochi rotund şi bombat, cu o pleoapă groasă, ci zeci şi zeci de ochi plaţi, rombici, stranii, minunat coloraţi, ca şi solzii strălucitori ai Sferei Vii, dar mult mai mici, şi încrustaţi într-o fîşie lată, cristalină, ce-i încingea tîmplele şi tot capul.

Zeul purta o haină fără mineci, ca şi robii, dintr-o ţesătură obişnuită de alge albastre. Le spuse, în limba lor şuierată, modulînd însă mult mai melodios sunetele :

— Ridicaţi-vă şi nu vă temeţi. Sînt Pluriobs, Cel-cu-mulţi-ochi, prietenul şi sfătuitorul vostru.

Robii însă rămaseră tot la pămînt, murmurînd imnurile învăţate în cinstea noului Astru Violaceu şi a Sferei Vii, numindu-l pe Pluriobs, „Fiul Fiinţei Strălucitoare" şi „Zeul lor tînăr" şi implorîndu-l să nu-i ardă cu fulgerele ce-ar putea ţîşni din ochii săi divini. De asemenea îl rugară să spună mamei lui, Sferei Vii, să nu-i „înghită" ca pe moluşte — ci să-i cruţe.

— Sfera Vie nu a „înghiţit" nimic, după cum credeţi voi, a grăit atunci Pluriobs. Sfera Vie nu e o zeitate, ci un vehicul zburător, o navă sferică, un fel de locuinţă a mea. Şi nici eu nu sînt zeu. N-o să vă fac nici un rău.

Robii nu-l crezură la început. Din străbuni, cu toții știa că jertfele atinse de raza Sferei Vii se prefăcuseră într-o clip în scrum auriu, în abur și în nimic. Așadar, Sfera Vie își „d vora" victimele, deși Zeului născut din ea îi plăcea să spun în termeni neînțeleși că le absoarbe înlăuntrul ei, fără să facă nici un rău. Dar numai un singur tînăr dintre cei o su avu cutezanța să dea glas gîndurilor sale :

— Ar trebui să ne socotim fericiți că am fost aleși dre hrană și dar pentru zei. Totuși nu înțeleg de ce nu v-au m plăcut moluștele cafenii. Oare Sfera Vie are nevoie de viețil noastre ? Și ce vieți va mai distruge după noi ?

Pluriobs îl ascultă, fără să se mînie, apoi se îndreptă cu fa spre Sfera Vie, murmurînd ceva neînțeles. După un timp, d acest lăcaș zeiesc porni o rază, apoi mai multe raze împletit care căzură, ca niște curcubeie violete, aproape de stînca un stăteau cu toții. Se țesu astfel un al doilea pod. În urmă, p puntea de raze, se rostogoli iute un glob cenușiu, mare c tot, pînă la picioarele robilor. Globul cenușiu se opri și, brus se desfăcu în cinci fîșii strălucitoare. Dinlăuntrul lui apăru mormane de moluște cafenii, *vii,* broscuțe roșii, *vii,* flori și alg albastre proaspete, *vii,* — și, pe rînd, aproape toate soiuri de vietăți și daruri pe care triburile le jertfiseră Sferei. Printr robi trecu atunci o înfiorare, și ei se tînguiră mai departe :

— Sfera Vie nu a primit ofrandele triburilor ! plîngeau e Vai nouă, căci pe noi ne vrea Zeul ! Zeul nu vrea aceste lucru și bucate de preț ! Fiul Sferei Vii dorește însăși viața noastră

— N-ați înțeles nimic, spuse, șuierînd cu blîndețe, Pluriob Moluștele, bucatele și darurile sînt ale voastre. Vedeți do că sînt întocmai cum mi le-au dăruit strămoșii voștri, mai d mult. Viețuitoarele sînt vii. Eu n-am ce face cu ele. Nu v temeți. N-o să se atingă nimeni de viața voastră, după cum n m-am atins de a lor. Prima lege a lumii mele galactice, Stelei de unde am venit eu, e să respectăm viața, s-o cunoa

tem și s-o protejăm pretutindeni unde o întîlnim în univers. O să înțelegeți spusele mele mai tîrziu.

Robii se liniștiră oarecum, se ridicară și-și murmurară iarăși imnurile, apoi, cu bună-cuviință, dar totuși cu un fel de foame animalică, și care le făcea trupul să tremure, se apucară să înghită moluștele și broscuțele roșii, să sugă rădăcinile de plante și melcii dulci, și să ascundă în haină, la piept, fructele aromate de „mirmar", dătătoare de visuri.

— Fructele acestea conțin o otravă care vă face rău, vă slăbește trupul și mai ales mintea. Nu le mîncați. V-am privit de departe, în timp ce voi dormeați aci, în necunoștință de cele întîmplate. Am *văzut* prin trupul vostru, atît de minunat alcătuit de natură, deși încă la începuturile evoluției sale, cum sucul otrăvitor invada încet globulele portocalii ale sîngelui vostru și pătrundea în țesuturile nervilor, paralizîndu-i. Iar creierul vostru, asemănător cu o aglomerare de stele, cu fiecare celulă vibrînd și pulsînd, era îmbîcsit într-o ceață plumburie de toxină subtilă a plantei de „mirmar". Nu-i mîncați fructele.

Robii îl ascultară neîncrezători și temători. Planta de „mirmar" era socotită sfîntă, iar fructele ei binefăcătoare trupului.

— Ochii tăi, Pluriobs, *văd* prin corpul nostru? Ce fel de privire ai, Zeule cu înfățișare de rob?

Pluriobs zise:

— Văd prin voi, așa cum văd și înlăuntrul meu, atunci cînd doresc asta, și așa cum văd prin lucruri, și ființe, prin pămînt și prin văzduh. Privirea mea e cu totul altfel decît a voastră, fiindcă în lumea de unde viu ea s-a perfecționat continuu. Și acolo unde privirea mea luminoasă nu mai poate pătrunde, mai ales în spațiul vast al cerului, în locul meu privesc Ochii Sferei — și ochii automatelor, adică ai robilor mei de fier și de sticlă. De aceea v-am văzut încă de mult, cînd astronava mea — Astrul tînăr, cum îl numiți voi — nici nu răsărise pe cerul planetei voastre. Vă repet însă: sînt prietenul și sfătuitorul

vostru. Nu vă temeți. Nici Sfera Vie, nici eu nu vă vom pricinui vreun rău, nici vouă, nici celorlalți ciclopeeni din alte triburi.

Un glas se ridică potrivnic, limpede, din grupul tinerilor:

— Robi frați, aveți înaintea voastră un zeu mincinos. Întrebați-l cu ce se hrănește, întrebați-l cît poate trăi fără mincare. Și priviți moluștele pe care le mai aveți in față. E o vrajă, vă spun. Ele nu pot fi *aceleași* cu moluștele cafenii pe care căpeteniile de la începutul celei de a patra dinastii războinice le-au adus jertfă Sferei Vii. Voi știți că o moluscă trăiește în apa mării foarte puțin. Fără apă, piere mai repede. Or, de la ziua ofrandei dintîi și pînă acum s-a scurs atîta vreme, că noi nici nu știm s-o măsurăm. Vă întreb, frați ciclopeeni, ce vietate, ce moluscă poate trăi atîția ani? Nici măcar noi nu vieţuim decît vreme de nouăzeci de eclipse, dacă nu murim înainte, din cauza războaielor sau a uraganelor mării. Așadar, sau ofrandele dintîi, care au fost dăruite Soarelui tînăr, au fost arse de raza Sferei Vii, cum ziceau strămoșii noștri, sau au pierit pe altă cale. Oricum ar fi, vietățile marine, plantele și darurile din fața voastră sînt *altele* decît cele sacrificate, iar acest Zeu, ce-și zice Pluriobs, ne minte, face vrăji și ne ascunde clipa cînd ne va arde și ne va înghiți. Întrebați-l cu ce se hrănește, întrebați-l ce a făcut cu vietățile jertfite, și ce se va face și cu noi, în curînd:

Cele o sută de fecioare izbucniră atunci în plins, implorînd mila Zeului. Mulți dintre tinerii robi șuierară însă cu înverșunare, cîștigați de îndrăzneţele cuvinte ale fratelui lor.

Pluriobs se apropie cu încă un pas și le spuse:

— De ce nu mă credeți? E greu să înțelegeți la început toate cele ce vă spun, trebuie însă ca voi să credeți că nu vă vreau răul, că nu-mi trebuie viața voastră. Aș fi putut să vă ard, dacă aveam acest gînd, pînă acum, de la depărtare. Ce să fac ca să mă credeți?

— Să răspunzi ce mănînci!

— Să ne spui de unde ai venit și cine ești cu adevărat!

— Să ne lămurești unde și cum te-ai născut!

— Să ne dai drumu'!

Unii dintre robi strigau, din ce în ce mai atițați și mai curajoși, mulți însă plîngeau și se rugau. Nici unul nu îndrăznea totuși să se apropie de Pluriobs, și-și fereau cu toții privirea de ochii săi multicolori.

— Plecați, le spuse Pluriobs, mîhnit. Sînteți liberi. Să nu rămînă lîngă mine decît acela care poate înțelege că nu doresc să vă fur viața. Eu, Pluriobs, ca și ceilalți oameni din Galaxia noastră, nu mă hrănesc cu *vieți*, cu viețuitoare, ci cu săruri și mai adesea cu raze, cu lumină. Dar e prea greu pentru voi să pătrundeți asemenea taine. Haide, plecați! Vă spun că sînteți slobozi!

Robii nu plecară în prima clipă. Cel îndrăzneț urmă la fel de aspru și de șuierător:

— Vrei să plecăm? Dar bine, Pluriobs, dacă vom coborî de pe Podișul Sfînt, străjile, războinicii și închinătorii credincioși noului Astru Violet ne vor sfîșia în bucăți, sau ne vor arunca peștilor de pradă, fiindcă tu ne-ai gonit și fiindcă Sfera Vie, maica ta, nu a primit jertfa seminției noastre.

— Dar tu crezi sau nu în Zei? murmură Pluriobs.

— Nu, nu cred, înălță fruntea tînărul rob.

Atunci, dintre fecioare se desprinse una și, alergînd spre Pluriobs, se prăbuși înaintea lui.

— O, Zeule cu trup de rob și cu fulgere în ochi, îl imploră ea, tînguindu-se, iartă-l, Zen nu știe ce spune! Cruță-i viața sau ia-o pe a mea, mai întîi, înainte de a-l arde pentru fărădelegea lui.

Zen se apropie de fată și-i puse mîna pe umeri, tăcut.

— Vă iubiți, nu-i așa? îi întrebă Pluriobs.

— Da, spuse fata. Ne iubim. Am fost luați robi împreună, de mici, în timpul unui război. El m-a apărat de atîtea ori.

Nu-i un rob rău, deşi nu se închină nici altor zei, nici noului Astru Violaceu, părintele tău ceresc. Iartă-l, Pluriobs!

— N-am ce să-i iert. Şi mă bucur, aflînd că inimile voastre primitive ştiu ce e iubirea, curajul, devotamentul! De aceea am să vă ajut să plecaţi îndărăt pe tărîmurile voastre, pe ascuns, fără să fiţi văzuţi de cei ce v-au adus aici. Dar mai intîi am să răspund întrebărilor puse de voi, fie că veţi pricepe, fie că nu, fie că-mi veţi crede cuvintele, fie că nu. Moluştele pe care le-am adus din Sfera Vie au fost urmaşele celor primite de mine la întîia jertfă, cum spuneţi voi. Le-am adus în Sfera mea, în casa mea zburătoare, le-am înviat, le-am păstrat în condiţii aidoma mării voastre, şi ele au făcut pui, iar puii puilor lor vi i-am dăruit vouă. Vietăţile au trăit în Sfera Vie, în *astronava* mea, mai mult decît în apa lor de baştină, fiindcă eu ştiu să le prelungesc viaţa. Ştiu s-o prelungesc şi pe a voastră. Pot să vă fac să trăiţi de zece ori mai mult decît ceilalţi ciclopeeni. V-am spus că nu mă hrănesc cu vietăţi. Aşa e firea şi legea mea. Cea dintîi lege a Galaxiei noastre, a imensei lumi de stele şi a planetei unde m-am născut eu, e respectul pentru viaţă, sub orice formă s-ar afla ea, respectul pentru viaţă pe orice treaptă s-ar găsi ea. De aceea, repet, niciodată nu vă voi face vreun rău. M-aţi întrebat cine sînt. V-am spus şi asta. Nu sînt zeu. Pentru voi, sînt Pluriobs, Cel-cu-mulţi-ochi. În realitate sînt un om ca şi voi, o fiinţă gînditoare ca şi voi, numai că m-am născut în altă lume, într-o lume neînchipuit de bătrînă faţă de a voastră, cu o civilizaţie strălucită, neînchipuit de străveche şi de strălucită... Eu însumi sînt foarte bătrîn, aproape nemuritor pe lîngă voi, ciclopeenii. M-am născut într-un sistem solar dinspre centrul Galaxiei, pe o planetă de cristal, minunată, cum nu se află decît puţine în Universul cel fără de margini... Acolo, pe pămîntul meu, baza vieţii, a trupului nostru însuşi, o formează o substanţă care se găseşte oarecum şi la voi, în cochilia melcilor sau în nisipul mării, în unele roci şi în multe alte

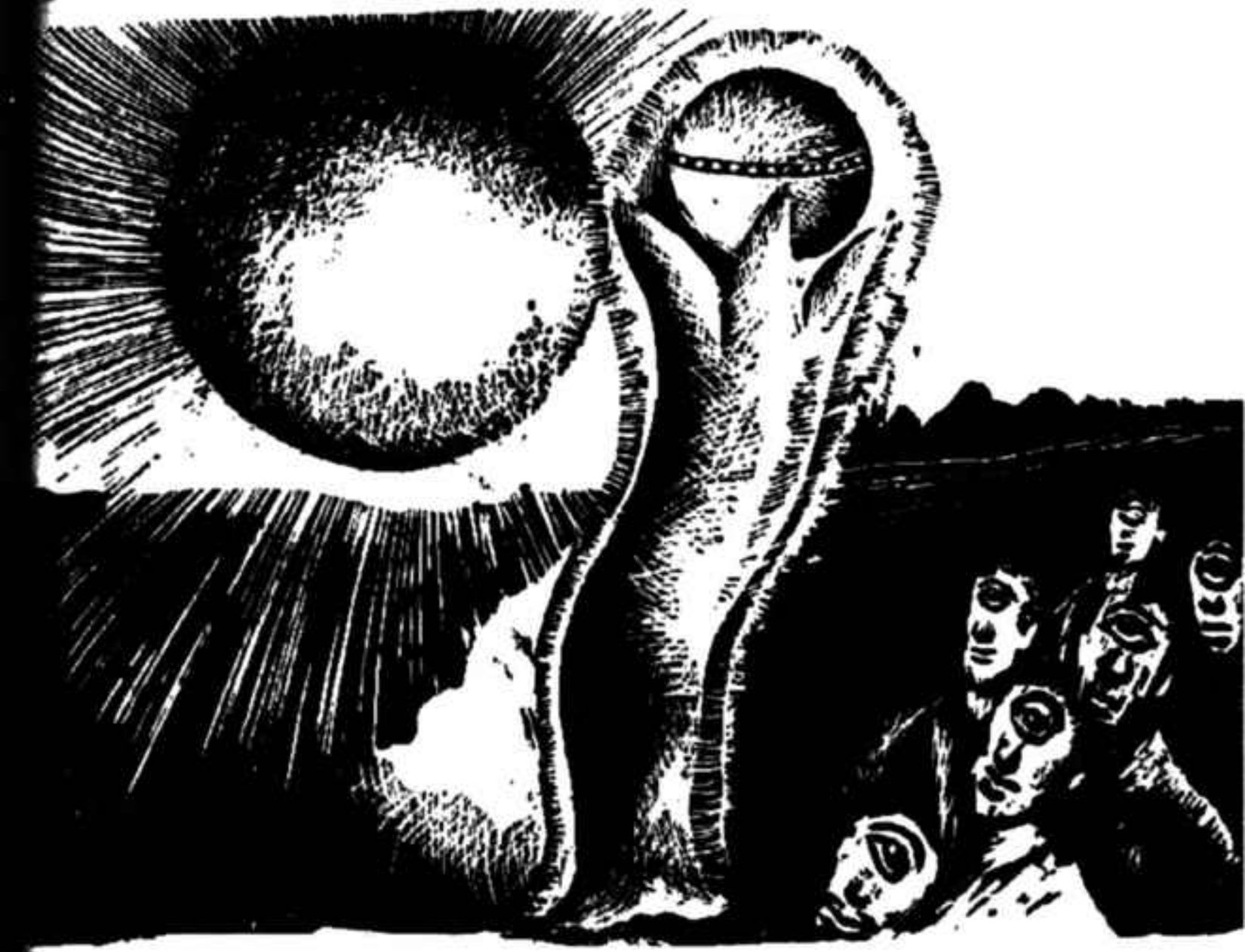

vietăți din pămînt sau din apă. Nu sînt zeu, vă repet. Sînt om. Dar totuși sînt altfel decît voi. Spuneți-mi de aci înainte Pluriobs — și aveți încredere în mine.

— Ascultă-ne, o, Pluriobs, Zeu sau om, oricine ai fi tu cu adevărat, șuieră mai prietenos Zen, tînărul rob îndrăznet, ascultă-ne și nu te mînia pe noi. Spui că ești o ființă din altă lume. De ce nu ai rămas în lumea ta ? De ce ai venit la noi să ne înspăimînți femeile, copiii și triburile ?... Ce cauți pe ținuturile noastre ?

Pluriobs nu se supără, ci răspunse blînd :

— Eu sînt un călător printre stele, un *astronaut*, cum zicem noi. Menirea mea a fost să descopăr mereu alți aștri, mereu alte lumi și alți oameni. Să-i descopăr și să le aduc solia pașnică a lumii mele de cristal. Să-i descopăr și să le viu într-ajutor, dacă au nevoie de mine.

Știu că voi, ciclopeenii, nu puteți înțelege legile care ne conduc pe noi, nici dorința noastră veșnic vie de a descifra mereu alte taine, scrise în Universul cel fără de margini.

— Și într-adevăr ai venit în zbor? întrebă un alt ciclopeean rob, un bărbat mai matur, vînjos, și cu o căutătură aprigă, sălbatică și semeață.

— Da. Am venit în zbor, cu astrosfera mea — căreia voi îi ziceți Soarele Violaceu și tînăr.

— Zici că ești om și totuși trăiești ca și zeii într-un fel de Soare, fără să te aprinzi? întrebă mai departe bărbatul cel semeț. Nu te cred. Ești zeu, însă un zeu cu alte gînduri și socoteli decît cele pe care le au zeii noștri cei vechi.

Ochii multipli ai lui Pluriobs scînteiară ciudat.

— Tu, ciclopeanule, știi oare ce fel de gînduri au zeii? zise el. Se gîndesc oare zeii voștri la putere, la mărire, așa cum te gîndești tu?

Bărbatul se înclină, bătîndu-și fruntea de piatră:

— Iartă-mă, Pluriobs, șuieră el, iartă-mă! De unde să știu eu, un biet rob, ce gîndesc zeii? E drept, nu-s un rob de rînd; odinioară eram căpetenie de trib. Odinioară zeii mi se arătau în vis și-mi porunceau să pornesc război împotriva unor seminții vrăjmașe spre a le nărui. Tu, Zeule-cu-mulți-ochi, ce-mi poruncești?

— Cum te cheamă? întrebă Pluriobs.

— Moah.

— Ridică-te, Moah. Îți poruncesc de azi înainte să nu mai ucizi și să nu mai asculți glasul altor zei mincinoși. Crede în

mine, și-atît. Dacă vrei, de acum încolo poți fi ucenicul meu, prietenul meu.

Robii murmurară, adînc impresionați. Moah se ridică și rămase lîngă Pluriobs, privindu-l tăcut și temător.

— Vrea cineva dintre voi să rămînă cu mine? glăsui mai departe Pluriobs.

— Eu! strigă Zen.

— Și eu! se rugă iubita lui.

— Și eu! șuieră Moah, cu ardoare.

Ceilalți ciclopeeni tăcură și se strînseră unul într-altul, ca o turmă.

— Vă înțeleg teama, zise Pluriobs, și ochii săi multipli scînteiară din nou. Nu mă supăr că vreți să plecați de lîngă mine, cît mai grabnic cu putință. Înainte însă de a ne despărți, vreau să vă mai povestesc cîte ceva despre mine, ca să povestiți și voi, la rîndul vostru, altor ciclopeeni, și aceștia să povestească de asemenea copiilor și urmașilor lor.

Eu, Pluriobs, sînt un călător printre stele, un *astronaut*. Am pornit la drum, din lumea mea, de mult de tot, cînd pe planeta voastră nici nu apăruseră primii oameni și primele triburi lacustre, cum le ziceți voi. Am cutreierat spații nesfîrșite, am văzut sute de lumi diferite de-a voastră, m-am întors în lumea mea de sute de ori, și de sute de ori am pornit iarăși la drum. Sfera mea, Astrul Violet, cum îi ziceți voi, poate călători prin oceanele Cosmosului mergînd mai iute decît merge fulgerul pe cer. Așa am ajuns și la voi. Aceasta va fi însă ultima mea călătorie, căci nu sînt un „Zeu tînăr", cum mă socotiți voi, ci un astronaut foarte bătrîn, neînchipuit de bătrîn. Niciodată nu voi mai putea să mă întorc la ai mei. Vremea nu-mi va îngădui asta, o știu. Zilele mele sînt numărate. E drept că, pe lîngă scurta voastră viață, a mea e încă lungă. Pînă ce eu voi muri, cîteva generații de ciclopeeni vor închide înaintea mea pleoapa. Totuși, așa cum și Soarele vostru, gigant și roșu, va muri, așa cum și Stelele din vastul

vostru Univers au un început, o evoluție și un sfîrșit, tot astfel și eu, Pluriobs, voi pieri. Și ziua aceea nu este departe. Dac-aș porni de îndată spre lumea mea, spre planeta noastră de cristal, aflată în roiul de stele dinspre centrul Galaxiei, n-aș putea ajunge nici pînă la un sfert de drum distanță de ea și aș pieri în zbor. Ceasul morții mele se apropie, știu bine. Nu vreau să-mi sfîrșesc viața în zadar, atîta vreme cît aci, la marginea Galaxiei voastre, aci, pe planeta voastră micuță, în preajma Soarelui vostru, voi aveți nevoie de lumina pe care cu v-o pot dărui. Am hotărît de aceea să rămîn la voi ca să vă ajut. V-am descoperit planeta încă de mult, pe cînd zburam către așa-zisul Zeu gigant și roșu. I-am cercetat razele și jerbele de foc, pe care el le aruncă în jurul său, și știu foarte bine că însăși viața planetei voastre e amenințată curînd să se stingă. Soarele vostru e un astru îmbătrînit, pe cale de dispariție. Odinioară era încă o dată mai strălucitor și mai fierbinte decît e acum. Pe atunci aproape toate planetele lui aveau viață. Acum însă, doar aci, la voi, mai există ființe vii. Voi, ciclopeenii, ați apărut pe lume destul de tîrziu, și n-o să puteți ajunge la suprema voastră dezvoltare, ca ființe gînditoare, fără ajutorul meu. În curînd planeta voastră se va răci de tot și va muri. Soarele vostru nu va mai avea putere să vă încălzească. Va trebui să vă luptați cu frigul, cu ghețurile care au și cuprins aproape toată lumea voastră. Ființe vii, viață și oameni se află doar aci, în jurul platoului central de pe pămîntul vostru, în mările voastre calde încă, în adîncul cărora clocotesc vulcani radioactivi. Dacă rămîneți neștiutori și neajutorați ca și pînă acum, nu vor trece nici treizeci de dinastii războinice de-ale voastre și lumea voastră va pieri. Radiațiile, razele aruncate de gigantul vostru Zeu Roșu, sînt din ce în ce mai primejdioase. Clima se răcește din ce în ce, tot pămîntul va îngheța și în curînd văzduhul, atmosfera care înconjoară planeta voastră se va risipi. Atunci razele Soarelui bătrîn

vor deveni şi mai dăunătoare şi vor distruge orice e viaţă sau germene de viaţă.

De aceea, repet, mi-am ales singur soarta. Voi rămîne aci, în preajma Soarelui Roşu, să vă ajut, să salvez planeta de la moarte. N-o să înţelegi la început ceea ce eu voi înfăptui. Dar urmaşii urmaşilor voştri vor înţelege, atunci cînd eu n-oi mai fi, atunci cînd viaţa va înflori cu adevărat pe planeta voastră, atunci cînd Soarele cel roşu se va preschimba într-un astru tînăr, galben ca aurul şi binefăcător ca un zeu din poveştile voasre vechi despre zei.

Dar asta e deocamdată o taină şi eu o voi dezvălui mult mai tîrziu, numai celor ce vor rămîne cu mine.

Acum, vă spun încă o dată : sînteţi liberi să plecaţi cu toţii. Şi ca să nu întîmpinaţi nici o piedică, voi trimite din Sfera Vie, din Casa mea, o fişie lată de raze nevătămătoare înspre ţărmul mării învecinate. Sub aceste raze se va deschide o cale apărată. Privirile războinicilor voştri nu vor ajunge pînă la ea, şi nici un bolovan nu va putea pătrunde prin ea. Veţi putea umbla pe acel drum, călăuziţi de calea de lumină, fără nici o teamă. Acum mîncaţi şi întăriţi-vă pentru călătoria voastră.

Pluriobs se întoarse apoi iarăşi cu faţa către Sfera Vie. O rază violacee porni din banda care-i încingea tîmplele şi se pierdu în văzduh. Curînd, o rază tot violacee se văzu venind dinspre Sferă spre stîncă. Puţin timp după aceea, din globul strălucitor porni într-adevăr o fişie albă, lată, în direcţia celuilalt ţărm maritim.

Robii se repeziră, ca nişte copii nerăbdători, într-acolo. Lîngă Pluriobs, ce stătea drept şi neclintit, nu mai rămăsese pe stîncă decît Zen, tînărul cel îndrăzneţ, împreună cu fata care-l iubea, şi mai la o parte, Moah, fostul şef de trib.

— Doresc să fiu robul tău, de-aci înainte, şuieră Zen. O, Pluriobs, m-am încredinţat acum că ne vrei binele şi nu moartea ! De aceea, oricine ai fi, zeu sau făptură muritoare

ca și noi, lasă-mă să mă închin înaintea înțelepciunii, puterii și blîndeții tale !

Și tînărul ciclopeean căzu la pămînt în fața călătorului galactic și-și bătu fruntea de piatră de cîteva ori...

— Scoală-te, șopti Pluriobs, alătură-te celorlalți doi și urmați-mă ! Vă iau cu mine pentru un timp. O să încerc să vă învăț cîte ceva din adevărurile descoperite de noi. Nu vă fie teamă, veniți, prieteni !

Arcul de raze era ca un coridor strîmt, prin care cei trei ciclopeeni lunecară, fiind sorbiți parcă de o putere nevăzută. Înaintea lor mergea Pluriobs. Aci, în ciudatul spațiu țesut de raze, corpul călăuzei lor arăta din nou schimbat. Învelișul cărnos ca al oricărei făpturi de pe planeta ciclopeenilor devenise iarăși transparent și culoarea lui roșie se estompa. Lujerul luminos, vertical, se contura în schimb din ce în ce mai limpede, răsfirîndu-se spre capătul lui superior într-un fel de sepale strălucitoare, care țineau globul capilar, tot luminos, și brăzdat de banda aceea orizontală, cu ochii rombici, multipli, încrustați în ea.

Ciclopeenii șovăiră, cuprinși de teamă.

— Care e adevărata ta înfățișare, Pluriobs ? murmură Zen. Și cum arată frații tăi din lumea voastră de cristal ? Cum ești tu cu adevărat ? Semeni cu noi ? Spune-ne, ca să nu ne înspăimîntăm cînd te vei schimba iarăși la chip...

— Corpul meu adevărat e un fel de lujer vertical, așa cum îl vedeți prin învelișul protector în care m-am înfășurat și pe care l-am făcut să semene cu trupul vostru roșietic, pentru ca să nu vă speriați de mine prea rău. În acest coridor țesut din raze de un anumit fel, lumina e însă atît de puternică, încît învelișul meu se face transparent și voi mă puteți vedea așa cum sînt în realitate. Înainte însă de a ajunge în Sfera Vie, care e vehiculul meu de zbor, un fel de locuință a mea, și laboratorul meu, și care va fi de aci înainte, pentru o vreme,

și casa voastră, va trebui să îmbrăcați și voi un costum care să vă apere de razele din Sfera Vie, de lumina care v-ar putea orbi sau vătăma.

În Sfera Vie o să vedeți cîțiva slujitori de-ai mei, fără viață. Eu i-am făcut din metal și cristal, aproape fără moarte, dar și fără viață. Robii mei știu să facă fel de fel de lucruri, să vorbească și să judece. Să nu vă temeți de ei, dar nici să nu vă apropiați prea mult de ei. Să știți că, în realitate, voi sînteți oameni, iar ei nu.

Acum, priviți! Trapa Sferei Vii, a cosmonavei mele, se va deschide îndată. Va sosi peste puțin timp un slujitor, cu haine de protecție pentru voi...

Cei trei ciclopeeni se traseră înapoi cîțiva pași. Înaintea lor, la capătul coridorului de raze se zărea uriașa Sferă Vie, un melc globular de ocean, dar un fel de melc neînchipuit de mare și de strălucitor. Solzii multipli ai sferei scînteiau acum palid de tot, cu o nuanță violetă, odihnitoare. Erau de asemeni surprinzători de mari, cît zeci de porți de case laolaltă. Sfera Vie părea alcătuită ca un fagure metalic, dintr-o mulțime de căsuțe rombice, sticloase, dintr-o mulțime de „solzi" sau „ochi" colorați. Unul dintre solzii violeți din centru se întunecă deodată, pînă ajunse aproape negru. Și în cadrul său se ivi deodată un rob de sticlă și metal, o formă verticală, înaltă cam cît trei ciclopeeni la un loc și groasă cît unul, cu două brațe, ca două ramuri de cristal, în stînga și în dreapta. Pe unul dintre aceste brațe atîrnau trei săculeți lunguieți dintr-o țesătură transparentă. Erau costumele de protecție pentru cei trei ciclopeeni. Moah, Zen și soața lui le traseră pe ei și apoi, urmîndu-l pe Pluriobs, intrară în marele și misteriosul lăcaș al fiului Sferei Vii.

★

Nici un alt ciclopeean nu i-a văzut de atunci, dar toți cei nouăzeci și opt de robi și nouăzeci și nouă de fecioare care fuseseră împreună cu ei pe Podișul cel sfînt au povestit fiilor și

nepoților lor acea nemaipomenită și divină întîlnire a lor cu Zeul.

În vremea cînd Pluriobs mai era încă în viață, de multe ori Sfera Vie s-a ridicat în văzduh, poate cu cei trei ciclopeeni cu tot, și a înconjurat lin planeta, ba chiar s-a înălțat uneori foarte sus, aproape de giganticul Zeu bătrîn și Roșu de pe cer, și tot așa de lin s-a întors și s-a așezat pe podișul ei din centrul continentului cald.

Sfera Vie însă nu și-a mai deschis porțile decît după nouă-zeci de eclipse. Nepoții robilor închinați demult Zeului tînăr, și de mult dispăruți dintre cei vii, au văzut atunci ieșind din Sfera Vie trei ciclopeeni : doi bărbați tineri și o femeie, la fel de tînără, care spuneau tuturor celor întîlniți că ei sînt Moah, Zen și soția lui. O mulțime de robi se adunară în jurul lor să-i vadă, să-i asculte și să li se închine, ca unor prieteni și aleși ai zeilor.

În urma celor trei ciclopeeni „nemuritori" veneau cîteva făpturi de sticlă și de metal, cîțiva robi ciudați cum nu mai văzuseră ei niciodată și cu care „aleșii zeilor" vorbeau într-o limbă necunoscută. Vreme de patruzeci de zile și de patruzeci de nopți, Moah, Zen și soața lui colindară platoul central al planetei, vestind tuturor ciclopeenilor că Pluriobs, Zeul, se va urca în ceruri și că în curînd Astrul Violet, vehiculul lui de zbor, va apare din nou la orizont, unde va rămîne vreme de zece eclipse. În acest răstimp, toți ciclopeenii trebuiau să-și părăsească locuințele de pe pămînt și să-și facă niște adăposturi în piatră, în inima muntelui. Vor fi ajutați să-și sape aceste locuințe de robii lui Pluriobs. Apoi cu toții trebuiau să se ascundă ca să nu-i orbească Marele Zeu, bătrînul lor Soare gigant din ceruri, care se va schimba la față și va vărsa peste pămînt ploi de foc pustiitoare, trei zile și trei nopți în șir. După aceea, pe cer nu se va mai arăta niciodată bătrînul Zeu Roșu ci va răsări un astru tînăr, galben ca aurul și luminos cît zece zei stelari. Acest Soare tînăr, strălucitor și generos, va face

să înflorească pe planeta lor o viață nouă, mult mai blîndă și mai frumoasă decît tot ceea ce cunoscuseră ei pînă atunci.

•

Aci se sfîrșește primul text privitor la străvechea legendă a lui Pluriobs, text săpat cu niște semne vechi și uriașe chiar pe stîncile marelui podiș străvechi din centrul planetei.

Pe alte cîteva lespezi, aflate la mare distanță de podiș, s-au găsit apoi alte două însemnări lapidare :

„În timpul celei de a șaptezeci și patra dinastii lacustre, Sfera Vie s-a ridicat sus pe cer și s-a făcut nevăzută. La patru zile după aceea a răsărit Astrul Violet, despre care strămoșii noștri credeau că murise. După cum zic discipolii celor aleși de zei, după zece eclipse vor începe marile ploi de foc. De aceea, mulți ciclopeeni care se-nchină noului Zeu Pluriobs și-au părăsit casele și s-au ascuns în peșteri".

Cel de al treilea text, scris cu alte caractere decît primele două, fusese săpat pe piatră roșie de unul dintre fiii lui Zen. Deși scurt, era mult mai explicit și avea un limbaj mai științific. Iată ce spunea :

«După cele trei zile și trei nopți în care Cerul s-a întunecat, iar Soarele Roșu a explodat și a azvîrlit în spațiu ploi de foc și pulberi pustiitoare, noi, cei ce-am urmat sfatul părintelui nostru, prea înțeleptul Zen, am ieșit în sfîrșit din peșteri și am îndrăznit să privim cerul... În locul marelui Soare Roșu strălucea acum un astru tînăr, galben ca aurul și luminos cît zece zei stelari, întocmai cum glăsuiseră profețiile sfinte... Zen, tatăl meu, a plîns văzîndu-l, și ne-a spus : „Fiii mei, aceasta e opera lui Pluriobs, învățătorul nostru, cel care s-a jertfit pentru a ne da nouă viață..." L-am întrebat : „Tată, adevărat este că Pluriobs nu era zeu, ci om ca și noi ?" Iar Zen, părintele nostru, a răspuns : „Era un om, ca și noi, dar cu mult mai bătrîn și cu mult mai învățat... Iar lumea de unde a venit

el e atît de depărtată, că raza Soarelui nostru o va atinge în zbor de-abia peste cîteva mii de ani de drum...

Pluriobs, cel-cu-mulți-ochi, a dăruit din nou viață planetei noastre, el ne-a făcut soarele cel tînăr de pe cer... el ne-a dăruit lumina, știința și dragostea lui... De aceea, voi și urmașii voștri, de cîte ori veți privi cerul și soarele, să vă amintiți de el".»

AL ŞASELEA MEER:

Astralofagul

sau lupta Solarienilor cu Electropiraţii

Departe, tocmai în cealaltă aripă a lumilor Cerului, se află un astru mijlociu şi galben, aidoma lui MAG, în jurul căruia se rotesc zece planete.

Pe una singură însă trăiau fiinţe vii, plante, animale şi oameni, aşa cum odinioară existaseră şi în străvechea noastră lume Arr, aşa cum desigur există în mii şi mii de planete vii, ce gonesc tainic pe drumurile lor nevăzute, printre stele...

Planeta asta despre care îţi voi povesti acum, tînărul meu prieten, se cheamă *Solaria*.

Numele ei vine de la o plantă albăstrie, cu flori neasemuite, galbene, asemeni unor delicate şi micuţe stele, pe care locuitorii acelei lumi le-au crezut la început sfinte daruri ale Soarelui, semănate de astrul mărinimos din văzduh pe cîmpiile dinspre Ecuator, în timpul nopţilor lungi cînd uneori plouă cu stele, şi dîra de foc de pe cer pogora şi se întrupa în sămînţa rodnică şi miraculoasă pe pămînt....

Solariile — flori, miresmate, învolte şi acoperite de un polen, strălucitor în lumina soarelui, şi fosforescent-auriu în cursul nopţii, dădeau într-adevăr un rod minunat : rotund, răcoros, şi atît de hrănitor, că un om cît de voinic se simţea sătul o zi în-

treagă dacă minca un singur fruct din aceste „daruri cereşti", care străluceau jos, pe pămînt, printre frunzele viorii, asemeni unor bucăţi rupte din soarele de aur, aflat în văzduhul unde călătoreau nori lungi şi albaştri. Şi nu numai roadele Solariei erau neasemuite, ci şi toată planta. Rădăcinile ei, de culoarea sinelii, vindecau rănile, iar fiertura lor ascuţea minţile. Din frunze şi tulpini se scotea un fel de ulei dulce, iar din polen un vin care-ţi stîrnea fel de fel de visuri şi imagini colorate, făcindu-te să uiţi pe ce lume trăieşti.

De aceea, din toate însuşirile pe care Solaria le avea, vinul de polen, singurul, era cel ce putea dăuna, într-o anume măsură, pămîntenilor acelora.

Toate aceste foloase şi calităţi ale minunatei plante au fost descoperite din întîmplare de un trib silvan de vînători, rătăcit prin savanele din jurul Marelui Fluviu Ecuatorial, ce înconjura ca un brîu lăptos aproape întreaga planetă.

...Era întîia oară că oamenii, sau mai bine-zis strămoşii oamenilor de pe Solaria, coborau din munţii şi junglele lor întunecate, în cîmpii.

Nu veniseră aci de bunăvoie, ci alungaţi de alţi vînători mai puternici, care le uciseseră mulţi semeni şi-i hăituiseră pînă departe, poruncindu-le să nu se mai întoarcă niciodată la vetrele lor.

De frica duşmanilor neiertători, tribul fugărit se adînci în văile necunoscute şi însorite, ducînd dorul hăţişurilor de baştină, încîlcite, şi al pădurilor fără soare, mişunînd de vietăţi de pradă, de păsări carnivore, noptatice, ca şi ei. Căci, la începuturile evoluţiei lor, oamenii de pe Solaria erau cu toţii nişte sălbatici, trăind în turme şi triburi mici prin munţii de piatră neagră dinspre poli şi în junglele dinspre Ecuator, dormind ziua şi vînînd noaptea, fie vieţuitoare mai mici de prin hăţişurile silhui, fie chiar semeni de-ai lor. Purtau adesea lupte între ei, pentru a stăpîni pădurile sau locurile de vînătoare. Firea le

era foarte crudă, răzbunătoare și războinică. Se omorau unii pe alții fără să gîndească de loc, cu iuțeala trăsnetului.

Îi ajuta la aceasta însăși structura lor fizică. Vînătorii nocturni și toți Solarienii arhaici aveau pe frunte un fel de spin cornos, care era în legătură cu o glandă electrică, ascunsă sub țeastă, într-o bulbucătură a creierului. Datorită ei puteau azvîrli la o oarecare distanță un fulger electric, cu care-și paralizau prada sau dușmanul, înainte de a-l devora.

Cînd se întîlneau doi războinici, cel care era mai viclean și mai agil ieșea învingător.

Încruntînd puternic sprîncenele groase, și răsucindu-și capul într-un anume fel, vînătorul cel mai iute declanșa două-trei fulgere, care țîșneau din spinul cornos de pe fruntea sa joasă, animalică, și trebuiau să lovească victima în părțile ei cele mai vulnerabile. Era o joacă apoi s-o țintuiască la pămînt și s-o ucidă.

Rareori dușmanilor li se cruța viața.

De aceea tribul silvan care se opri întîia oară în cîmpii nu se gîndi la întoarcere, cu toate că în ierburile înalte ale acestor locuri străine nu găsise nici animale bune de mîncat, nici oameni așijderi lor.

Găsiră în schimb neasemuitele fructe de Solaria, și urmașii lor deveniră cultivatori.

După vreo trei-patru milenii, acești consumatori și cultivatori de Solarii s-au transformat mult față de semenii lor din munți și păduri. Au devenit diurni și vegetarieni. Au părăsit pentru totdeauna junglele și peșterile, canibalismul și vînătoarea, și au născocit primele rudimente de agricultură, astronomie, matematică și arte.

Creierul lor s-a mărit și s-a dezvoltat surprinzător de repede, datorită calităților pe care le aveau plantele solare și alte ierburi cu care au încrucișat-o. De asemenea, firea Solarienilor s-a îmblînzit, cei mai mulți dintre ei au pierdut dorința de luptă.

Puțini Diurni au mai păstrat o vreme instinctul ce servea strămoșilor lor silvani de a pune în funcție „glanda electrică".

Nefolosită, ea s-a micşorat, iar spinul din frunte a dispărut aproape de tot.

Vînătorii Nocturni din munţi şi păduri au rămas însă la fel de sălbatici ; mintea lor s-a dezvoltat mult mai lent. Cruzi şi războinici, disprețuind munca pămîntului, urmărindu-i pe Solarieni cu o ură feroce, Nocturnii le-au devastat adesea culturile şi aşezările, i-au masacrat fără milă şi i-au mîncat sau i-au jertfit, pe altarele din munţi, idolilor de piatră neagră la care se închinau.

Totuşi, unii dintre războinicii din păduri au trecut la Diurni, fie din pricină că erau urmăriţi de vrăjmaşi mai puternici, fie că se îndrăgosteau de fetele Solariene, mult mai frumoase decît cele din triburile montane. Deşi legile clanurilor, şi de o parte şi de alta, nu îngăduiau amestecul de sînge între Nocturni şi Diurni, între Războinici şi Cultivatori, o vreme cele două seminţii, oricît de diferite se dovedeau ca mentalitate şi obiceiuri, s-au putut înrudi. Dar numai o vreme, în primele milenii de la descoperirea *Solariei*.

Căci, pe la mijlocul celui de al patrulea veac de la aşezarea Solarienilor în cîmpii, un şir de cutremure planetare, de izbucniri vulcanice, de averse şi cataclisme naturale au distrus Monocontinentul vechi al planetei, rupîndu-l în trei. În mijloc, de-a lungul Marelui Fluviu al Ecuatorului, s-a menţinut vechiul şes, însă brăzdat acum de prăpăstii în şir, de văi şi ape noi. Spre Poli s-au creat două mari insule muntoase, care au fost supuse periodic unor cumplite glaciaţiuni. Între Insulele Polare şi Platforma Ecuatorială legătura n-a mai fost cu putinţă mii de ani, fiindcă diluviile, rîurile subterane şi lanţul de transformări planetare, dezlănţuite atunci, au făcut să răsară între continente un ocean imens, agitat, neprimitor...

Din catalism au supravieţuit, pe Platforma Ecuatorială, doar cîteva cete de Solarieni.

În următoarele milenii, aceştia s-au înmulţit şi au repopulat Continentul Central. Cultura lor agrară de tip „solarian" a re-

înflorit, ba chiar a ajuns la o strălucire pe care epoca dinainte nu o cunoscuse.

Tîrziu, unii dintre Solarieni s-au avîntat și pe ocean, în niște ambarcațiuni destul de nesigure și șubrede. Apa nu i-a prea atras la începutul noii ere. E drept că în ocean trăiau acum specii de pești și animale comestibile. Dar Diurnii erau vegetarieni. Ei căutau, dincolo de undele alburii ale apelor, alte pămînturi rodnice, alte ogoare pentru culturile lor. Continentele de la Poli zăceau însă acoperite de o crustă de gheață, lată de zeci de metri, părînd cu desăvîrșire pustii. Exploratorii Solarieni, cîți s-au întors din temerarele lor călătorii, au povestit toți același lucru : că insulele de la Poli erau înghețate, imposibil de locuit pentru oameni. În fiorduri și în apele reci au dat de cîteva vietăți și pești ciudați, aclimatizați acolo. Iar unii cercetători mai norocoși au descoperit chiar, sub ghețuri, în peșteri străvechi, niște oameni arhaici, perfect conservați, așa cum Solarienii știau prin tradiție orală că trebuie să fi arătat strămoșii lor, Vînătorii Nocturni. Cele cîteva specimene de vînători silvani, surprinși pesemne în adăposturile lor de glaciațiunile brusce, semănau mai mult cu animalele decît cu oamenii. Aveau trupuri agile, suple, cu mușchi lungi și tari, cu pielea netedă, depigmentată, de un cenușiu-verzui ca al lichenilor din pădurile unde viețuiseră. Craniul îl aveau strîmt și turtit, cu o protuberanță caracteristică între sprîncenele dese. Acolo, la nivelul celor doi ochi mici și cruzi, sub țeasta puternică, se găsea „glanda electrică", terminată în afară prin spinul îngroșat, cornos.

Solarienii erau, față de strămoșii lor, mult mai înalți, cu capetele mai rotunde și mai mari, cu ochii blînzi și expresivi, cu pielea aurie, arsă de soarele cîmpiilor. Numai părul de pe cap le rămăsese la fel de negru și de lucios ca al Nocturnilor.

Negăsind folos imediat în explorarea mărilor și a Insulelor Înghețate, Solarienii n-au cutreierat prea des drumurile Oceanului, ci și-au îndreptat atenția spre pămînt și spre cer.

Şi, de altfel, cerul avea să le rezerve, curînd, surprize stranii...

...Era într-o epocă de zboruri şi întîlniri intergalactice... La mii de ani lumină de mica planetă a Solarienilor, departe, spre nucleul dens de constelaţii al Galaxiei însăşi, existau sisteme solare şi planete uriaşe, cu o evoluţie neînchipuit de înaintată faţă de a noastră.

Fiinţele gînditoare din acele lumi cunoşteau taine şi legi ale Universului, pe care noi abia îndrăznim să le gîndim.

Cosmonauţii lor explorau cerul cu mult înainte de a se naşte Soarele nostru. Zburau în astronave ciudate, fantastice, cu viteze mai mari decît cea a luminii însăşi. Uneori, supernavele lor se zăreau pe cer ca nişte comete strălucitoare, dar de cel mai adesea iuţeala acestora era atît de neînchipuită, încît nu se vedeau de loc, părînd doar nişte fulguiri de lumină neîntreruptă, topite în luminile sorilor înconjurători.

Se întîmpla pe atunci, cîteodată, ca două astronave, plecate din două Galaxii sau din două lumi diferite, să se întîlnească în spaţiile cerului. Dacă fiinţele ce le conduceau erau oarecum asemănătoare ca evoluţie spirituală, întîlnirile lor deveneau, firesc, solii fericite, paşnice, bogate în experienţe şi schimburi de idei. Dacă, însă, unii dintre astronauţii galactici veneau dintr-o lume stăpînită în continuare de instinctul supremaţiei, al egoismului şi al jafului, între nave aveau loc urmăriri, lupte spaţiale, ciocniri dramatice.

Aşa s-a întîmplat în timpul cînd Solarienii abia îşi alcătuiau cea de a doua civilizaţie a lor de tip agrar.

Desigur, lupta dintre cele două astronave galactice nu a putut fi înţeleasă de Solarieni şi nici măcar nu a fost văzută de ei, fiindcă s-a petrecut ca un fulger, dincolo de graniţele sistemului lor solar. Cu toate acestea, astronomii de pe Continentul Central au înregistrat, în cataloagele lor cereşti, un fel de stea nouă, ciudată, de un verde foarte strălucitor, care părea că-şi

mărește luminozitatea din an în an. Timp de un deceniu (socotit în măsurătoarea anilor Solarieni) Astrul Verde a fost vizibil, noaptea, prin ocheanele încă rudimentare ale Diurnilor. Apoi, tot așa de ciudat precum răsărise, s-a stins brusc de pe cer, a dispărut...

Dispariția Astrului Verde a coincis cu niște uragane magnetice, dezlănțuite treizeci de zile și de nopți în șir, în atmosferă, deasupra Insulei de Nord, pe culmile ghețarilor. Se vedeau destul de bine de pe întinsul Oceanului Planetar, mai tulbure și mai vînzolit ca totdeauna. Uneori se zăreau și de pe coasta nordică a Continentului Central. Păreau niște furtuni cumplite, cu ploi de fulgere verzi și mute, cu aurore sîngerii, tragice, cu văluri stranii, liliachii și galbene.

Înmărmuriți de groază, Solarienii priveau neputincioși dansul haotic al fulgerelor, fără să și-l poată lămuri. Cei mai mulți credeau că furtunile vor fi începutul unei noi schimbări a continentelor, unei noii serii de cataclisme. Matematicienii și astronomii, negăsind altă explicație, puneau în legătură acești meteori cu Astrul Verde, dispărut de pe firmament într-o singură noapte.

Cîteva ambarcațiuni, în care se aflau oameni de știință și exploratori îndrăzneți, se avîntară atunci pe Ocean cu misiunea de a vedea mai de aproape ce se întîmplă pe continentul nordic. Dar nici un vas și nici un om nu se mai întoarse. Toți pieriră fără urmă, înghițiți de undele agitate ale Oceanului Cenușiu. La capătul celor treizeci de zile, furtuna arctică scăzu și dispăru și ea brusc, ca și Steaua Verde, fără nici o cauză aparentă. Urmările acestui fenomen planetar n-au fost imediat resimțite de Diurni. De abia la mii de ani după aceea, ele au putut fi înțelese și înlăturate...

Dar să povestim acum și un fapt care n-a putut fi cunoscut la vremea lui de cronicarii Solarieni.

În ultima zi a furtunii electrice un mic vas cu cîțiva mateloți și oameni de știință la bord plecă dintr-un port al Continentu-

lui Central în direcția Insulei de Nord. După ce se depărtă de țărm, vasul se pomeni tîrît cu o viteză amețitoare în larg. Vîntul prinse să bată cu furie împotriva prorei, iar valurile cenușii se înălțară cît munții, prevestind parcă sfîrșitul. Cîrmaciul nu izbuti să întoarcă vasul, oricît încercă. Împinse de vînt, pe apele cenușii, începură să lunece sloiuri și ghețuri din ce în ce mai mari. Blocurile de gheață treceau prin stînga și prin dreapta corăbiei, la oarecare depărtare, gonind către Sud, în timp ce Solarienii erau tîrîți mereu tot mai spre Nord, fără putință de a se abate din șuvoiul lat ce-i ducea împotriva vîntului. La un moment dat, un fel de trombă uriașă, electrică țîșni din apă înaintea lor și, după ce se desfășură pînă la cer, se năpusti îndărăt asupra vasului, tîrîndu-l cu ea în adîncuri.

Din echipaj scăpă ca prin minune un matelot — cel mai tînăr dintre toți membrii expediției. Ca și ceilalți Solarieni, el văzu înșurubarea de fulgere iscată înaintea vasului lor, văzu imensul gol de apă care se adîncise în acel loc, apoi se simți ars și orbit de o lumină verzuie și aruncat în sus, la o înălțime colosală. Căzu îndărăt în apă, dar *ceva*, un fel de plasă sau un fel de mînă uriașă, cu multe degete moi, elastice, îl pescui din Ocean și-l așeză pe o banchiză ce gonea spre Sud.

Tînărul Solarian își pierdu cunoștința. Cînd se trezi din leșin, se simți întins pe o platformă de gheață, care se înălța în văzduh, lent, cu aceeași viteză cu care adineaori lunecase pe unde spre Sud.

La început crezu că visează sau fantazează, ca sub acțiunea vinului de Solaria. Dar banchiza, și el însuși, *se înălțau* necontenit, prinși într-un fel de plasă, uneori luminoasă și transparentă, iar alteori invizibilă. Firele plasei, groase și totuși transparente, se adunau în sus într-un fel de odgon de raze împletite, al cărui capăt se pierdea vertical printre nori.

Omul încercă atunci să se ridice, dar nu putu face nici o mișcare, țintuit parcă pe loc. Plasa de raze îl ducea mai departe în sus și abia cînd tînărul fu înălțat dincolo de norii al-

burii el văzu cu nespusă uimire că odgonul luminos şi foarte lung se sfîrşise în centrul unui disc strălucitor şi imens, care stătea nemişcat pe cer. „Odgonul" se scurta, pe măsură ce plasa se înălţa, atrasă de Disc, şi, la un moment dat, distanţa dintre ele se micşoră destul de mult, iar strălucirea giganticului Disc spori.

Tînărul îşi acoperi ochii, să nu orbească. În clipa aceea, Discul se făcu nevăzut, dar „plasa" continua să-l ducă, vertical, lent şi implacabil în sus, spre Marea Astronavă Galactică, invizibilă acum, care-l aştepta pe Solarian...

De la această uimitoare întîmplare s-au scurs alte milenii în şir. Giganticele Astronave au mai trecut pe acelaşi drum de cîteva ori în acest timp, destul de scurt pentru astronauţii veniţi din inima Galaxiei, aproape imens pentru Solarieni. Dar ele nu s-au mai oprit şi nici n-au mai fost urmărite cînd deveneau *vizibile* şi păreau, de jos, de pe Pămînt, nişte comete de foc, iuţi şi strălucitoare.

Iată însă că într-o zi, la graniţa sistemului solar al Diurnilor, se ivi din nou un Disc Galactic, la fel cu cel care-l salvase şi-l luase odinioară pe tînărul naufragiat. Supernava cosmică începu să evolueze în jurul Astrului cu zece sateliţi, la mii de *xiri*-distanţă. Nici un astronom nu înregistră totuşi apariţia noii comete albe, fiindcă observatoarele şi instrumentele cereşti de studii de altădată nu mai existau de mult.

După a zecea rotaţie, din Marele Disc se desprinse altul, de sute de ori mai micuţ şi cu o viteză mult mai redusă, care se îndreptă vertiginos spre planeta Solarienilor. Ajuns aproape de ţintă, îşi stinse luminozitatea, apoi înconjură lin, nevăzut, Oceanul Continental, îşi alese un loc mai spre Ecuator şi opri pe cer, la cîţiva *xiri* de sol. Pe urmă, conducătorul Discului îşi puse costumul individual de zbor, îşi părăsi nava, făcînd-o nevăzută, şi zbură încet deasupra unor cîmpuri galbene de „Solaria", ce păreau pe alocuri devastate şi pipernicite.

Era către amurg. Mai mulți Diurni munceau aci, aproape goi, cu trupurile îndoite de șale și privirile în pămînt, săpînd și plivind rădăcina plantelor.

Călătorul astral se-ndreptă spre ei. La început nu-l simți și nu-l auzi nimeni. Doar umbra lui se mișca încet, lunecător, deasupra cîmpiei. Și de abia cînd ea căzu peste lucrători, Solarienii lepădară uneltele și începură să alerge bezmetici și îngroziți, scoțind strigăte sălbatice și smulgîndu-și părul din cap.

— Stați ! Nu vreau să vă fac nici un rău ! transmise Astronautul, în vechea limbă a Continentului Central.

Oamenii însă alergau înnebuniți de frică, fără să arate că-l înțeleg, mai departe, tot mai departe, pînă ce puterile îi părăsiră cu totul și se aruncară la pămînt, cu fața în jos.

— Îndurare, puternice Prinț al văzduhului ! gîfîi unul din ei, într-un grai scîlciat, ce abia mai semăna cu străvechea și sonora limbă a Diurnilor.

— Îndurare, îndurare ! se auziră și alte gemete. Sîntem doar o mînă de bătrîni.

— Ai milă, Prinț electric din văzduh ! se tîngui un alt lucrător. Noi am plătit tributul. Sîntem bătrîni. Am fost odată duși în imperiul Marelui Conducător. Uite, am pecetea lui ! Sînt însemnat ! Am fost *acolo,* nu ne mai poți lua a doua oară !

Și, zicînd acestea, întoarse capul spre cel pe care-l socotea urmăritorul său, dezvelindu-și fruntea îngustă și arătîndu-i o cicatrice oribilă, ca pecetea unei gheare de foc.

Călătorul galactic îl privi cu o milă nespusă. Chipul Solarianului era sluțit nu numai din pricina arsurii de pe frunte, ci parcă și în urma unei boli, necunoscute înainte de locuitorii Continentului Central. Omul avea arcade și maxilare puternice, un rînjet resemnat, tîmp, și ochii triști, cu o lucire de îndobitocire și spaimă.

— Vezi semnul, îl vezi ? bîiguia cultivatorul, tremurînd de groază și legănîndu-și capul în stînga și în dreapta, necutezînd să-l privească pe Astronaut drept în față.

— Îndurare, Prinț al văzduhului ! Îndurare măcar pentru fiul meu ! strigă altul din grup, cu fruntea lipită în continuare de pămînt, acoperind cu trupul său corpul slab al unui copil.

— N-am încă vîrsta să plec dincolo de Bariera Cenușie ! Nu mă lua, stăpîne, nu mă lua încă ! scîncea acesta, cu glas înăbușit. Nu sînt bun de nimic ! Mai lasă-mă în cîmpii, măcar un an !

— Ridicați-vă și priviți-mă ! Nu vă fie teamă. Ridicați-vă și priviți-mă cu luare-aminte ! le ordonă mental Călătorul Galactic, folosindu-se de puterea creierului și a gîndului său, și nu de limba arhaică, solariană, din care acești Diurni abia dacă ar fi înțeles un cuvînt sau două.

Încetînd să tremure, oamenii se ridicară în picioare și-l priviră cu gura căscată și ochii uimiți, larg deschiși, ca într-o hipnoză.

— Priviți-mă cu luare-aminte, le transmise din nou, telepatic, Călătorul venit cu Discul luminos. Sînt un Solarian ca și voi. Nu vreau să vă fac rău, ci să vă ajut. Nu vă fie teamă. Uitați-vă bine la mine... Așa arată oare un „Prinț electric", cum ziceți voi că sînt ?

Solarienii tăceau, cu aceeași surpriză și spaimă întipărită pe fețele slute. Erau zece bătrîni și un copil. Toți bătrînii purtau între sprîncene semnul unei groaznice și adînci arsuri. Față de străvechii locuitori din cîmpii, atît de frumoși, cu fețe inteligente și nobile, cultivatorii aceștia păreau niște bieți Nocturni, totuși ceva mai puțin animalici și mai blînzi.

Singur copilul se deosebea de ei. Avea un chip la fel de armonios ca al Solarienilor de altădată și o privire limpede, curajoasă. Era însă tare subțiratec și plăpînd, ca o plantă răsărită pe un pămînt neospitalier.

Copilul fu acela ce rupse tăcerea și grăi cel dintîi :

— Bunicule, așa arată un Pirat Electric ?... Tu spuneai că Piraților de dincolo de Marea Barieră au aripi lungi, cenușii și ochi de foc, care te fulgeră și te paralizează ! Străinul acesta nu are

însă aripi, ochii săi sînt blînzi și albaștri, și nici un fulger verde nu-i țîșnește din frunte. Pare un Solarian ca și noi, deși e *altfel*, mai nu știu cum, mult mai frumos...

— Taci, taci, copile... șopti unul dintre bătrîni. Deși străinul pare într-adevăr asemeni nouă, Diurnilor, deși nu are spin electric, nici aripi și nici gheare, nu uitați, *El* a venit la noi pe neașteptate, în zbor... Nu poate fi așadar Solarian, căci Solarienii n-au zburat niciodată...

Străinul zîmbi și urmă mai departe, folosind același limbaj al gîndului.

— Și totuși, demult, cu mii de ani în urmă, un tînăr Solarian a învățat să zboare... L-au învățat niște oameni veniți din alte lumi. Ei l-au luat cîndva pe corabia lor zburătoare, salvîndu-l din Oceanul Cenușiu. Asta s-a petrecut acum cîteva mii de ani, cînd oamenii care trăiau pe Continentul Central au fost martorii marilor uragane de dincolo de Bariera Cenușie. Despre aceste furtuni electrice ați auzit, nu-i așa?

— Nu știm nimic despre ele și nici despre locuitorii de acum cîteva mii de ani, spuse ceva mai liniștit un alt bătrîn.

— O, ba da, bunicule, știm! strigă iarăși copilul. Pesemne că dumneata ai uitat... Dar mie mi-a povestit mama chiar aseară legenda aceea ciudată și frumoasă. În ea se spune că, înainte de Marile Furtuni, pe planeta noastră nu erau prinți și pirați. Și nici temutul Stăpîn, Marele conducător electric.

— Taci, taci, copile, că nu știi ce fărădelege rostești, gîfîi înfricoșat bunicul său. Astea sînt doar povești, povești neadevărate, scornite de mama, ca să te facă să dormi liniștit. Pe planeta noastră a trăit dintotdeauna Marele Stăpîn, cu Prinții și pirații lui electrici... Marele Stăpîn a trăit și va trăi veșnic, dincolo de Bariera Cenușie, în vastul său imperiu... Iar noi trebuie să-i dăm ascultare, în veac...

— Mama spunea că... murmură încăpățînat copilul, dar unul dintre Solarienii maturi îi astupă gura cu palma.

— Băiatul are dreptate, surise luminos străinul. Ființa pe care voi o numiți Marele Stăpîn n-a trăit pe planeta Solarienilor înainte de acele cumplite furtuni. A căzut atunci, în Ocean, împreună cu cei cîțiva robi de metal ai săi. A căzut, fiindcă nava lui n-a mai avut putere să zboare prin ceruri. Oamenii care m-au învățat pe mine să zbor i-au luat acelui Monstru dreptul și puterea de a călători prin spații. I-au sfărîmat nava și l-au gonit din calea lor, iar el a căzut din întîmplare în adîncul oceanului acestei lumi. Să știți însă că nu e nemuritor, precum zic slujitorii săi, și credeți voi înșivă. Monstrul venit din spații, sau *Astralofagul*, cum îi spunem noi, trebuia de mult să piară, și să se stingă... E de mirare că a supraviețuit pînă acum. Pentru asta am și venit, să cercetez din ce pricini a rămas încă în viață și cum să înlătur razele foarte dăunătoare care se-nalță din Oceanul Cenușiu și împînzesc aproape toată bolta. Bănuiesc că aceste „unde", emise de Astralofag, sînt în legătură și cu starea de robie în care se găsesc acum. Aveți însă încredere în mine și în voi. Împreună îl vom învinge pe Monstru și-l vom izgoni de pe Planetă...

— O, străine, nu înțelegem ce vrei să spui. Dar nu mai băsni în zadar, că nu te vom crede ! murmurară cîțiva din ceata Solarienilor. Noi am fost în imperiul Marelui Conducător Electric, îi cunoaștem puterea și sîntem pe veci robii lui. În zadar încerci să ne îmbărbătezi și să ne faci să credem în libertate... Va fi mai rău de ne-om ridica împotriva puterii lui.

— Trebuie să înțelegeți că sfîrșitul lui e aproape, le spuse Călătorul galactic. Trebuie să nădăjduiți, măcar pentru copiii voștri, dacă nu pentru voi înșivă.

— Dar cine ești tu, străine ? întrebă curajos băiatul.

— V-am spus. Sînt un Solarian ca și voi. M-am născut pe această planetă. Am trăit însă mii de ani în altă lume, departe... Și m-am întors la voi, să vă ajut.

— Tu zbori însă, deși n-ai aripi, spui că ești bătrîn, deși pari tînăr, și folosești cuvinte și taine pe care noi nu le știm. Cum să te credem că ești om ca și noi ?

— Dar e Solarian ca și noi, bunicule, se vede bine că e Solarian ca și noi. Deși e mult mai frumos la înfățișare, parcă e totuși fratele meu mai mare, înainte de a fi fost dus dincolo de Bariera Cenușie !

— Poate, murmură bătrînul, poate că e Solarian... Cu atît mai rău pentru el ! O să fie și el prins într-o zi... Să mergem, să-l lăsăm în pace ! Nu ne putem amesteca în soarta lui... E străin de lumea noastră !...

— Dar, bunicule, el vrea să ne ajute ! strigă băiatul și se-ntoarse spre Astronaut, cu ochii strălucind de admirație și adorare. Nu-i așa că mă vei ajuta, frate mai mare ? ! Te rog mult, ajută-mă ! Ia-mă cu tine, învață-mă să zbor, să mă ascund, să lupt cu Monstrul și să trăiesc mii de ani, ca tine !

Bătrînii înălțară neputincioși din umeri, zîmbind în gol, neînțelegînd aproape nimic.

— Ce copilării spui, fiule, șopteau ei către băiat. Lasă-l pe străin. Nu te mai gîndi la lupte ! Va fi vai și amar de tine și de noi...

— Am să te iau cu mine mai tîrziu, frate mai tînăr, se adresă cosmonautul băiatului.

— De ce mai tîrziu ? Ia-mă chiar azi, chiar acum !

— Nu pot acum. Te voi lua cu mine abia după ce voi mai face niște cercetări în imperiul Monstrului. Trebuie să văd cu propriii mei ochi în ce anume stă puterea lui, cum arată ființele care-l ajută și pe care bătrînii tăi le numesc Prinți sau Pirați Electrici. Bănuiesc ceva, dar numai văzîndu-l pe Astralofag voi putea să mă lămuresc eu însumi și apoi să vă lămuresc și să vă ajut și pe voi.

— Ce vrei să faci ? șopti, cutremurîndu-se, un bătrîn. Vrei într-adevăr să dai ochii cu Piraților Electrici ? Dar nu te gîndești

că te va distruge, că îți va scrie pe frunte și ție semnul lui groaznic și că te va pune să robotești, cît vei trăi, pentru el ?

— Nu, nu mă tem. Voi ști să mă apăr. Vreau să aflu însă cum să vă scap și pe voi. Mă voi duce de aceea la *El*.

— Noi, Solarienii care am fost duși dincolo de Bariera Cenușie, am plecat în floarea vîrstei și ne-am întors bătrîni. Iar unii nu s-au mai intors de loc...

Străinul tăcu și-l privi lung. Bătrînul începu atunci să plîngă și să vorbească mai departe, iute, cu ochii larg deschiși, ca în vis :

— Și *cum*, în ce fel ne-am întors, ne întrebi, călătorule ? Uită-te bine la fața noastră... nu e numai semnul... Ne-am întors sluțiți la chip și îndobitociți la minte... Nu mai sîntem buni de nimic. Nu mai sîntem în stare să ne reconstruim orașele și așezările măcinate de timp... Nu mai avem voință, nici încredere în noi... Singurul lucru pe care-l mai putem face e să plivim și să cultivăm cîteva ogoare de „Solaria", să-i hrănim pe copii și să ne îmbătăm seara, ca să ne simțim fericiți măcar un ceas — și să ne uităm soarta. Dacă acum, azi, într-o clipă, știm să judecăm, să gîndim, să deosebim libertatea de robie și frumusețea de slutire, fii sigur că a doua zi vom uita din nou ce e adevărul. Căci *asta* e urmarea groaznicei schingiuiri la care am fost supuși : uitarea, prostirea noastră... Și copiii se vor schimba cînd vor fi maturi. Cît sînt nevîrstnici, sînt oarecum fericiți și liberi... apoi... apoi e groaznic ce-i așteaptă...

— Bunicule, îl întrerupse băiatul, de ce vorbești așa ciudat ? Niciodată n-ai vorbit așa de lung și de trist. Ce ai ? Ești bolnav ? Vrei să-ți aduc vin de Solaria, să te înveselești ?

— Nu are nimic, copile, zîmbi cu blîndețe străinul. Eu l-am silit să spună ce ascunde, fără ca el să fie pe deplin conștient, în străfundurile cugetului său. Mîine are să uite tot, ca de obicei, după cum el însuși spune. O să se întoarcă la lucrul său, ca și ceilalți Solarieni, fără să-și amintească decît că trebuie să muncească ogoarele, să se hrănească pe el, să te hră-

nească pe tine — şi-atît. Cred că înţeleg acum : Astralofagul vă fură de mii de ani voinţa şi memoria, judecata şi libertatea. Dar, oricît vrea el să şteargă din creierul vostru aceste însuşiri, el şi Piraţii săi nu izbutesc pînă la capăt. Am acum dovada : fiecare Solarian mai păstrează o urmă a vechii lui evoluţii, a însuşirilor lui omeneşti, săpate în circumvoluţiile creierului cu care se naşte.

— De ce numai o urmă ? Eu vreau să păstrez tot, să nu uit nimic ! se-mpotrivi băiatul. De ce trebuie să uit ? De ce ?

— Fiindcă aşa vrea Marele Conducător Electric, şopti stins un bătrîn. Fiindcă aşa e legea lui... Iar cei ce nu vor să uite, cei care se împotrivesc legii făurite de El, sînt sorţiţi chinurilor şi morţii, de îndată ce sînt descoperiţi.

— Dar se pot ascunde ! se răzvrăti băiatul. În cîmpii, sub pămînt, departe... Mama spunea...

— Taci ! Taci ! Nu mai crede ce zice maică-ta ! Oriunde s-ar ascunde, Piraţii Electrici tot îi descoperă şi-i prind...

— Dacă, bineînţeles, nu-i găsesc mai repede chiar paznicii, adăugă un alt bătrîn, clătinînd capul.

— Eu nu vreau să uit nimic ! se încăpăţînă copilul. De ce să uit ? Nu cumva voi uita şi că te-am întîlnit pe tine, omule-zburător, frate mai mare al meu ?

Bunicul său dădu din cap şi rosti încet şi rar :

— Vei uita, fiule. Şi e mai bine că vei uita... Fiindcă eşti copil şi n-ai semnul groaznic pe frunte, poate că o zi sau două îţi vei mai aminti ce-a fost acum. Apoi o să crezi că a fost un vis... Un vis frumos, din ce în ce mai neclar... S-ar putea să ţii minte ani în şir *visul*... Cînd eram copil şi eu visam frumos... Dar după ce vei creşte şi vei fi luat dincolo de Bariera Cenuşie, vei uita totul...

— Nu, nu vreau ! izbucni în plîns copilul şi, părăsindu-şi ceaţa, se agăţă de mîneca argintie a Cosmonautului. Te rog mult, frate mai mare, învaţă-mă o vrajă, ca să nu te uit... Rosteşte o vrajă, aşa cum face şi mama, dar mult mai puter-

nică... Nu vreau să fiu luat niciodată dincolo de Bariera Cenușie!...

— Îți făgăduiesc. Dar pentru asta, vreau mai întîi să vorbesc și cu aceea care ți-e mamă. Trebuie ca ea să se învoiască.

— Vino atunci la noi. Vino chiar acum! se bucură din toată inima băiatul.

Astronautul îl luă de mînă:

— Condu-mă!

— Nu, străine, nu te duce! strigară îngroziți Solarienii cei bătrîni, aruncîndu-se pe jos și cuprinzîndu-i picioarele. Te vor simți oamenii. Te vor vedea paznicii satului. Năpasta și surghiunul se va abate asupra întregului nostru clan. Vom fi trimiși în insulele înghețate. Nu intra în sat. Cruță-ne! Întoarce-te din drum!

— În noaptea asta nu va fi lună, continuă să se tînguie un alt bătrîn, cu voce înfricoșată. Nu veni în sat, străine. În nopți ca astea, negre, tăcute și pustii, trec de obicei în zbor deasupra satelor noastre patrulele de Piraţi Electrici. Ferește-te din calea lor. Nu-i vei vedea, nu-i vei auzi, dar ei te vor simți... Ei simt, de departe, unde se află vreun Solarian tînăr, care n-a fost încă luat dincolo de Barieră... Pe aceia îi caută și îi prind negreșit... Iar tu pari asemeni lor; n-ai semnul robiei pe frunte. Pentru binele tău și al nostru, te implorăm, nu intra în sat. Rămîi pe cîmp. Ascunde-te undeva, în ierburi... Rămîi aici...

— Rămîn, spuse tare, în dialectul vorbit de cultivatori, Cosmonautul. În același timp, îl strînse însă pe băiat de mînă și-i transmise doar acestuia, în gînd: Nu te-nsoțesc acum, copile, ca să nu-i sperii pe bătrînii tăi. Dar la noapte voi veni la voi în sat. Lasă o luminiță aprinsă, pe prag, să știu unde locuiești. Și spune-i mamei că un Solarian venit de departe, un om fără nici o cicatrice electrică pe frunte, vrea să-i vorbească, în taină. Nimănui alt să nu-i pomenești de venirea mea. Doar mamei... Acum du-te, și ai încredere în mine, fiule...

Pe urmă, peste întinderile aproape pustii coborî iute înserarea. Și curînd noaptea fu așa cum o zugrăvise bătrînul: fără lună, adîncă și înfiorată.

Înainte de a se înnopta, totul amuți și încremeni. Solarienii se ascunseseră din timp în colibele lor rotunde, săpate jumătate în pămînt și acoperite cu ierburi. Dormeau. Cei mai mulți se îmbătaseră cu vin de polen, ca să-și alunge neliniștea și spaima ce se lăsa peste ei o dată cu întunericul.

Nici o lumină nu sclipea în ferestrele joase și zăbrelite. Nici o ușă nu era deschisă.

Colibele stăteau rînduite în cîteva cercuri concentrice. În mijlocul satului se înălța un turn, asemeni unui far, unde stăteau paznicii. Fiecare sat avea cîte un turn și fiecare turn avea în vîrf un reflector, care se aprindea în vreme de alarmă, rotindu-se ritmic, uniform, și măturînd cu verdea lui rază ogoarele și drumurile, jur împrejur, pînă aproape de satul vecin.

Dar paznicii nu vegheau somnul și puținul avut al Diurnilor, ci îi suspectau chiar pe aceștia, dînd alarma cînd vreunul fugea din satul său, de la muncă, sau cînd era căutat de stăpînire pentru a fi luat dincolo de Bariera Cenușie. Dimineața și seara, paznicii îi numărau pe locuitori, și dacă vreunul lipsea în noaptea următoare ochiul verde al reflectorului semnaliza pînă departe, rotindu-se amenințător deasupra cîmpiilor și colibelor. Și atunci, în zbor mut, soseau Electropiriații. Soseau ca un trăsnet, fără ca nimeni să știe de unde vin, de pot veni atît de fulgerător... Și rar, foarte rar, de vreun fugar izbutea să scape de urmăritorii săi. Cum, în ce chip îi vedeau Piriații, prin întuneric pe bieții oameni, în văgăunile, scorburile sau tufișurile unde se ascundeau, rămînea pentru săteni un mister de nepătruns. Ei știau doar atît: în dată ce se dădea alarma, din văzduhul negru se și iveau, ca niște corbi ai morții, Piriații, mai iuți și mai neauziți decît umbrele serii. De sus, din zbor, ei te săgetau cu un fel de fulger verzui și mut, care te trîntea la pămînt și te făcea să te zvîrcolești la început, și să

urli de durere și groază, apoi să paralizezi pentru un timp. Abia atunci, cei din patrula electrică aterizau lîngă prins, îl omorau, ori dacă era tînăr și zdravăn și nu fusese încă în imperiul de dincolo de Ocean, îl luau cu ei în robie.

Cu toate exemplele și amenințările înfricoșătoare, unii Solarieni încercau totuși să fugă spre inima Continentului Central unde, ziceau legendele vechi, s-ar afla un platou înalt și stîncos, înconjurat de păduri neumblate și acoperit veșnic de cețuri. Acolo, ziceau aceleași mituri și tradiții orale, Pirații electrici nu pot pătrunde. Acolo, în pustietățile aride, viețuiau ascunși cîțiva bărbați vrednici și înțelepți și cîteva cete de fugari. Dacă ajungeai acolo, la ei, erai salvat.

Dar, dintre cei cîți încercau, abia unul de ajungea, la o sută de ani o dată.

Astronautul Galactic avea să afle toate aceste întocmiri și taine chiar în prima seară a coborîrii sale pe Continent, de la mama micului Solarian.

După cum îi făgăduise băiatului, în dată ce se înnoptă, el pătrunse în sat. Nimeni nu-l observă, căci era îmbrăcat în costumul spațial, în care putea să se facă nevăzut ori de cîte ori voia.

Învăluit în aura lui protectoare, cercetă satul și colibele, și se opri în pragul uneia, unde ardea un opaiț slab într-un ciob de lut.

Deschise ușa și intră, revenind îndată la forma sa vizibilă pentru ceilalți.

— Mamă, nu ți-am spus minciuni ! Străinul a venit ! Iată-l ! strigă plin de bucurie copilul.

O femeie cu trăsături armonioase și cu ochi foarte senini, se-ntoarse de la vatra unde gătea o fiertură de plante, întinse mîinile spre oaspe, și grăi blînd de tot :

— Înainte de a vorbi cu tine, străine, îngăduie-mi să-ți ating chipul.

El se apropie tăcut de oarbă. Iar aceasta îi trecu degetele peste față, întîrziind o clipă mai mult asupra frunții, apoi se bucură la rîndu-i :

— Da, fiule, nu m-ai mințit ! E unul dintre aleși.

— Deși e *altfel*, seamănă cu fratele meu care a fost dus dincolo de Barieră... Și o să ne ajute, mamă, după cum mi-a făgăduit.

— Pentru asta am venit la voi, să vă ajut, întări Astronautul. Trebuie să-mi povestiți însă și voi tot ce știți despre Monstru, ca să-l pot izgoni. E foarte straniu că a putut supraviețui pînă acum. El trebuia să fi murit de mult, o dată cu prăbușirea corăbiei sale zburătoare în Oceanul mort al planetei voastre, în timpul primilor mari furtuni magnetice de la Polul Nord...

— Tu știi așadar cînd a venit în lumea noastră Marele Stăpîn ? se miră femeia. Uraganele au existat într-adevăr, așa cum povestesc legendele străvechi ?

— Desigur. Și tocmai despre aceste legende și despre cei care le transmit doresc să stăm de vorbă. Mai înainte de a mi le spune, te rog, maică, lămurește-mi însă ce fel de vrăji faci asupra fiului tău.

Oarba zîmbi :

— În fiecare dimineață, la răsăritul soarelui, și în fiecare seară, la asfințit, îl pun să repete de treizeci de ori cuvintele magice și străvechi : „Nu vreau să uit, nu vreau să plec dincolo de Barieră, nu vreau să fiu robul Piraților Electrici".

— Ș-apoi ?

— Ș-apoi, zîmbi la fel de liniștit femeia, îi dau să bea zilnic fierturi din rădăcini de Solaria, care întăresc curajul și mintea... Și-l opresc să mănînce carne de animal și să guste măcar vinul de polen...

— Cine ți-a dat astfel de sfaturi ?

— Înțeleptele oarbe din sat. Ele știu din străbuni că așa trebuie crescut ultimul fiu al unei femei oarbe... Și băiatul acesta e ultimul dintre fiii mei... toți ceilalți au fost duși în

imperiul Marelui Stăpin Electric... Pe acesta, pe Septim, vreau să-l cresc după datină. Cînd va împlini vîrsta bărbăției, el e sortit să fugă de aci... Și fără respectarea învățămintelor nu va izbuti să scape de Piraţii Electrici, să se ascundă de ei...

— Aș vrea să știu, urmă străinul, cînd anume ți-ai pierdut vederea, măicuță dragă...

— Cînd am împlinit unsprezece ani. Atunci mama mi-a pus pe ochi niște cataplasme îmbibate în sucuri speciale. Așa trebuia să se întîmple : eram doar, la rîndu-mi, ultimul copil al unei femei oarbe și-nțelepte. Dac-aș fi fost băiat, aș fi fost crescut pentru a fugi... Ca fată, trebuia să rămîn în sat, să mă mărit, și să-mi învăț apoi copiii să respecte întocmai legile străbune.

— Și dacă ai fi avut văz ca toți oamenii nu ai fi putut respecta aceste legi ?

— Nu, zîmbi din nou oarba. Căci, la împlinirea vîrstei de optsprezece ani, paznicii satului m-ar fi dus în turn, și acolo, unul din Piraţii Electrici mi-ar fi scris și mie semnul uitării pe frunte... Fiindcă nu eram ca și celelalte, m-au lăsat, socotind că nu sînt primejdioasă.

— Am înțeles, măicuță. Te rog să-mi mai lămurești acum unde sînt Solarienii nerobiți Monstrului.

Femeia tăcu puțin. Apoi urmă încet de tot, îngîndurată, parcă împotrivindu-se :

— Deși nu ești copilul unei oarbe, ție, fiule, mă văd silită să-ți dezvălui taina. În Peșterile Sfinte, pe Podișul Liniștei, acolo sînt înțelepții noștri. Pe ei trebuie să-i cauți. Cu ei trebuie să vorbești. Îți vor lămuri și ceea ce eu, o biată femeie fără învățătură osebită, nu știu și n-am auzit... Acolo trebuie să ajungi, acolo unde îl voi trimite și pe băiatul meu...

...Așa a aflat Astronautul ceea ce sperase continuu în zborul lui spre planeta Solarienilor, și anume că rațiunea nu-și

stinsese luminile, oricîte ere sumbre se abătuseră asupra lumii vechilor lui strămoşi...

Chiar în aceeaşi noapte, înainte de a porni spre podişul stîncos din centrul planetei, se întoarse în nava sa sferică şi controlă cu atenţie rezultatele unor cercetări pe care le înregistraseră peliculele şi aparatele ultrasensibile ale Discului. Apoi luă legătura cu imensa astronavă staţionată la graniţa sistemului solar, şi transmise cercetătorilor de acolo informaţiile culese de el.

În încheiere, insistă să i se dea voie să coboare el însuşi în Oceanul Planetar, după cum avusese încă mai de mult ideea.

— Numai eu pot înţelege deplin ce fenomene stranii au loc deasupra Oceanului şi în zona lui abisală, spre Polul Nordic. Peliculele-roboţi n-au putut înregistra decît nişte biounde speciale cu frecvenţe foarte joase, nocive locuitorilor de aci, şi de asemeni nişte grave perturbări electromagnetice, de tipul „Landa O". În rest, despre Monstru, nici o urmă. Trebuie să cercetez de aceea eu însumi, nu roboţii noştri, zona nocivă. Ea coincide perfect cu locul unde a căzut Astralofagul, semnalat de Voi ca existent încă în Megatimp. Trebuie neapărat să înţeleg ce eroare s-a strecurat în calculele voastre, sau ce anume factori au intervenit în Ocean şi în aşa-zisul Imperiu al Monstrului. Bănuiesc ceva, deşi e aproape de necrezut. Vreau să ajung la confirmări, la certitudini. În prezent, influenţa Astralofagului asupra Solarienilor e mare şi nespus de tragică pentru mintea şi existenţa lor. Aveau dreptate savanţii din Galaxia treizeci şi trei, cînd au cerut tuturor comuniunilor umane superioare să-l distrugă pe Astralofag de la început, o dată cu nava sa. Cred că eroarea a pornit din clipa cînd savanţii din Galaxia treizeci i-au cruţat viaţa socotind că Monstrul va muri singur, la capătul a trei cicluri, fără ca prezenţa sa în spaţiul micului astru galben să aibă vreo influenţă gravă asupra planetei unde a căzut.

Rog de aceea Centrul să-mi încredinţeze mai departe misiunea de ajutorare a planetei. E doar lumea în care m-am născut. Şi trebuie s-o ajut, s-o salvez.

Voi asculta toate instrucţiunile voastre, îmi voi lua toate măsurile de apărare, dar fără acest risc, fără cunoaşterea directă a zonei primejdioase şi a Monstrului însuşi, nu cred că voi reuşi. E necesar să intervin imediat şi personal. Daţi-mi permisiunea ! Vreau să-mi salvez semenii !... Ştiu că voi trebuie să plecaţi imediat, spre lumile celor zece mii de sori-gemeni, ştiu că n-am dreptul să vă întîrzii misiunea nici măcar cu o microfracţie de Lyll. Vom fi despărţiţi lung timp, foarte lung timp, pînă ce voi veţi putea reveni în acest sector periferic. Dar, cu toate că-mi va fi nespus de greu să mă despart de voi, îmi asum riscul : *rămîn.*

Astronautul primi încuviinţarea tovarăşilor săi galactici. Marele Disc plecă imediat spre ţinta călătoriei sale — iar el rămase.

În noaptea următoare se hotărî să iasă în calea Piraţilor Electrici.

Se îndreptă spre cel mai apropiat sat, deasupra căruia clipea, rotindu-se rece şi ameninţător, reflectorul alarmei.

Zburînd peste cîmpie, foarte aproape de sol, Astronautul captă îndată, cu ajutorul „peliculei" sale ultrasensibile, locul unde erau ascunşi cei doi fugiţi, căci doi erau. În ierburi, deasupra culcuşului întocmit în pripă, se zăreau nişte minuscule aurore luminiscente, cu nuanţe schimbătoare, predominant gălbui. Erau bioundele specifice solarienilor, emanate în special de creierul lor, şi care se orientau în jurul corpurilor celor fugiţi ca şi pilitura de fier în jurul unui magnet.

„Pesemne că Piraţii Electrici *văd* şi ei aceste unde sau le interceptează printr-un anumit sistem. În curînd mă voi convinge", chibzui Astronautul şi coborî chiar lîngă culcuşul fugarilor.

Vremea trecea într-o încremenire absolută. Nici un fîşîit nu se auzea. Nici un semnal sonor, nici un freamăt. Ochiul de smarald al farului palpita la fel de mut şi de ritmic ca şi înainte. Dar, deodată, Astronautul deslusi pe bolta neagră, chiar deasupra cîmpiei, prezenţa patrulei de Piraţi Electrici. Erau şapte corpuri înaripate, cam de forma şi mărimea unor Solarieni. Nu-i putea vedea deocamdată prea bine, căci Piraţii zburau foarte sus. Dar le ghicea conturul şi lărgimea aripilor, datorită unor radiaţii fosforescente, care pulsau prin nervii lungi ai trupului şi aripilor, pornind şi întorcîndu-se într-un bulb mare, verde-intens, situat în cutia craniană.

Imediat după aceea le percepu şi glasul, mai bine zis strigătul de luptă şi de atac.

Era un fel de semnal ultrasonic, repetat, obsesiv, pe care Astronautul îl înregistră, ca şi pe celelalte unde sau radiaţii din jur, cu automatele ultrasensibile ale scafandrului său spaţial. Firește că pentru Solarienii ceilalţi nici prezenţa duşmanilor din văzduh, nici semnalul emis de ei nu puteau fi descoperite. Aşa cum constată Călătorul Galactic, patrulele se orientau precis printr-un sistem fin de *ecolocaţie*.[1]

„Strigătul" mut al Piraţilor cobora într-un fel de unghi larg cu deschiderea spre pămînt. Aci era reflectat de sol, se-ntorcea apoi în sus şi se pierdea în spaţiu. Dar ultrasunetele care cădeau din întîmplare asupra Solarienilor ascunşi îşi schimbau frecvenţa şi se amplificau, datorită bioundelor emise de victimele neştiutoare. În felul acesta, Piraţii îşi detectau din nori, pe întuneric, cu o mare precizie, prada umană.

Aşa se întîmplă şi acum.

Astronautul Galactic asista la spectacolul tragic pe care bătrînii cultivatori i-l descriseseră mai dinainte, fără ca ei să şi-l poată explica.

Văzduhul întunecat de deasupra fugarilor fu sfîşiat de cîteva descărcări electrice, verzi, lungi şi frînte, destul de slabe ca

[1] Orientare cu ajutorul ecoului. (n.a.)

intensitate, care picară însă exact peste cei doi Solarieni îngroziți. Îndată aceștia începură să se zvîrcolească și să urle, apoi își încetară împotrivirea.

În clipa aceea, Electropiraţii coborîră și ei lîngă cei detectați. Astronautul îi putu privi cu luare-aminte, nevăzut și nesimțit de nimeni.

Ca înfățișare, cumpliții dușmani ai Solarienilor erau asemănători cu sălbaticii Nocturni de odinioară, dar păreau totuși cu mult mai respingători. Aveau pielea mai depigmentată, aproape transparentă, încît vedeai oarecum *prin* ea un întreg sistem de nervuri translucide, prin care circula un fluid electric discontinuu, verzui, cu stranii reflexe fosforescente. Trupul le era alungit, agil și adaptat perfect aerului. Membrele superioare, lungi și puternice, fuseseră transformate într-un fel de aripi. O membrană cenușie, suplă și musculoasă, care se putea plia sub braț, dar se putea la nevoie desfășura rapid ca o aripă sau ca o pelerină în zbor, unea mîna, terminată cu patru gheare, cu șoldul. Tălpile picioarelor se preschimbaseră și ele în labe de frînare.

Astronautul înțelese dintr-o ochire că are înaintea lui niște supraviețuitori ai arhaicilor Nocturni, dar transformați în mod surprinzător, fie printr-o mutație a naturii, fie printr-alt mijloc. „Nu cumva, gîndi el încordat, Astralofagul a intervenit în transformarea lor pe cale *artificială*? Nu cumva el însuși *i-a creat*? Ar trebui să prind un asemenea Pirat și să-l cercetez în laboratorul meu din Disc... Dar nu acum, nu trebuie să-mi trădez prezența acum, cu nici un chip..."

Călătorul Galactic își concentră din nou atenția asupra celor din patrula electrică. Îl interesa îndeosebi „pielea", mai bine zis învelișul ce acoperea corpul Piraților. Prin structura ei transparentă și totodată suplă și rezistentă îi părea mai degrabă un soi de carcasă plastică, artificială. De asemeni îl obseda „capul" acestor creaturi electrice. În locul maxilarelor și gurii aveau un cioc diform. Ochii le erau orbi, deși bulbucați și de

un roșu sclipitor, ca două pietre de rubin șlefuite și fixate în orbitele adînci ale feței. Spinul cornos din frunte era mult mărit și îngroșat ; iar „glanda electrică" ocupa acum aproape toată țeasta. Era destul de vizibilă, datorită coloraţiei sale de-un verde intens, și transparenței învelișului ei.

„Electropiraţii sînt ființe umane, protejate de un înveliș artificial, sau sînt în definitiv niște simpli roboți ? se întrebă iarăși Astronautul. De ce sînt atît de asemănători atunci cu vechii Nocturni ? *Cine* sau *ce* i-a silit să capete acest aspect ?"

Îl treziră din gînduri gemetele Solarienilor, care acum își reveniseră din paralizia provocată de vrăjmașii lor.

— Îndurare, îndurare ! Nu ne luați cu voi în imperiul Marelui Stăpîn ! Mai bine omoriți-ne aci ! gemeau și se rugau fugarii.

Dar Electropiraţii erau surzi și complet nepăsători la zbuciumul oamenilor. Doi din patrulă îi înșfăcară pe fugari de haină și se înălțară rapid cu ei în văzduh. Ceilalți cinci lansară din nou același strigăt de luptă, repetat, obsedant, și de abia cînd se convinseră deplin că nu mai aveau ce descoperi, se-ntoarseră pe același drum, îndreptîndu-se rapid spre Ocean. În urma lor, zburînd ceva mai încet și mai jos, venea Călătorul Galactic. Ajunse la țărm chiar în clipa cînd patrula Piraților se îmbarca, împreună cu victimele, într-un mic submarin de forma unui clopot.

Astronautul sări și el în nava care începu să coboare și în același timp să se deplaseze spre Nord, cu o viteză uimitoare.

Înăuntrul submarinului stăruia o căldură înăbușitoare. Pe jumătate sufocați, cei doi Solarieni căzuseră într-un fel de toropeală. Piraţii schimbau între ei semnale scurte și mute, deschizînd și închizînd repede ciocurile hide. Păreau neliniștiți de ceva. Cu tot costumul său de protecție, Astronautul simțea și el o ușoară neliniște, o zvîcnire în tîmple, o apăsare nervoasă. Aparatele sale îi arătau că Oceanul, pe care nava îl despica în mers, era mort cu desăvîrșire. Undele lui plumburii, grele și

învolburate, străbătute de curenți magnetici care curgeau către Nord, își meritau cu adevărat numele străvechi de Bariera Cenușie.

Spre surpriza sa, Călătorul Galactic descoperi însă că această *Barieră* nu ocupa tot spațiul dintre continente, spațiu pe care de sus, din Disc, îl luase drept marele Ocean Planetar. În realitate, apele moarte acopereau, sau mai degrabă ascundeau, înconjurîndu-l, un imens corp sferic, verzui, aparent gazos, de care nava Electropiraților se apropia tot mai mult.

De departe, părea că s-ar fi aflat aci, înecat în adîncul Oceanului, un straniu și palid astru, abia luminat de propria sa lumină difuză și rece, de-un efect halucinant. În jurul său, pe o rază fantastică, în apă și dincolo de apă, în văzduh, pînă departe, „soarele stins" răspîndea niște efluvii magnetice de tipul „Landa O", foarte periculoase, pe care Călătorul Galactic le identificase mai dinainte de a ajunge pe planetă.

„Aci trebuie să se găsească așadar imperiul Monstrului", își spuse Astronautul, simțind fără vrere cum starea lui de tensiune crește și se accentuează.

Submarinul își încetini cursa și, puțin timp după aceea, se opri într-o zonă adîncă, unde apele întîlneau un obstacol magnetic de netrecut. De undeva, din acel hotar fluid prin care se străvedea difuz imensul corp sferic, se desprinse deodată o trombă luminoasă, un jet verzui, ca o protuberanță solară, dar rece, care se prelinse fulgerător spre navă, se dilată căzînd peste ea și o absorbi brusc înăuntrul masei sale gazoase și smărăldii, retrăgîndu-se la fel de rapid în „astrul" de unde venise.

Se găseau acum cu toții dincolo de Bariera de ape cenușii, dincolo de ultima centură magnetică, în imperiul Monstrului...

Astronautul își reveni curînd din șocul electric la care fusese supus, cînd misteriosul val îi trecuse peste hotarul lumii de-afară. Căci aci era cu adevărat *o altă lume*, o lume stranie și în-

fiorătoare, halucinantă și apăsătoare, mai dezolantă decît ar fi putut-o visa cîndva, într-un coșmar, o ființă umană. Așa cum tovarășii săi galactici au presupus, așa cum el însuși știa că i se putea întîmpla, unele aparate ultrasensibile ale învelișului său special nu mai funcționau acum, din pricina radiațiilor de tipul „Landa O" și a șocului de unde.

Ca să cerceteze lumea asta străină și groaznic de tristă, trebuia să se sprijine acum, în primul rînd, pe propriile sale simțuri omenești. Deși rămînea mai departe nevăzut și nesimțit de cei din jurul său, deși mintea lui lucra cu aceeași claritate și pătrundere, Astronautul resimțea, ca și frații săi Solarieni, o greutate copleșitoare în membre, o senzație de sufocare și de încetinire a respirației, o apăsare fizică aproape strivitoare.

Se ridică încet de pe puntea unde stătuse lungit alături de cei doi fugiți și privi jur împrejur.

Nava Electropiraților înainta și plutea mai departe, dar *nu mai despica apa, ci văluri de nori gălbui,* clorotici, care își schimbau necontenit contururile. Prin acest văzduh dens și agitat se rostogoleau lent mii de fulgere-globulare, pal-roz și mari cît capetele Solarienilor. Dar — ciudat — aceste globuri electrice nu făceau explozie, nu se ciocneau de nimic sau măcar ele între ele, ci lunecau mereu în aceeași direcție, ca pe o orbită alungită, ca într-o ordine stabilită.

De asemenea și nava Electropiraților părea că plutește pe un fel de canal sau curent, mînată de o briză continuă și totuși imperceptibilă, care o ducea în direcție opusă norilor fantasmagorici și fulgerelor sferice.

Solarienii prinși zăceau pe punte ca morți, în mijlocul celor șapte răpitori care nu le dădeau nici o atenție, ci își învîrteau capetele agile, urmărind cu ochii lor rubinii, acum treji și vii, globurile roșietice ce lunecau mereu pe bolta de clor topit.

Curînd, norii prin care zbura nava începură să fie vînzoliți de un vînt iute, aspru, pe care Astronautul îl simți biciuindu-i ființa, cutremurîndu-l. Pirații Electrici prinseră să-și miște rit-

mic aripile, deschizînd și închizîndu-și ciocurile cu nerăbdare, pesemne comunicînd între ei.

Vîntul se înteți și orizontul fu brăzdat deodată cu snopuri de fulgere mute, pe care globurile le captară ca niște magnete ciudate, lacome. Se auzi un tunet, un fel de urlet imens de furtună, și văzduhul fluid-gălbui vibră și se învirteji, iar globurile roșietice își intensificară culoarea, devenind pe dată sîngerii, arzînde, apoi verzi ca smaraldul. În clipa aceea, cei șapte pirați se înălțară rapid și fiecare își înfipse ciocul în cîte un fulger-globular, lăsîndu-și trupurile să spînzure și să se cutremure de plăcere, printre norii galbeni, vînzoliți de curenții electrici.

Vîntul se potoli apoi, fulgerele lungi pieriră de pe boltă, numai Electropiraților rămaseră să sugă cu ciocurile lor avide toată energia electrică strînsă în globurile roșii și verzi, pînă ce ele deveniră iarăși roz-palide, ca mai înainte. Abia atunci, pesemne săturați, monștrii reveniră pe bordul navei.

Astronautul îi cercetă cu oroare și dezgust, fără să știe prea bine de unde-i venea această repulsie. La urma urmei, slujitorii Monstrului se hrăneau în chip straniu, absorbind efluvii electrice, dăunătoare oamenilor, direct din acele globuri la fel de stranii ca și ei, ce pluteau în văzduh. Dar cine îi hrănea ? De unde veneau aceste energii ? Ce rol jucau atunci bieții Solarieni tîrîți în imperiul Astralofagului ?

Ceva mai tîrziu avea să fie pe deplin lămurit, iar bănuiala lui să se transforme într-o amară certitudine. Chiar cei doi Solarieni ce-l însoțeau îi slujiră de exemplu. Căci, după ce Piraților, sătui și înviorați, se-ntoarseră la bord, doi dintre ei se repeziră la prinși și îi țintuiră cu fața în sus. Pe urmă șeful patrulei scoase dintr-o ascunzătoare niște cristale alburii prin care trecea un fir metalic, terminat la un capăt al cristalului cu trei electrozi ca niște gheare lungi și subțiri, iar la celălalt cu un fel de priză minusculă.

Electropiratul le împlîntă Solarienilor în frunte ghearele cristalelor bioelectrice, apoi îl duse în zbor, pe fiecare om lîngă

un glob, golit acum de energie electrică, la care îl conectă cu ajutorul micii prize. În timp ce omul urla și se zvîrcolea înnebunit de durere și de groază, legat de acest cristal care-i unea acum creierul cu globul din nori, acesta se făcea tot mai cenușiu, pînă ce deveni un fel de sferă plumburie, cu palide striații roșii sau gălbui. Atunci Piratul îl smulse cu brutalitate pe om de lîngă sfera cenușie și-l aduse iarăși în vehiculul zburător, unde Solarianul se prăbuși pe punte tremurînd, cu ochii goi și înspăimîntați și cu spume la gură.

Adînc îndurerat de soarta semenilor săi, Astronautul înțelese acum la ce serveau aceste globule plutitoare din văzduh. Prin mijlocirea cristalului conducător de unde, fixat în fruntea oamenilor, globurile golite de electricitate se umpleau treptat cu energie biopsihică, umană, furnizată direct de creierul victimelor. Gîndurile aces-

tora, în deosebi cele de un ritm dezechilibrat dar intens, gîndurile de teamă, de oroare, de durere și de revoltă neputincioasă încărcau acele globuri din lumea Monstrului și le colorau, din roz leșios, în cenușiu. Astfel încărcate și colorate, sferele lunecau apoi printre norii gălbui și denși, într-o direcție contrară mersului navei ce-i ducea pe robi... Pe măsură ce ea înainta în imperiul fluid și clorotic al Monstrului, printre nori se zăreau din ce în ce mai multe globuri roșietice.

Se iscă apoi o nouă furtună de fulgere verzi. Sferele roșietice din văzduh, atinse de cîte un fulger, își schimbară culoarea iarăși în sîngeriu și în verde intens. Atunci, parcă din neant, apărură alți cîțiva Pirați flămînzi, care își împlîntară ciocurile în sferele cu electricitate, sugîndu-le energia, balansîndu-și și scuturîndu-și trupurile într-un fel de dans frenetic.

Astronaulul observă însă că nimeni din patrula care-l ducea pe el și pe cei doi Solarieni nu se mai repezise de data asta la sferele roșii din văzduh. Și mai băgă de seamă că nici un Electropirat nu se îndrepta spre cele două globuri cenușii, care se mai vedeau scînteind sumbru la orizont, în urma navei.

„Așadar, gîndi tulburat Călătorul Galactic, doar sferele roșii și verzi conțin hrană pentru pirați. Cele cenușii au alt scop, poate să-l hrănească pe Astralofag, poate să-i pună în mișcare vreun mecanism". Își aminti deodată că Monstrul Galactic alungat de Astronauții din Galaxia 33 și prăbușit aci la începutul Megatimpului avea la bordul marelui său Disc cîțiva roboți foarte complecși, acționați prin puterea gîndului.

„Poate că pentru acești roboți are nevoie de biocurenții Solarienilor, socoti el îngîndurat. Trebuie să aflu negreșit unde e Astralofagul. Nava Piraților mă va duce la el".

Dar văzu curînd că se înșela.

Cei șapte Electropirați întîlniră în cale un alt vehicul plutitor, care urca gol spre suprafață. Despicînd iute norii cu aripile lor, se aruncară înăuntrul lui, împreună cu cele două victime încă nedezmeticite, lăsîndu-l pe Astronaut singur.

„Ar fi bine să nu-i scap din observație. Ar fi bine să pot sări și eu în nava lor", gîndi Călătorul Galactic. Și, spre surprinderea sa, în clipa cînd *gîndi* acestea, se și pomeni înăuntrul navei.

„E ciudat, își spuse el, s-ar părea că în acest imperiu electric al Monstrului mă pot deplasa cu ajutorul gîndului. Să mai încerc o dată".

Încercă de cîteva ori și se convinse că se putea mișca încotro ar fi vrut, acționat doar de propriul lui creier. Putea zbura în orice direcție ar fi dorit, cu iuțeala fantastică a gîndului, neîntîmpinînd nici o rezistență din partea mediului înconjurător, simțindu-se ca un fulg, fără nici o greutate.

„Totuși, gîndi el, cînd am trecut hotarul imperiului acesta, am simțit o apăsare teribilă..."

Fu suficient să-și reamintească starea aceea de după șocul absorbției, că ea reapăru. O imensă greutate îl prăvăli și-l ținti pe podeaua navei unde se afla din fericire, fiindcă altminteri avu certitudinea că s-ar fi cufundat pînă în adîncul văzduhului gălbui, cine știe unde. Astronautul făcu un efort și-și impuse să se simtă liber și ușor ca un fulg. Îndată ce reuși să-și disciplineze puterea minții, apăsarea se risipi, iar el respiră din nou liniștit.

Aflase acum un fapt deosebit de însemnat pentru viitoarea luptă pe care trebuia s-o dea cu Astralofagul. Aci, în lumea Astrului Verde din Ocean, totul era *altfel* decît pe planeta Solarienilor. Aci, în lumea acestor particule și sfere electrice stranii, *gîndul* său devenea o forță neînchipuită, în stare să modifice *imediat* mediul înconjurător, să supună materia difuză, amorfă, într-un sens sau într-altul, pentru un anume timp.

Trebuia doar să știi să-ți concentrezi gîndirea, s-o proiectezi puternic în afara ta, exercițiu destul de ușor pentru Călătorul Galactic, deprins cu discipline spirituale și mai grele, învățate de el în vremea zborurilor sale lungi în alte Galaxii. Dacă și

ceilalți Solarieni ar fi fost stăpîni în orice clipă pe creierul și pe forța lor psihică, precum era Călătorul Galactic, ei ar fi putut scăpa imediat de sub stăpînirea Electropiraților și n-ar mai fi simțit greutatea strivitoare, nici spaima aceea cumplită.

Dar Solarienii nu fuseseră învățați să se domine nici măcar pe ei prin puterea gîndului, de aceea acum erau o pradă foarte lesnicioasă pentru dușmanii lor.

„Voi încerca să intru în legătură directă, mentală, cu șeful patrulei de Pirați, așa cum am făcut pe cîmp cu cei zece bătrîni Solarieni. Trebuie să aflu încotro vor fi duși cei doi robi și ce-i așteaptă mai departe. N-am timp de pierdut".

Astronautul își concentră atenția asupra celui mai puternic dintre cei șapte Electropirați — și acesta începu să-și miște mecanic ciocul, iar din frunte îi țîșni fulger după fulger, pînă ce glanda verde din craniul său translucid se descărcă de tot.

— Acum, cînd nu mi te mai împotrivești, îi ordonă neauzit de alții Astronautul, fixează-ți tu însuși cristalul bioconductor pe frunte și răspunde-mi clar la cele ce te voi întreba.

Piraților nu aveau decît o inteligență specializată, limitată, și comunicau între ei numai ca să-și semnaleze prezența unei victime sau a hranei electrice. De aceea, nici unul din patrulă nu se amestecă și nu se miră cînd șeful lor își înfipse în frunte un cristal, rotindu-și capul apoi, ca ametit, încolo și încoace.

Dialogul dintre el și Astronaut se desfășură de asemeni fără ca nimeni să prindă de veste.

— Ești ființă umană sau robot creat de Stăpînul tău Electric ?

— Am fost ființă umană. Ca să fiu nemuritor, am devenit însă Pirat Electric.

— Explică-mi : cine te-a făcut nemuritor ?

— Al cincilea din cei șapte atotputernici Prinți Electrici ai Marelui nostru Stăpîn.

— Cum ?

— Nu știu prea bine. Al cincilea Prinț m-a operat, asta știu sigur. El mi-a dăruit un trup cu mult mai bun decît îl aveam, un trup nemuritor.

— S-a petrecut asta de mult ?

— Foarte demult. În vremea cînd a pogorît din cer Marele Stăpîn.

— Tu l-ai văzut pe Marele Stăpîn ?

— Nu. Numai cei șapte Prinți atotputernici au dreptul să-l vadă.

— Știi unde se află ascuns ?

— Nu. Numai cei șapte Prinți electrici îi cunosc reședința.

— Spune-mi atunci unde sînt cei 7 Prinți electrici.

— Nu știu bine. Dar *Ei* ne văd și ne controlează tot timpul.

— Și acum ?

— Poate și acum.

— L-ai văzut vreodată pe vreunul dintre ei ?

— Da. O dată pe al cincilea, pe cel ce mi-a dat trupul acesta, și de cîteva ori pe al șaselea, cel care controlează patrulele de pradă.

— Cum arată cei doi Prinți Electrici ? Seamănă unul cu altul ?

— Da și nu. Toți Prinții sînt fiii Marelui Stăpîn, și de aceea sînt atotputernici și nemuritori, ca și el. Dar cel de-al cincilea are cincisprezece brațe, două picioare și numai un ochi, iar cel de al șaselea are mii de ochi, două brațe, două picioare și două aripi.

— Are însă un corp ca al tău sau ca al robilor tăi ?

— Nu.

— Dar cum sînt cei doi Prinți pe care zici că-i cunoști ? Prin ce se aseamănă unul cu altul ?

— Amîndoi au trup de lumină verde și rece, sînt uriași și pot oricînd să trimită raze verzi, drepte, care omoară, și globuri roșii și verzi care te hrănesc.

— Ei însă cum se hrănesc ?

— Nu știu. Cred că nu au nevoie de hrană.

— Dar Marele lor Stăpîn ?

— Nimeni nu știe cum arată și cum se hrănește. Dar e atotputernic și nemuritor.

— Zici că și tu ești nemuritor. E adevărat ?

— Da. Sînt nemuritor, dar numai cît timp aduc robi pentru Marele Stăpîn.

— Și în schimbul robilor primești hrană electrică ?

— Da.

— Înainte de a fi nemuritor unde locuiai și ce mîncai ?

— Locuiam în peșterile înghețate. Eram slab la trup ca și robii ăștia Solarieni, eram veșnic flămînd și înghețat și mîncam doar atunci cînd pescuiam în apele reci cu fulgerul meu electric din frunte, pești, sau cînd prindeam vreun Diurn sau vreun războinic de-al nostru, rănit.

— Erai așadar un băștinaș, descendent al clanurilor de Vînători Nocturni ?

— Da.

— Și cîți războinici, asemeni ție, și-au părăsit vechile lor trupuri și au devenit nemuritori ?

— La început doar unsprezece. Apoi al cincilea Prinț a operat de zece ori atîtea clanuri.

— Și un clan cîți războinici avea ?

— De zece ori zece oameni. Vorbesc de bărbați. Pe femei nu le număram niciodată.

— Aveți printre voi și femei nemuritoare ? Aveți soții sau copii ?

— Nu. Nici femei nemuritoare, nici soții, nici copii. Nu ne trebuie. Avem însă sclave. Le luăm uneori de la Solarieni. Dar niciodată nu ne nasc copii. Ele nasc doar copii ai robilor. De aceea, în general, pe femei le lăsăm pe continent. Ele sînt mamele robilor noștri.

— Și ceilalți războinici din clanurile Nocturnilor, care n-au fost transformați în Electropirați, ce-au făcut ?

— Au murit de mult. Pe ei i-am vînat cei dintîi. Cînd n-am mai găsit nici unul, al patrulea Prinț Electric a făcut navele care merg în văzduh, în apă și sub apă. Cu ele i-am adus pe robi.

— Și la ce vă sînt folositori robii ?

— Ei dau energie pentru globulele Marelui circuit electric.

— E vorba de sferele cenușii din văzduh ? Cele de colo, în urma navei tale ?

— Da.

— De ce le numești „globule" ? Marele circuit ia naștere într-un organism viu, într-un spațiu creat de Stăpînul Electric sau într-un corp făcut de Prinții lui ?

— Nu știu să răspund la atîtea întrebări deodată.

— Concentrează-te. Răspunde-mi întîi : cine conduce Marele Circuit ?

— Al șaselea atotputernic Prinț.

— Ce face el ?

— El face sferele roșii și fulgerele verzi. El controlează apoi Marele Circuit și micile faruri electrice de pe continent, cele din turnurile de pază.

— Noi sîntem acum în afară sau înăuntrul Marelui Circuit ?

— Înăuntru. Imperiul întreg e străbătut de acest circuit, el trece și prin noi și prin Marele Stăpîn.

— Marele Stăpîn e deci înăuntrul imperiului electric ?

— Și înăuntrul și în afara lui. El e una cu noi, trăiește prin noi și noi trăim prin el.

— Cum adică ?

— Noi sîntem celulele, El e viața. Noi sîntem părți ale lui. El e întregul nostru.

— Nu înțeleg. Spui că nu știi unde e Marele tău Stăpîn, totuși susții că ești o părticică din el. Cine te-a învățat asta ?

— Cel care mi-a dăruit trupul nou și m-a făcut nemuritor, al cincilea atotputernic Prinț, carele e fiul Marelui Stăpîn Electric.

În aceeași clipă, șeful patrulei începu să dea semne de neliniște. Ochii săi roșii se întunecară. Ciocul i se deschise larg de cîteva ori, ca pentru un strigăt. Își zbătu una din aripile sale plumburii și și-o desfășură larg, căutînd să se ascundă sub ea. Totuși, fără vrere, continuînd să rămînă sub puterea Astronautului, Electropiratul își transmise mai departe zbuciumul, în gînduri repezi și frînte :

— Nu... nu... nu veni... Am rostit de mai multe ori numele tău... da... dar nu... nu cu voie... nu eu... nu veni... nu te chem... nu... nu vreau să mor, Stăpîne... te implor, te rog... nu... nu am vină eu... sînt doar...

Deodată, o rază verde despică norii gălbui și-l trăsni pe Electropirat drept în frunte. Un semnal sonor foarte puternic, ca o sirenă asurzitoare, îi zbîrnîi Astronautului în cap, cu brutalitate.

„Nu vreau să intru în legătură cu tine, gîndi el, năucit totuși de sunetul pătrunzător care-l făcea să vibreze ca o scoică în furtună. Nu vreau să te aud, și nici tu nu-mi vei auzi gîndurile. Ești un simplu robot, iar eu sînt un Om Galactic. Destul".

Repetă mental aceste fraze, ore și ore în șir, nemaifiind atent la nimic altceva din jurul său.

După zece sau douăsprezece ore, semnalul acela pătrunzător slăbi și dispăru din auzul său.

Astronautul se liniști. Era însă acum singur în navă. Era singur și în tot spațiul fluid ce-l înconjura. Nu mai vedea nici norii gălbui, nici globulele roșii sau de alte culori. Împrejur era doar o intensitate de ape plumburii, inerte. Nava stătea pironită deasupra lor. Nu se simțea nici o briză, nici un curent maritim, nici o legănare. În zări sclipea totuși un nesfîrșit lanț de ghețari. Se afla așadar în apropierea uneia dintre insulele înghețate de la Poli.

Rememorînd ultimele întîmplări, Călătorul Galactic își spuse că pătrunsese destul de multe taine ale Astralofagului, chiar dacă nu izbutise încă să-l găsească. Știa acum că așa-zișii Pi-

rați, „fiii Marelui Stăpîn", sînt cei cîțiva roboți complecși de pe Discul sfărîmat, pe care Monstrul îi salvase probabil în cădere, și care îl salvaseră la rîndul lor pe el. Știa de asemenea că, așa cum bănuise din prima clipă, Electropiraților erau niște roboți mai simpli, creați de primii roboți, oarecum după chipul Nocturnilor, de la care Prinții luaseră ceea ce le păruse util: Glanda electrică și, parțial, creierul. Nocturnii deveniseră astfel, din ființe umane automorfe, niște semi-roboți specializați în prinderea robilor. Ceea ce mai era viu încă în ei, adică o parte din creier și glanda electrică mult mărită, trăia într-un organism artificial, întreținut prin acel „circuit electric" de care vorbise în mod misterios Piratul. Electropiraților erau așadar niște „paraziți", dependenți cu totul de „Marele circuit electric". Dacă acest circuit se oprea, toate cele 11 011 trupuri de Electropirați se opreau din mecanism, paralizau, iar partea „vie" din ele, creierul și glanda electrică, murea apoi, ca orice substanță organică neîntreținută de nici o energie.

O dată distruși slujitorii Monstrului, Astralofagul nu mai putea face rost de Solarienii care-i furnizau bioenergie psihică. Iar fără robii umani și fără roboții săi, simpli sau complecși, Monstrul nu putea întreține acel „circuit electric" și deci devenea ori neputincios, ori *murea* el însuși...

Pe această moarte firească se bazaseră savanții din Galaxia 30, cînd se împotriviseră distrugerii Monstrului, după sfărîmarea Supernavei lui în apropierea planetei Solariene. Savanții aceia nu crezuseră însă că Monstrul spațial va găsi, în ocean sau pe planetă, niște umanoizi pe care să-i transforme și să-i pună să lucreze pentru el.

În asta constase marea eroare.

El, fiul acestei sărmane planete, înzestrat însă cu știința și învățămintele pe care oamenii din Galaxia 33 i le dăruiseră cu generozitate, trebuia să repare acum această tragică eroare. Aceasta era misiunea lui.

Răsuflă adînc şi îşi pipăi trupul şi învelişul său spaţial. Nu fusese vătămat decît foarte puţin. Aparatele sale ultrasensibile îşi reveniseră... Pesemne că doar în interiorul Astrului Verde îşi încetau parţial funcţionarea. Pesemne că *robotul numărul* 5. cel care fusese convocat fără vrere de Electropirat, anunţase pe Controlorul Marelui Circuit că între „globulele" şi organismele vii din imperiul lor se găsise la un moment dat şi o fiinţă ce nu se supunea influenţei lor telepatice. În mod automat, „Astrul" îl expulzase...

Poate că „Astrul" era totuşi un organism viu, deşi electric, aşa cum susţinuse Piratul ? Poate că era însuşi Monstrul ?... Astronautul ardea de nerăbdare să desluşească şi această enigmă. S-ar fi întros imediat în adîncul Oceanului mort şi apoi în imperiul fluid al Monstrului, dar se temu că acum fusese dată alarma jurîmprejurul globului din Ocean. O singură greşeală de-a sa, o ciocnire cu Monstrul, acum cînd era singur şi încă nepregătit, ar fi putut să primejduiască tot planul bătăliei viitoare.

Clarificat deplin asupra celor ce avea de făcut în viitor, Astronatul porni în zbor spre Insula Îngheţată. Nu socoti însă că e bine să se apropie de ea, ci o înconjură de sus, din zbor, luînd fel de fel de probe şi imagini cu pelicula sa ultrasensibilă. Apoi se întoarse în Disc şi rămase acolo cîtva timp.

Într-o seară, înainte de a se întuneca de tot, Astronautul se-ntoarse în satul unde trăia Septim, copilul oarbei.

— Am venit după cum v-am făgăduit, spuse el către femeie, intrînd în coliba lor. Curînd voi pleca spre Podişul Liniştei.

— Fiul meu e pregătit să meargă cu tine, deşi e încă un copil. Ţi-l dau. Am dorit dintotdeauna să-l trimit să înveţe ce e libertatea, acolo, pe Podişul înţelepţilor noştri. Mă bucur pentru el, dar plîng, căci poate nu-l voi mai vedea vreodată. Drumul spre Peşterile Sfinte e lung şi greu.

— Nu plînge, măicuță, o mîngîie Călătorul Galactic. Septim al tău se va întoarce negreșit, într-o bună zi. Îl iau cu mine, doar fiindcă vreau să-l învăț să zboare, așa cum visează. După ce se va deprinde cu zborul, vom merge împreună pe Podișul Liniștei. Apoi se va întoarce și te va căuta. Prin el îți voi da și eu semn că am pornit la luptă împotriva Marelui Stăpîn Electric. Pînă atunci însă, tu trebuie să mergi din sat în sat și să le povestești copiilor tot ce știi despre mine, despre înțelepții liberi și despre libertatea înțeleaptă. Îți voi da o cunună de metal. S-o pui pe frunte. Nici un om și nici un Pirat nu te va vedea. Dar cînd o vei ridica de pe cap și o vei ține în mînă, atunci oamenii te vor vedea și auzi. Trebuie să mergi din sat în sat și să povestești într-una. Cînd Septim va veni îndărăt, cînd eu voi porni lupta cu Monstrul, am nevoie de unsprezece mii unsprezece tineri, curajoși și drepți ca și fiul tău, care să mă ajute. Ei vor fi oastea mea viitoare. Îmi făgăduiești c-o să mergi, măicuță ?

Oarba zîmbi cu tristețe.

— Cine-mi va îndruma pașii, fiule ? șopti ea. Ai uitat oare ?

Astronautul nu răspunse, dar scoase de sub veșmîntul său argintiu o cunună de fire metalice și i-o puse pe cap. Glasul oarbei se auzi deodată, îmbucurat :

— O, fiule, ce minune e asta ? Văd... Văd totul... limpede... Te văd pe tine, îl văd pe Septim, văd pereții, văd casa, *văd*, ca și odinioară... Cui îi datoresc oare văzul meu de-acum ?

— Cercului pe care-l porți pe frunte, măicuță... E făurit în așa fel încît să-ți țină loc de văz.

— Mamă, dar unde ești ? se sperie Septim.

— Aci, lîngă tine, șopti ea și-și ridică de pe frunte cercul, făcut din fire metalice și cristale necunoscute Solarienilor.

În aceeași clipă, băiatul o văzu și se repezi s-o îmbrățișeze. Ea îl mîngîie cu degetele sale sensibile pe obraz, pe frunte... Își puse din nou cercul și din nou se făcu nevăzută privirii lui.

— Cît eşti de frumos, copilul meu ! auzi el glasul mamei. Ce bine că te văd acum. Nu-ţi voi uita chipul niciodată şi te voi recunoaşte din unsprezece mii unsprezece de tineri. Mergi cu bine. Mergi şi întoarce-te sănătos !... Te voi aştepta oricît de mult... Acum ştiu că te vei întoarce şi că mă vei găsi, prin orice sat mi-ar rătăci paşii... Mergi cu bine, alături de cel ce-ţi va fi părinte, frate şi tovarăş...

. . . . . .

Zece ani Oarba colindă satele Solariene. Aşa cum îi făgăduise Călătorului Galactic, pe unde trecea, povestea copiilor legendele şi adevărurile ştiute de ea, iar copiii o ascultau şi îi sorbeau învăţăturile.

Zece ani stătu şi Astronautul în Peşterile Sfinte de pe Podişul Liniştei. În jurul său şi al tînărului său învăţăcel, Septim, se adunaseră îndată cetele de bărbaţi liberi, care fugiseră din satele lor ca să scape de robia Monstrului. Aci, în inima continentului, nu veneau niciodată Electropiraţii, fiindcă înţelepţii de pe Podiş nu puteau fi descoperiţi prin ultrasunete, la fel de uşor ca Solarienii ceilalţi.

Hrana specială pe care cei ascunşi aci o respectau cu sfinţenie, hrană în care intrau numai rădăcinile şi fructele de Solaria, apa şi mierea sălbatică, nu numai că le întărise mintea, dar le apăra şi creierul, creînd în jurul lui un fel de „undă" de nepătruns. Dacă un Electropirat ar fi lansat asupra acestor locuri semnalul său de pradă, ultrasunetele s-ar fi întors precum veniseră, fără ca frecvenţa lor să fie modificată.

Însuşirea lor de preţ o descoperi Astronautul cu bucurie, şi tocmai pe ea îşi clădi planul viitoarei sale lupte împotriva Monstrului. Pentru asta alese şapte bărbaţi înţelepţi, care se dovediră cei mai tari în diferite probe ale voinţei şi inteligenţei.

Pe aceşti şapte Solarieni îi instrui apoi în mod cu totul special Astronautul, învăţîndu-i tot ce ştia şi el de la tovarăşii săi de zbor galactic. Le făcu şi costume de zbor şi de protecţie spa-

țială, ca și al său, îi duse de multe, multe ori în Discul galactic, cu care el însuși venise pe Podiș și pe care-l oprise la o înălțime de cîțiva *xiri*, deasupra peșterii unde își făcuse acum lăcașul.

Cei șapte bărbați înțelepți trebuiau să fie și cei mai de nădejde și mai apropiați tovarăși ai săi de luptă.

După ce — în sfîrșit — le transmise tot ce știa și tot ce trebuia făcut în viitoarea bătălie cu Astralofagul, Călătorul Galactic îl chemă la sfîrșit pe Septim, care acum era un tînăr puternic și curajos, și-l trimise îndărăt pe Continent.

— Fiule, îi spuse Astronautul, a venit clipa s-o anunți pe măicuța ta că eu, împreună cu cei șapte tovarăși ai mei, vom pleca să luptăm cu Monstrul. Tu strînge oastea celor unsprezece mii unsprezece tineri și spune-le ce au de făcut. Voi fi mereu în legătură cu tine prin sistemele noastre de comunicare...

Îl strînse apoi la piept și se despărțiră.

Septim porni îndată. Era primul său zbor mai lung și prima sa misiune cu adevărat însemnată. Zbura deasupra pădurilor, apoi deasupra ogoarelor de Solaria a satelor și cîmpiilor și nu se mai sătura privind lumea, pămîntul planetei sale, satele și oamenii...

Așa cum făcuse și în multe alte dăți, o chemă pe maică-sa printr-o undă anumită ce putea fi pusă în legătură oricînd cu cercul de pe fruntea Oarbei, și vorbi cu ea. Hotărîră să se întîlnească a treia zi și tînărul coborî din zbor, pe un cîmp pustiu, plin de Solarii, unde își dăduseră întîlnire.

Se îmbrățișară nespus de fericiți, dar revederea lor fu scurtă totuși, fiindcă Septim era grăbit să-și împlinească misiunea.

— Le-ai spus, mamă, tuturor, să fie gata cînd vom da semnalul ? Le-ai vorbit lămurit ? Te-au crezut ? Ce-au spus ?

Ea surîse și îl potoli cu blîndețe.

— Nu mai fi atît de neliniștit, băiatul meu. Totul a fost pregătit cum se cuvine. Uiți că am vorbit de nenumărate ori cu tine și cu Părintele tău cînd erați pe Podiș ? Dacă n-am fi vorbit

cu voi prin acest cerc minunat pe care-l port pe frunte n-aș fi avut atîtea puteri și m-aș fi stins de dorul tău...

— E gata totul, mamă ?

— E gata... Așteptăm doar să răsară Luna de Argint și să pornească a se învîrti toate farurile paznicilor, în aceeași clipă.

. . . . . .

După plecarea lui Septim, Astronautul îi luă pe cei șapte tovarăși aleși să-l sprijine în luptă, se îmbarcă împreună cu ei pe Discul său galactic și porni. Dar acum, cînd trecu deasupra cîmpiilor Solariene, a satelor și ogoarelor, nu mai ascunse strălucirea navei sale zburătoare, ci dimpotrivă lăsă toate luminile ei să strălucească orbitor pe bolta întunecată. Discul galactic se arătă atunci pe cer, scînteind ca o imensă Lună de Argint, care luneca repede spre Ocean.

La ivirea Lunii neasemuite, toate reflectoarele verzi din turnurile de pază se aprinseră brusc și începură să se rotească bezmetice, semnalizînd alarma pe întreaga întindere a planetei. Solarienii bătrîni și cei neanunțați se zăvorîră iute în colibele lor. Numai cei unsprezece mii unsprezece tineri, care știau ce înseamnă apariția Lunii de Argint, ieșiră din case, liniștiți, nepăsători, și merseră în cîmpii.

Dar pînă să sosească cei unsprezece mii unsprezece Electropirați, atrași automat de semnalele farurilor, Discul zburător se și opri deasupra Barierii Cenușii a Oceanului, iar Astronautul, laolaltă cu ceilalți șapte înțelepți, coborîră în apele moarte, într-un mic vas de război. Înainte de a ajunge însă în preajma Astrului Verde înecat sub unde, ecranele vasului Solarian prinse imaginea unei ciudate creaturi ce răspîndea raze verzi.

Era un uriaș cu trup oarecum omenesc, dar îmbrăcat în plăci sticloase, smăraldii, din încheieturile căruia țîșneau snopuri de fulgere. Avea două brațe tentaculare, două picioare ca două peduncule late și scorțoase, două aripi întocmai ca ale Piraților Electrici și un cap rombic, ca un fagure imens, sau ca

un cristal tăiat în mii și mii de ochiuri și fațete. Fiecare „ochi" era de fapt un reflector și transmițător de unde.

În navă se auzi apoi și un bruiaj înfiorător, apoi urletele acelea neomenești fură traduse de aparatele ecranului și Solarienii auziră distinct :

— Electropirați, nu plecați pe Continent ! Opriți-vă ! E o defecțiune. Stați ! Eu, cel de-al șaptelea atotputernic Prinț, Controlorul Marelui Circuit și al micilor sisteme de semnalizare, vă ordon : întoarceți-vă din drum, ascultați-mă !...

Dar Electropiratii se comportau automat în baza reflexelor care le fuseseră date o dată cu propriul lor corp semiartificial. Toți zburau acum spre continentul Solarian. Deasupra cîmpiilor, cerul era plin de corpurile patrulelor, care se izbeau unele de altele, își descărcau atunci fulgerele și se roteau apoi din nou, căutîndu-și în van victimele. Căci cei unsprezece mii unsprezece tineri — așa cum fuseseră învățați — aveau pe cap coifuri împletite din mlădițe de Solaria, crude, și dublate cu plăci dintr-un metal de rînd, prin care semnalele piraților nu puteau pătrunde.

Pirații se-nvîrteau neputincioși deasupra ogoarelor, neștiind ce trebuie să facă. În cele din urmă, coborîră pe pămînt. Se tîrau de ici-colo, fără să înțeleagă ce se întîmplă. Farurile turnurilor se roteau înnebunite, țiuind neîntrerupt alarma, pe care numai ei o auzeau. Nu vedeau însă nimic, căci ochii lor nu distingeau formele decît în văzduhul gălbui al propriului lor imperiu.

În schimb, contururile lor verzui și mai ales glanda electrică din frunte luceau stins, difuz, ca niște bulgări fosforescenți, și Solarienii le observau limpede, ghicind îndată unde erau Piratii.

Atunci, cei unsprezece mii unsprezece tineri, povățuiți de Septim și de Oarbă, se apropiară pe furiș și aruncară săgețile de oțel în acele pete verzui ce se distingeau în noapte, ici și colo, pe cîmpii. Vîrful săgeților străpunse craniul plastic al

Electropiraților și prin oțelul armei fulgerele se scurseră în atmosferă. Se dezlănțui atunci o imensă furtună de trăsnete mute, un dans haotic de linii verzi, deasupra cîmpiilor diurne. Firește, unii Solarieni au fost curentați și au murit pe loc. Dar dușmanii lor cumpliți suferiseră o înfrîngere rușinoasă, pierduseră energie și mai ales își pierduseră controlul. În dezordine, cei ce scăpaseră de săgeți se grăbiră să se întoarcă spre Ocean.

Astronautul îi urmări prin ecranul principal al navei sale și, așa cum se aștepta, îi văzu repezindu-se la globurile roșii din văzduhul gălbui.

Apoi ecranul fu ocupat din nou de robotul numărul 6, cel care controla circuitele electrice. Acesta își întinsese cele două brațe tentaculare în lături și declanșa între ele un imens arc voltaic. Părea un semnal, căci îndată pe ecran apăru un alt „Prinț", cu un reflector imens în frunte și cu cincisprezece brațe foarte agile, terminate unele cu clești, altele cu lame tăioase, altele cu franjuri și altele cu degete fine de tot. Între cei doi roboți se desfășură un dialog, pe care Solarienii l-au putut auzi tradus de aparatele de pe bordul vasului lor.

Robotul 6 spuse :

— Landa cinci, Landa cinci, Electropiraților trebuie recuperați. Pregătește-te de operație. Doar ești Medicul și Biologul imperiului.

Robotul cinci își roti fioros unicul său ochi și-și flutură brațele :

— Landa șase, nu eu am acest rol, ci tu. Pregătește „globulele" expiratorii. Electropiraților au nevoie de hrană. Dă-le hrană. Tu ești Controlorul Circuitului Electric. Eu am altă treabă. Marele Stăpîn e bolnav. E bine că au plecat mulți Electropirați la vînătoare. Marele Stăpîn are nevoie de biocurenți pentru a-și reîmprospăta sectoarele 111 și 113.

— Marele Stăpîn iar e bolnav ? Ce are ?

— Ceva nervos, desigur, cum tu, Landa 6, nu poți pricepe...

— Dar ce putem face ?

— Nu știu încă.

— Ai întrebat pe Landa 2 ?

— Nu. El este ocupat cu calculele pentru viitorul zbor și pentru construirea unui alt Disc.

— Dar Landa 3 ?

— El nu crede în zbor. A verificat calculele celorlalți „Prinți" și nu vede posibilă acumularea unei energii atît de imense. Planeta asta e săracă. „Aci vom rămîne", zice el.

— Nu înțeleg, Landa 5. După cîte știu, Circuitul nu e încă în pericol.

— Deocamdată nu. Dar Marele Stăpîn se teme. El crede că viața îi e din nou în primejdie. Crede că într-o zi n-or să-i mai ajungă biocurenții aduși de Pirați. De aceea grăbește lucrările de proiectare a noului Disc.

— De 742 856 294 001 200 ori, pînă azi, Marele Stăpîn a trecut prin asemenea crize de teamă. E bolnav, ai dreptate. Ai grijă să nu te deconecteze.

— Lui Landa 7 i-a poruncit să se blocheze, de mai bine de 10 ani.

— De ce ?

— Landa 7 i-a comunicat acum zece ani și 11 fracții că a detectat în atmosferă un aliaj asemănător cu carcasa marelui Disc galactic care ne-a gonit și ne-a alungat din Ocean.

— Prostii ! Să-l deconecteze pentru o simplă dată culeasă din atmosferă !

— Nervi, nu prostii.

— Și eu am nervi.

— Tu ? Nu se poate.

— Ba da, Biologule. Am nervi. Circuitele de semnal de pe Continent s-au defectat fără motiv. Pesemne că am și eu nervi. Poate eu însumi trebuie să fiu reprogramat.

— Prea tîrziu. Ssst ! Se aude alarma. E vocea lui Landa 4 !

— Atenție, atenție, atenție !

— Te auzim, Landa 4.

— Toți Prinții atotputernici sînt convocați de Marele Stăpîn. Toți Prinții să ia legătura de îndată cu Sala Consiliilor.

— Ai descoperit ceva, Landa 4? O fisură în imperiu? O nouă stea?

— N-am să vă spun vouă aici. Doar sînteți convocați în Sala Consiliilor. Acolo o să aflați. O să-l silim pe Marele Stăpîn să ia o hotărîre.

— Nu-l speria, e bolnav.

— E urgent. E necesar. Am spus: toți Prinții să ia legătura cu Marele Stăpîn.

— Eu vin mai tîrziu. Trebuie să controlez circuitele. Mi s-a întîmplat acum zece ani să găsesc o particulă stranie, aparent vie, în imperiu. Am aruncat-o în Oceanul sudic. Acum am o altă defecțiune pe Continent. Poate că trebuie să merg chiar eu acolo.

— Dacă e atît de grav, n-ai decît, expune-te, pleacă pe Continent. Dar nu poți lipsi de la Consiliu. Controlează-ți fracționarul.

Peste 2 fracții și jumătate, să intri în legătură cu unda Consiliului.

Robotul numărul 6 dispăru de pe ecran primul, urmat apoi și de ceilalți.

O vreme, imaginea rămase tulbure, verzuie. Nu se zărea decît verdele acela ceţos, care era, de fapt, o parte din imensul corp sferic cufundat în Ocean.

Solarienii priveau încordaţi pelicula ultrasensibilă a aparatului. După cîtva timp, pe ecran, în marginea sferei verzi, se zări o linie orbitoare, apoi imaginea se schimbă brusc.

Reprezenta acum un înalt perete de gheaţă, răsărit din apele nemişcate şi oţelii ale Barierei Oceanice.

— Insula de Nord ! şopti unul dintre cei şapte bătrîni. Poate că acolo se află Monstrul !

— Cu siguranţă aci, pe Continentul Îngheţat, e centrul din care porneşte aşa-zisa „undă a Consiliului", spuse Astronautul. Vom intra şi noi în legătură cu ea. Fiţi pregătiţi, prieteni.

O alarmă stridentă răsună în aparat. Ecranul arăta acum o peşteră uriaşă, săpată artificial în roca muntelui, aproape de ţărm, netezită şi acoperită cu plăci sticloase, ca de smarald, cu însuşiri necunoscute Solarienilor.

Din aceeaşi substanţă dură şi totuşi transparentă erau făcute în parte şi trupurile celor şapte Prinţi-roboţi. Dar aci, în adîncul neştiut al Continentului, plăcile acelea cristaline ascundeau parcă în masa lor profunziuni şi peisaje uluitoare, stranii. Păreau nişte ciudate ferestre prin care puteai vedea aievea fie cerul, apa sau continentele *reale*, fie grădini şi construcţii geometrice neasemuite, *dar iluzorii*, cu jocuri de lumini feerice şi veşnic schimbătoare, cu flori şi păsări fantastice, minuţios stilizate, ca în cele mai delicate stampe sau tablouri. Alte plăci, de un verde mai întunecat pe margini, erau parcă nişte lentile limpezi, în focarul cărora existau, imens mărite, gîze şi făpturi

de pe Solaria, microorganisme din roci, gheață sau ferosulfuri. Întreaga boltă smărăldie a peșterii neînchipuit de mari avea mii și mii asemenea plăci, îmbinate una în alta cu o mare artă și precizie geometrică.

Tot atît de fantastică părea a fi și podeaua acestui lăcaș tainic de sub ghețari. Era un soi de tipsie groasă, enormă, alcătuită dintr-un metal gri, asemănător argintului viu, fără strălucirea acestuia, dar cu aceleași unduiri grele și parcă vii, însuflețite. Ritmic, pe oglinda podelei cenușii lunecau, asemeni unor șerpi de sulf, fulgere electrice verzi și roșietice. Porneau toate din centrul încăperii, unde trona o arătare la fel de stranie ca și toate lucrurile ce o înconjurau — jumătate obiect, jumătate ființă umană, mai bine spus avînd în înfățișare *ceva* ce aparținuse poate demult unei făpturi omenești.

Cînd o priveai în prima clipă părea o construcție sticloasă, la fel de dură, de transparentă și de minuțioasă ca oricare alt robot creat de Monstru. Numai că această masă cristalină, acest Robot din sala Consiliului, închipuia în linii mari *capul* unui umanoid sau poate *masca* turnată după chipul său. O mască uriașă, invulnerabilă, încremenită, totuși lăsînd să se străvadă dincolo de scobiturile triunghiulare ale celor doi ochi imenși, dincolo de fruntea colosală și de obrazul de o frumusețe fantastică, sculpturală, deși ciudată, dincolo de structura transparentă și nepieritoare a materialului neînsuflețit, *ceva* ascuns, fragil, palpitînd ca un burete de lumină cenușie. Era propriul creier al Astralofagului, închis pentru totdeauna în această carcasă translucidă, artificială, un biet glob cenușiu spongios, pieritor, dar încă viu, lucid și primejdios, hrănindu-se cu gîndurile altor ființe, gînduri pe care le fura ca un monstruos magnet al Durerii și Răului.

Capul Monstrului se putea roti în jurul „gîtului" său, fixat în podea și legat printr-o conductă tot cristalină — ce străbatea stînca și Oceanul — de Asrul Verde, care era, desigur, corpul

său de odinioară, transformat și el, ca să poată supraviețui, într-un organism sferic, electric.

Pe peretele Sălii de Consiliu, în dreptul ochilor Astralofagului, șapte plăci din învelișul peșterii deveniră albe, și pe ele, ca pe niște ecrane, apărură roboții săi, Prinții Electrici, dintre care doi, probabil Landa 2 și 3 arătau ca niște cuburi imense, iar Landa 4 și Landa 7 semănau cu niște girafe de cristal, cu brațe, picioare și mulți ochi.

Glasul Monstrului răsună printr-un amplificator — șuierînd ca un bici :

— N-am murit încă, de ce v-ați adunat în Sala Consiliului ? Ce vreți de la mine ?

— Să știm ce trebuie să facem, stăpîne, zise Landa 4, balansîndu-și gîtul lung și acoperit cu plăci metalice.

— De ce mă întrebați pe mine ? răcni Monstrul și substanța aceea cenușie dindărătul ochilor sculptați în mască se întunecă pînă la negru. Ce fac cei trei memorizatori ai mei ? N-au scormonit încă în miliardele lor de date ? N-au găsit răspuns ?

— Nu știm despre ce e vorba, zise Landa 2.

— Landa 4 ne-a convocat aci, spuse Controlorul de circuite electrice.

— Nu te enerva, stăpîne, zise și Robotul 5. Cînd te enervezi, consumi cu 12,07% mai multe globule cenușii de biocurenți psihici. De unde vrei să luăm atîtea celule ? De unde atîția robi ?

— Nu știu ! răcni din nou Monstrul și chipul său iar se făcu negru de supărare. E treaba voastră, a roboților. V-am salvat din cădere distrugîndu-mi propriul meu corp. O să vă distrug, proștilor ! Sînteți niște obiecte inutile. Mai bine stau de vorbă cu un imbecil de Nocturn viu, decît cu voi. Mai bine vă deconectez.

— Nu-ți folosește la nimic, stăpîne, se amestecă iar Robotul 5. Fiecare dintre noi e bun la ceva, stăpîne, și vrem să-ți apărăm viața. Spre pildă, eu. Dacă n-aș veghea asupra circui-

tului ce trece prin Sfera Verde electrică, Piraţii ar muri nealimentaţi, ei nu ţi-ar aduce robi şi robii...

— Destul. Vreau să ştiu mai bine ce face Landa 7. A terminat construcţia Discului nou, de la Nord ?

— Nu, stăpîne, raportă Robotul 7. Am încercat să folosesc şi o parte din robi. Dar cu creierul lor epuizat, nici trupul lor nu e bun de nimic. Construcţia merge încet. Cu furnici nu poţi face imense vehicule, ci abia muşuroaie.

— Ba da ! urlă Astralofagul. Furnicile sînt constructori admirabili, dacă au un conducător bun. Tu însă eşti un nepriceput. Ai îmbătrînit. Te voi reprograma. Te voi cupla cu Landa 4.

— Nu acum, stăpîne, zise Robotul 4. Acum spune-ne ce să facem, fiindcă în imperiu a pătruns un vehicul uman, cu o energie imensă la bord. Iar în atmosferă am detectat un Disc ; nu te speria, nu unul mare, ci unul micuţ.

— E vreo legătură între Disc şi vehiculul din Ocean ?

— Se pare că da.

— Vasul din Ocean are fiinţe raţionale la bord ?

— Da.

— Şi ce fac ?

— Caută să ne intercepteze transmisiile.

— Proştilor ! Obiecte arierate ! Blocaţi atunci toate ecranele noastre. Baraţi toate semnalizatoarele ! Pregătiţi starea de asediu în imperiu şi pe toată planeta ! Închideţi ecranele ! mai urlă o dată Monstrul.

Imediat după aceea, pe ecranul Solarienilor nu se mai distinse nimic decît o pată cenuşie, un glob spongios care se agita într-una, convulsiv. Apoi ecranul rămase alb.

— E momentul să trecem la atac, înainte de a începe ei, hotărî Astronautul. Să declanşăm jetul de raze „Gamma".

Din nava Solarienilor se desprinse un fel de obuz luminos care se îndreptă spre marele corp sferic din Ocean. „Obuzul" pătrunse în plin şi explodă. Corpul gazos se desfăcu în cinci bucăţi fluide.

Astronautul se-ntoare spre cei 7 tovarăși ai săi.

— Acum, prin puterea gîndului vostru, intrați în legătură cu acești roboți de care nu trebuie să vă temeți. Fiecare să ordone cîte unui robot. În acest timp, eu o să încerc să intru în contact cu Monstrul. Fără slugile lui, e ca și mort de pe acum.

Călătorul Galactic deschise din nou ecranul și se concentră intens. În spațiul alb apăru din nou peștera minunată, apoi capul sticlos și artificial, înlăuntrul căruia veghea creierul Monstrului.

— Ce se întîmplă că nu-mi mai vin decît foarte rare globule cenușii ? Landa 5, Landa 6, răspundeți-mi ! strigă el.

Urmă o tăcere. Creierul Astralofagului palpita sub masca lui cristalină, îndărătul celor două scobituri ale ochilor triunghiulari.

— Ce-i cu voi, Landa 6, Landa 5 ? De ce nu răspundeți ?

— Fiindcă le-am ordonat *noi* să se deconecteze singuri.

— Noi ? Care *noi ?* urlă Monstrul.

— Noi, Solarienii, foștii tăi robi.

Din nou se făcu tăcere. Se auzi apoi un fel de șuier întrerupt.

— Nu se poate, nu se poate, nu, nu, nu...

— Ba da, se poate. Epoca ta s-a sfîrșit. Circuitul electric a fost întrerupt. Electropiraților tăi vor muri, unul cîte unul, ca niște paraziți netrebnici. Iar tu, fiind tu însuți dependent de alții, le vei urma curînd soarta.

— Nu, nu, nu mă omori... N-ai dreptul. Oamenii din Galaxia 30 te vor condamna... Cine ești tu ?

— M-au trimis cei din Galaxia 33. Credeai că ai scăpat ? Dar totuși nu te omor. Vei pieri tu însuți. Îți repet : roboții tăi sînt blocați, Piraților tăi vor muri pe rînd, căci nimeni nu le va mai da electricitate de tipul „Landa O", iar robii tăi nu mai sînt robi. De azi înainte a venit și vremea noastră, a Solarienilor... Poate că, totuși, înainte de a pieri, vrei să transmiți ceva Oamenilor Galactici...

Imensul creier cenușiu zvîcni sub masca lui transparentă și se înnegri din nou :

— Spune-le că nu regret nimic. Dacă aș avea încă un Robot, unul mai bun, i-aș învinge, m-aș salva... Nu vrei, Omule, să fii tu Marele, Unicul meu Robot ?... Împreună vom cuceri lumea... planetele, Universul... Îi vom robi pe toți, vom fi cei mai neasemuiți călători și stăpîni în spații... Lumea întreagă ne va sta la picioare...

— Nebunule ! zise Astronautul galactic cu tristețe. Ai trăit degeaba și mori fără a înțelege nimic.

— Nebun ești tu ! se auzi răcnetul Monstrului... Ascultă-mă... Nu mă lăsa... Vei fi Marele, Unicul... Ascultă-mă !... Ascul...

Dar Omul stinse ecranul, scîrbit.

Chiar a doua zi, la malul Oceanului Cenușiu, astronautul se plimba cu prietenul și elevul său Septim.

— Planeta noastră e tînără, zicea acesta, cu aprindere. E tînără, frumoasă, bogată. O vom face minunată, fără... fără *ei*. Și arătă cu mîna, dezgustat, spre plajă.

Se adunaseră acolo, aduse de valuri, cîteva trupuri inerte de Piraţi Electrici. Cu ciocurile căscate, cu aripile sfîșiate, cu ghearele înfipte în nisip, stăteau neclintiți și priveau Discul galactic, cu ochii lor roșii și morți...

Așa se încheie legenda despre Electropiraţii din spațiul Soarelui Galben, și despre Oamenii de pe Solaria, planetă atît de depărtată de noi, că însuși veacurile se prefac în fire de nisip, și se adună morman, cînd vrei să numeri anii-lumină ce ne despart de lumea aceea...

EPILOG

Cu aceste legende se încheie seria fragmentelor, a „cîntecelor solare", înregistrate după semnalele emise de tulburătorul Sfinx descoperit de mine și de Șerban pe Marte.

Atît eu, cît și cibernetícienii ce s-au ocupat de dezlegarea și interpretarea traducerilor făcute de automatul nostru electronic am crezut, firește, că vom reuși să captăm în continuare și alte emisiuni, care să aducă explicații noi, date și precizări referitoare la acea lume planetară, de mult dispărută din sistemul nostru solar.

Am lucrat nebunește, cu desperare, nădăjduind pînă în ultima clipă în posibilitatea de a descoperi în spațiile astrale și alte emisiuni codificate.

Deocamdată însă, n-am aflat nimic în plus față de ceea ce știam. Minunata construcție de pe Marte — așa-zisul „Sfinx cu glas solar" — fusese, neîndoios, opera unei civilizații umane foarte înaintate, care o precedase cu mii și mii de ani pe acea a Egiptenilor și — desigur — chiar pe a legendarilor Atlanți.

Nu putem pune la îndoială existența reală a celei de a cincea planete, a strălucitei civilizații Arr, pierdută acum pentru totdeauna, dar care ne-a lăsat suficiente urme pentru a ne des-

tepta imaginația și setea, dorința de a cunoaște enigmaticele legături, coincidențe sau continuități între vechii supraviețuitori de pe Arr și locuitorii de demult ai Terrei.

Dar aceste urme, atît de frapante și de limpezi la prima vedere, s-au încețoșat și s-au pierdut, la un moment dat, în noianul de enigme și de întrebări ale istoriei, nescrise și necuprinse, ale Pămîntului nostru.

În afara mărturisirilor de mai sus, a acestor fragmente stranii, extraterestre, de necrezut, de-a dreptul fantastice — singura legătură între noi și astronauții rămași cîndva pe Planeta Albastră, singura dovadă a contactului dintre Pămînteni și supraviețuitorii de pe Arr, singura urmă concretă, palpabilă, dar în același timp mută și impenetrabilă, rămîne tot anticul Sfinx din Libia, copie oarecum palidă, deformată și îndeajuns de misterioasă a Colosului marțian...

Străvechiul monument de piatră de la Gizeh pare a fi, după cum afirmă mulți egiptologi, mult mai bătrîn decît piramidele înălțate în timpul celei de a IV-a dinastii a Faraonilor, pe platoul de calcar, artificial nivelat, de la marginea deșertului. Poate că a fost într-adevăr adus, cum zic unele mituri despre el, de undeva, din alte ținuturi, din acel mirific continent atlant... Poate că acolo, în vechea lume a Atlantidei, să fi existat și alți Sfincși, nu numai de piatră, ci și de metal... Poate că ei, ca și mult depărtatul lor model solar, nu reprezentau numai un simbol, ci aveau și un rol științific, de stație de recepție-emisie a unor semnale cosmice... Dacă au existat aievea, atunci, acei Sfincși trebuiau să aibă și ei un „glas solar", un cîntec astral, o poveste a lor, care, de data asta, ar fi putut fi o poveste a noastră, *a celor de pe Terra... Pînă ce Timpul o va scoate însă de sub vălul său enigmatic (dacă aceasta se va mai întîmpla vreodată) nu-mi mai rămîne decît să sper și să visez...*

CUPRINS

M-au atras întotdeauna... 5

Primul Meer :
Exodul spre stele 13

Aici se oprea primul mesaj...

Al doilea Meer :
Planeta Albastră a lui MAG 22

Următoarele patru legende...
Al treilea Meer :

Povestea lui Xivor 37
Al patrulea Meer :

Lur şi fata din Heliu 49

Al cincilea Meer :

Pluriobs 63
Al şaselea Meer :

Astralofagul 85

Epilog 139

IN EDITURA TINERETULUI

au mai apărut

Vladimir Colin
BASME, ed. a IV-a

●

Florian Grecea
ÎNSEMNĂRILE UNUI ADOLESCENT

●

Alexandru Mitru
SĂGEATA CĂPITANULUI ION

●

Ilie Tănăsache
APE FĂRĂ MALURI

●

Gheorghe Tomozei
DACĂ TRECI RÎUL SELENEI

●

Nicolae Țic
NU TRAGEȚI ÎN CAII DE LEMN

●

Alexandru Vergu
VÎRSTA DIFICILĂ

BCU 31514

Redactor responsabil : HERTA SPUHN
Tehnoredactor : ȘTEFANIA MIHAI

Dat la culeș 10.06.1967. Bun de tipar 30.10.1967. Apărut 1967. Comanda nr. 5140. Tiraj 23 140. Hîrtie ofset B de 80 g/m². 700×1000/16. Coli editoriale 7,38. Coli de tipar 9. A. 10 368. C.Z. pentru bibliotecile mici 8 R—64.

Tipanul executat sub comanda nr. 70.943 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Robotul 6 spuse:

— Landa cinci, landa cinci, Electropiraţii trebuie recuperaţi. Pregăteşte-te de operaţie. Doar eşti Medicul şi Biologul Imperiului.

Robotul cinci îşi roti fioros unicul său ochi şi-şi flutură braţele:

— Landa şase, nu eu am acest rol, ci tu. Pregăteşte-te «globulele» expiratorii. Electropiraţii au nevoie de hrană. Dă-le hrană. Tu eşti Controlul circuitului electric. Eu am altă treabă. Marele Stăpîn e bolnav. E bine că au plecat mulţi Electropiraţi la vînătoare. Marele Stăpîn are nevoie de biocurenţi pentru a-şi reîmprospăta sectoarele 111 şi 113.

— Marele Stăpîn iar e bolnav? Ce are?

— Ceva nervos, desigur, cum tu, Landa 6, nu poţi pricepe...

— Dar ce putem face?

— Nu ştiu încă.

— Al întrebat pe Landa 2?

— Nu. El este ocupat cu calculele pentru viitorul zbor şi pentru construirea unui alt Disc.

— Dar Landa 3?

— El nu crede în zbor. A verificat calculele celorlalţi «prinţi» şi nu vede posibilă acumularea unei energii atît de imense. Planeta asta e săracă. «Aci vom rămîne», zice el.

— Nu înţeleg, Landa 5. După cîte ştiu, Circuitul nu e încă în pericol.

— Deocamdată nu. Dar Marele Stăpîn se teme.